

Giới thiệu Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng

Cô chẳng qua chỉ là một cô thư ký nhỏ bé , quá khứ của cô đã bị một người đàn ông phản bội.

Thì ra hẳn lại là một tổng giám đốc nay cô phải làm thư ký cho hắn.

Với sự trẻ trung quyến rũ hơn trước hẳn ta lại dự đoán cô lên giường tiếp tục trò cũ năm xưa sao? Mời các bạn theo dõi truyện Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng để biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó nhé!

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 1

Mở đầu

Trên tòa nhà cao tầng được thiết kế vô cùng hiện đại và chặt chẽ tọa lạc trên phố Wall nước Mỹ, ánh sáng rực rỡ phản chiếu cảnh đẹp chói mắt nơi đây.

Một dáng người to lớn, cao ngạo đem đôi tay dút vào túi trước quần tây, đứng bất động ở trước cửa sổ cúi đầu nhìn xuống dòng người đang vội vã phía dưới con đường Wall Street kia.

Mắt anh tựa như đôi mắt chim ưng hướng vào màn đêm đông bão tuyết mà tàn sát bữa bãi, từ lầu 45 nhìn xuống dòng người dưới con đường, khỏe miệng chậm rãi cong lên.

Đã đến lúc rồi!

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, cánh cửa chậm rãi mở ra, đi vào bên trong là một cô gái xinh đẹp mang dòng máu lai giữa Trung - Pháp “Tổng giám đốc, mời vừa xác nhận qua”

“Vậy sao?” Đúng như suy nghĩ của anh, thời gian cũng vừa vặn. Cầu Thiệu Ngôn giọng nói lạnh lùng như nhiệt độ điều hòa trong phòng, anh chậm rãi xoay người lên trước, mắt nhìn cô thư ký, khỏe miệng nhàn nhạt nâng lên.

Julia nở nụ cười quyến rũ, nhẹ nhàng đi đến người trước mặt, mười móng tay sơn đỏ thon dài mập mờ thào đi cà vạt của anh “Để ăn mừng thu mua thành công, tối nay...”

“Không cần chờ đến tối nay, anh hiện tại liền muốn!” Anh đột nhiên cúi đầu, môi mỏng tựa như vương giả mãnh liệt chiếm lấy đôi môi xinh đẹp đang hé mở của Julia

Hơi thở nam tính cuồng nhiệt đánh úp tới như lũ lụt khiến cho cô ý loạn tình mê, ôm lấy cổ của anh, cùng anh nhảy múa

“Cầu Thiệu Ngôn. Em nhất định làm cho người trở thành người đàn ông của em”

Cô hiểu rất rõ, chính anh như con chim ưng rộng cánh thuộc về bầu trời trong xanh kia, đến cùng sẽ dừng lại trong lồng giam của một người phụ nữ nào đó, Julia một mực yên lặng khao khát, chính mình là cái lồng giam khiến cho anh cam tâm dừng chân kia

Rèm cửa sổ màu trắng tinh chặn mất ánh nắng ấm áp bên ngoài cửa sổ, khiến cho ánh nắng xuyên vào bên trong hiện ra màu vàng nhạt, dịu dàng mềm mại, làm người ta buồn ngủ

“Ừm.A.” Nằm trên chiếc giường màu trắng chính là một cô gái có nước da trắng nõn, môi trên mềm mọng của cô mím thật chặt môi dưới đầy đặn, vậy mà tiếng rên rỉ ngọt ngào vẫn phát ra từ giữa khe hở của đôi môi dù cô đã cố gắng chịu đựng

Nằm bên cạnh cô là một người đàn ông nửa trần truội, anh dùng môi mỏng không ngừng mút nhụy hoa đỏ thắm trước ngực của cô, làm cho nhụy hoa không ngừng đứng thẳng và căng cứng, tỏa ra cánh ướt át mê người.

“Thiệu Ngôn. Đáng ghét! Đừng như vậy mà!” Cô dùng hai tay ôm sau cổ của anh, đẩy mái tóc lộn xộn của anh.

Đầu vú không ngừng căng cứng truyền tới một trận lại một trận không thoải mái, đỉnh hoa vừa trướng đau vừa xen lẫn cảm giác ngứa ngáy thích thú, khiến cho cô từ nãy giờ luôn xấu hổ và nhắm mắt lại, không dám nhìn anh nhiều lần đùa bỡn trên cơ thể của mình.

“Thiên sứ nhỏ, nơi này của em thật đẹp, giống như màu hồng của quả anh đào, khiến anh ăn hoài không chán”. Anh nâng gương mặt tuần tú của mình chôn ở ngực của cô lên, ác ý nói những lời nói triền miên cố ý làm cho cô càng thêm ngứa ngáy.

“Đáng ghét.... Ghét ghê ! Đừng có nói nữa.....” Cô vội vàng che lỗ tai, không nghe những câu dâm đãng của anh.

“Ghét ! Ghét !” Tại sao anh luôn nói ra những lời không nên nói, anh biết rõ cô rất hay xấu hổ, còn cố ý nói những lời này làm cô càng xấu hổ thêm.

Cô cong cái miệng đỏ mọng nhỏ nhắn thêm về mặt không thuận theo, hai tròng mắt xinh đẹp mọng nước của cô đang dùng ánh mắt oán giận nhìn anh, bộ dạng giống như nói cho anh biết “Anh khiến người ta chán ghét nhất ! Về sau em sẽ không để ý tới anh nữa”

Trời ơi ! Thật là một thiên sứ nhỏ đáng yêu ! Nhưng ánh mắt ai oán của cô đối với anh mà lại không có chút tác dụng, ngược lại làm cho anh có cảm giác người dưới thân tựa như con thỏ nhỏ yếu ớt chờ đợi anh làm thịt.

“Thiên Nhi của anh, hôm nay anh nhất định phải cho em nhìn thấy sự lợi hại của anh” Anh không nói gì, chỉ hung hăng cúi đầu, không chút lưu tình dán môi mình lên cánh môi mềm mại của cô, đầu lưỡi linh hoạt mạnh như vũ bão chui vào trong miệng cô lấy đi sự ngọt ngào của cô.

“Ừ..... Ừnh.....” Cái lưỡi của cô không ngừng né tránh ở trong miệng, ý đồ ngăn cản sự xâm chiếm mạnh mẽ, muốn khơi lên dục vọng của cô của anh.

Nếu anh dễ dàng bỏ cuộc nửa chừng thì không phải là người đàn ông của cô rồi ! Cô chỉ cảm thấy lưỡi anh cuồng nhiệt quét nhanh bất kỳ chỗ nào trong miệng cô, đầu lưỡi tiếp tục không ngừng chơi đùa với cái lưỡi non nớt của cô, không có một chút ý nghĩ buông tha.

Cô, đầu hàng ! Khi anh cố ý chậm lại, cái lưỡi thorn tho của cô bắt đầu chậm rãi, không lưu loát đáp lại sự xâm lấn của anh, cô dùng đầu lưỡi xinh xắn của mình liếm lại lưỡi của anh, tựa như cùng múa với nhau, quấn lấy đối phương.

Nước miếng ngọt ngào không kịp nuốt xuống cứ theo cái miệng nhỏ nhắn của cô chảy xuống, cũng dính vào cái cảm nhơn cứng của anh.

Sau một hồi dây dưa mãnh liệt, môi lưỡi khó khăn rời đi đối phương, vẫn không quên trêu chọc kéo ra một sợi chỉ bạc từ hai phần môi.

“Ôi ! Thiên Nhi của anh thật là nhiệt tình!” Anh nhếch miệng nhìn cô, lúc này vật cực nóng của anh vẫn dính sát trên khu vườn bí mật mềm mại giữa hai đùi của cô, rồi hướng thụ gương mặt đỏ bừng của cô, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

“Anh.....Anh sao lại dán cái kia vào.....” cô không thể có những ý nghĩ ham muốn giống như anh, khẽ cắn môi dưới mang theo vẻ e ngại không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhìn vào phản ứng lạng quạng của cô khiến cho anh không nhịn được cười ra tiếng, rõ ràng hai người họ đã có nhiều lần quan hệ xác thịt nhưng mà lần nào cô cũng cứ mãi ngượng ngùng như lần đầu tiên đáng hổ, khiến cho anh không tự chủ bưng khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển hồng của cô lên rồi dùng âm thanh ái muội mà nói : “Thiên Nhi của anh, em thật khiến cho anh ăn hoài không chán nha”

“Anh.....Thật đáng ghét!” Ghét! Tại sao anh luôn dùng gương mặt tuấn tú của mình nói ra những lời không nên nói vậy chứ? Trong nháy mắt, hai gò má của cô chuyển hồng, càng lộ ra vẻ mảnh mai xinh đẹp của cô.

“Thiên Nhi muốn nói gì sao? Nếu không có lời nào để nói, vậy chúng ta nên....” Anh căn bản không cho cô có cơ hội để nói, đã dòi thân thể cường tráng đến nhụy hoa mê người kia, lần thứ hai ngậm vào trong miệng mình, mạnh mẽ rút ra tiếng.

“Ừnh..... A.....” Thân thể yếu ớt của cô không cách nào chịu đựng được dòng điện ham muốn mạnh mẽ này, ưỡn cong người khiến tấm lưng rời đi sự mềm mại của đệm, nhưng cũng làm cho nụ hoa yêu kiều của cô càng xâm nhập sâu vào cái miệng không an phận của anh.

Đầu lưỡi anh liếm lên nụ hoa cô tạo ra một chút khó chịu, cảm nhận được cô vì anh mà khẽ run, việc hôn mút đã không thể nào thỏa mãn được dục vọng mãnh liệt của anh, vì vậy anh chậm rãi nhả ra nụ hoa dính nước miếng đặc biệt của anh, tiếp đó dòi môi mình từ nụ hoa đi nơi khác.

Da thịt của cô giống như vải vóc thượng hạng, trắng nõn trong suốt lộ ra một chút màu hồng nhạt, nơi mà môi anh đi qua đều lưu lại vũng nước long lanh, bộ dạng giống như vẻ đẹp mê người của thần Venus

Anh dùng môi mình làm mềm cô, từ hai vú bắt đầu di chuyển xuống phía dưới, đi tới cái bụng nhỏ bằng phẳng của cô rồi lại đi xuống chút nữa, tiếp tục dùng lưỡi liếm quần lót tơ tằm của cô, từ ngoài đi vào trong, dùng đầu lưỡi cứng của anh thăm dò chuẩn bị lấy đi vải vóc cuối cùng của cấm địa xinh đẹp

“Thiệt Ngôn.... Đừng như vậy.....” Cô hoảng hốt đẩy gương mặt đang chôn ở giữa hai chân cô, khăn trang, xấu hổ, sung sướng, mong đợi, toàn bộ như mạnh mẽ thoát ra đánh tới thân thể yếu ớt của cô.

Anh biết cô luôn là miệng không ứng với lòng, bởi vì nơi bí mật của cô đã sớm chảy ra dịch ngọt mê người chờ anh tới hái, anh ngẩng đầu lên bóp nhẹ cái mũi thẳng thanh tú của cô, cung chiều nói chuyện: “Vật nhỏ không thành thật, xem anh trừng phạt em như thế nào”.

“Em....” Lời nói của cô còn chưa hết, anh liền tham dò độ ẩm áp giữa hai chân cô, lúc này không còn là sự dịu dàng liếm láp ngược lại là dùng đầu lưỡi từng chút từng chút đi vào khu bí mật xấu hổ của cô, cảm nhận được sự ẩm ướt của chất dịch lỏng nhiễm ướt qua quần lót tơ tằm

Nhưng anh cũng không phải là người đàn ông dễ dàng thỏa mãn như vậy, không đợi cô đồng ý, bất chợt dùng ngón tay thô to của anh đi đến mép quần lót, không chút do dự tham dò vào bên trong, chạm nhẹ lấy lông mu mềm mại đen nhánh của cô

“Thích như vậy phải không?” Anh vừa nói chuyện mà tay anh đồng thời cũng không ngừng nghỉ như cũ, thuần thục tách ra cánh hoa đang khép chặt, tìm kiếm hạt trần châu bị giấu đi, từng chút từng chút trêu đùa nó

“A..... Em.....” Con sáng khoái dưới thân thật đáng sợ, giống như thủy triều không ngừng cuộn trào mãnh liệt úp tới, khiến cô ườn người thật cao, cắn môi kêu lên yếu kiêu.

“Tại sao lại không kêu lên chứ? Kêu cho anh nghe một chút nha!” Thiên Nhi của anh thật sự là đáng yêu, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà của cô hiện lên hai áng mây màu hồng, đôi môi khêu gợi bởi vì khoái cảm mà mím thật chặt, song hai vú mượt mà, đầy đặn của cô giống như hoa anh đào đang run rẩy trong gió, càng dụ dỗ dục vọng điên cuồng của anh, khiến ngón tay anh không chút kiêng kỵ, liên tục trêu đùa hạt trần châu đang xấu hổ của cô

“Thiệu Ngôn.....Em..... Em muốn...” Trong có thể cô sinh ra một cảm giác trống rỗng khó chịu, do đã sớm nếm trải qua những cuộc mây mưa nên cô làm sao không biết cảm giác lúc này của mình là gì, chỉ muốn mở miệng nói nhưng lại thẹn thùng không biết nên nói như thế nào.

“Em muốn cái gì? Nói cho anh biết, anh sẽ cố gắng hết mình để thỏa mãn Thiên Nhi của anh” Anh thật xấu, anh rõ ràng biết cô muốn cái gì nhưng lại cứng rắn muốn chính miệng cô nói ra.

“Đáng ghét... Thiệu Ngôn khiến người ta chán ghét nhất!” Tại sao luôn muốn ép cô chứ? Tại sao lại không quan tâm đến sự xấu hổ của cô chứ? Bây giờ, dục vọng này cùng với sự e lệ không ngừng chống đối lẫn nhau khiến cô không biết nên làm thế nào cho phải, nước mắt cô bỗng nhiên cứ như vậy rơi ra làm đôi mắt trở nên trong veo.

Thật là anh không tốt, tại sao anh có thể chọc cho Thiên Nhi của anh khóc vậy chứ? Lúc này một sự không nở lan rộng trong suy nghĩ của anh, vội vã cúi người dùng miêng hôn lên những giọt nước mắt có vị mặn trên khuôn mặt cô, như an ủi có thiện ý

“Thiên Nhi đừng khóc! Em vừa khóc anh sẽ đau lòng”

“Làm sao! Anh làm sao đau lòng khi em khóc!” Anh rõ ràng luôn đùa giỡn cô xem như niềm vui thú, làm sao lại có thể đau lòng vì cô chứ?

“Có mà! Anh đương nhiên sẽ đau lòng!” Anh hà hơi lên đôi tai của cô mà nói, bởi vì anh biết rõ nơi đó là nơi vô cùng sợ nhột của cô, mỗi lần chỉ cần anh làm như thế, liền khiến cho Thiên Nhi của anh nín khóc mà cười

Đúng như vậy, anh vẫn hiểu rõ cô, cô gái nũng nịu cười cười vẫn nhô vai lên muốn anh đừng hà hơi lên chỗ nhột của cô “Ghét.... Người ta sợ nhột”

“Thiên Nhi cuối cùng cũng đừng khóc, vậy.... Bây giờ, anh liền khiến cho Thiên Nhi vui vẻ được không?” Vì dụ dỗ cô cười, anh đã tìm rất nhiều cách mới tìm được một cách vừa đơn giản, thân mật lại rất hữu hiệu

Hiện tại cô đã không khóc, nhưng mà dục vọng của anh không vì thế mà có thể biến mất, ngược lại bởi vì nụ cười ngọt ngào của cô mà làm cho dục vọng của anh tăng vọt một lần nữa

Đợi cô chậm chậm gạt đầu có lẽ phải đợi rất lâu, vì vậy không đợi sự đồng ý của cô, anh liền đưa tay đem quần lót tơ tằm màu hồng kéo xuống, u cốc bí mật không cách nào ẩn trốn hiện rõ trước mặt anh, càng khiến cho cô xấu hổ

“Trời ơi.... Em thật đẹp.....” Đáy mắt anh chỉ tràn đầy dục vọng thấy giọt sương long lanh của hoa huyết xấu hổ hiện ra, trong nháy mắt bởi vì cô mà dục vọng của anh trướng lên thật cao, làm hấn không cách nào chịu đựng được nữa

“Thiệu Ngôn..... Không cần!” Thân hình cao lớn của anh kẹt ở giữa hai chân cô, cặp mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nơi riêng tư của cô, khiến cho cô vô cùng xấu hổ muốn độn thổ cho xong, vội vã muốn khép chân lại

“Vì sao không cần? Em rõ ràng là muốn” Không để cho hai chân cô thuận lợi khép lại, anh không cho phép cự tuyệt liền dùng tay tách bắp đùi của cô ra, khiến nơi thẹn thùng của cô lộ ra một lần nữa. “Anh xem nơi này của em rõ ràng là muốn anh, còn không thành thật nói”

“Em... Nào có....” Cô là chột dạ, cô rõ ràng nghĩ muốn anh đến phát điên, nhưng vẫn là bảo thủ dè dặt, nghiêng đầu không dám nhìn khuôn mặt anh tuần của anh không chút che giấu mà thưởng thức nơi bí mật của cô

“Không có sao?” Anh ác ý đưa ngón tay ra thò qua làm người ta lưu luyến quên cả mở miệng, cảm nhận da thịt non mềm của cô bởi cử động của anh mà run rẩy

“A.....” Động tác anh thành linh xảy ra khiến cho cô kêu lên một tiếng, trong cơ thể cảm giác trống rỗng giống như lửa rừng không ngừng tiến đến thiêu đốt cô, khiến cô cắn chặt môi dưới chẳng biết nên làm thế nào.

Mặc dù hài lòng với phản ứng điên cuồng của cô nhưng vì muốn nhiều hơn nữa, ngón giữa thô ráp của anh chọt thăm dò vào bên trong hoa kính mềm mại của cô, dùng lòng ngón tay đè ép nơi yếu ớt cô thêm một chút, ngược lại từng chút từng chút trêu đùa.

“Thiệu Ngôn..... Thiệu Ngôn” Cô thật sự sắp điên mất rồi! Anh tại sao có thể làm thế với cô

Dục vọng trong cơ thể mãnh liệt cứ thế mà đến, để cho cô mất đi phương hướng, chỉ có thể trôi lơ lửng trong biển dục vọng, không cách nào tự giải cứu

“Thiên Nhi của anh, yêu thích anh đối với em như vậy sao?” Anh cảm giác được giữa hoa huyết của cô tiết ra một mảng hoa dịch lớn lại mang theo hương vị ngọt ngào, nhiễm ướt toàn bộ ngón tay anh, đáy lòng vô cùng vui vẻ

“Em...” Anh muốn cô nói thế nào đây! Anh căn bản đang làm khó cô! Cô khê cắn môi dưới, không biết nên làm sao cho phải

Anh biết cô so với những cô gái bình thường khác còn hay xấu hổ hơn, nhưng cũng là cô gái nghe lời anh nhất, bởi vậy anh cong người xuống ở bên tai cô thổi một hơi rồi sau đó nhẹ nhàng nói: “Thành thật mà nói. Em thích hay là không thích?”

Cô nhất định là choáng váng! Làm sao giọng nói anh có thể trầm thấp tựa như một loại mê hoặc, dễ dàng chi phối mọi lời nói hành động của cô

Còn cô bởi vì dục vọng mãnh liệt trong cơ thể, hai gò má đỏ thắm lúc này biến thành đỏ rực lên, cô hơi buông môi dưới ra, nói với giọng vừa ngọt ngào vừa nhẹ nhàng: “Thích. Em thích.”

Cô gái nhỏ này thật là nghe lời làm cho anh yêu thích không buông, anh vừa nghe vừa nghĩ sau đó khước miệng nhếch lên, ở gò má cô hạ xuống một nụ hôn “Đây mới là cô gái ngoan của anh”

Lúc này anh đột nhiên đem ngón tay đang xuyên vào hoa đào mà rút ra, nhìn cánh hoa trắng mịn của cô bày ra một lượng mật dịch tơ mỏng trong suốt dính vào ngón tay của anh, bộ dạng này có bao nhiêu mập mờ

“Ừ.....Ừm.....” Cảm giác mãnh liệt lúc đầu bỗng biến mất, trong nháy mắt một cổ trống rỗng, lạnh lẽo chợt tràn đến làm cho cơ thể cô thấy sợ hãi, đem cánh hoa ngọt ngào di chuyển lên cao giống như khăn cầu anh xâm nhập vào

“Thế nào?” Anh là biết rõ nhưng vẫn hỏi

“Thiệu Ngôn..... Em.....” Cô không biết làm sao, chân mày nhíu chặt không có một chút thư giãn

Cô muốn anh, thật là nhớ, thật là muốn, ở sâu trong tâm cũng muốn, cô muốn có tất cả những gì thuộc về anh, ngoại trừ thân thể anh ra, còn muốn có nhất chính là lòng anh lẫn linh hồn anh

“Thiên Nhi của anh, nói cho anh biết, em muốn anh sao?” Chính anh cũng phải ảm nẫn khoái cảm khi chạy băng băng trong cơ thể cô không ngừng, vì lợi ích của mình, anh không nên làm khó cô quá.

“Em.....” Đôi mắt chứa đầy lửa tình của cô nhìn vào đôi mắt anh, môi khẽ cắn rồi nhẹ nhàng gật đầu, “Ừ, em muốn, em muốn”

Thật là khiến người ta xấu hổ! Cô vậy mà gan lớn nói liên tục từ muốn đến hai lần

Nhưng đối với hắn mà nói đây chính là kích lệ lớn nhất, cô gái này trước giờ luôn xấu hổ vậy mà giờ có tiến bộ, không lưỡng lự liền gật đầu nói muốn, khiến cho anh vui vẻ, khước miệng cũng nhếch lên “Ngonan, cô gái nhỏ của anh, anh liền cho em”

Anh thốt ra hết câu lại thuận tay đem quần cởi ra, giải phóng cự long nóng bỏng bị nhốt này giờ, sau đó động thân một cái, đem vật nóng sớm đã ngóc cao đề trên cánh hoa mềm mại của cô, nhẹ nhàng hoặc nặng nề mà cọ xát

“Trời ơi! Chỗ đó của em thật đẹp thật mềm”. Bị dính đầy dịch ướt ngọt ngào chảy ra từ nhụy hoa mềm mại, khiến anh lúc đầu không thể thuận tiện tiến vào nhưng điều đó cũng làm anh cứng rắn ở giữa cánh hoa mềm mại ấy đắm vào, mang đến một khoái cảm làm hai người không thể nói nên lời

“A.....Ừ..... Thiệu Ngôn..... Anh thật đáng ghét.....” Anh mạnh mẽ liên tục ma sát cẩn thận tới địa phương sâu nhất của cô, hình thành một cổ dục vọng mãnh liệt như thủy triều hướng cô đánh úp tới, khiến cô không cách nào kiềm chế được mà kêu ra tiếng.

Giờ đã đáng ghét, vậy lát nữa phải làm sao đây?” Hắn có ngụ ý cuối nhìn cô, khi hắn nói chuyện, hắn cũng đưa vật nóng của mình vào hoa huyệt nhỏ hẹp của cô.

"A... Ừ...." Con đường hẹp đột nhiên bị lấp đầy không ngừng co rúc mãnh liệt, ngọn lửa dục vọng nhanh chóng đốt lan ra như muốn thiêu hủy cô.

“Trời ơi, Thiên Nhi của anh thật chất.....” Bị vách tường thịt nhỏ hẹp bọc lại chặt chẽ cảm giác thật tốt, tốt đến nỗi anh thiếu chút nữa không kiềm được chính mình, sẽ điên cuồng ở trong cơ thể nhỏ nhắn của cô mà chạy nước rút

Thế nhưng anh sẽ không làm như vậy, vì anh muốn cô có thể nhắm mắt lại hưởng thụ thật tốt khoái cảm tuyệt vời mà anh mang lại, để cho thân thể cô vĩnh viễn không quên được sự tồn tại của anh

Anh biết, anh ích kỷ, chỉ là anh thật sự muốn có được cô một cách trọn vẹn cũng là chuyện thứ hai trên đời anh muốn

“Thiệu Ngôn..... Thiệu Ngôn.... Không cần rời khỏi em. Vĩnh viễn cũng không muốn rời khỏi em....” Cô vươn cánh tay ôm lấy đầu vai anh thật chặt, cái ôm chặt tựa tựa như một đứa bé sợ mất đi bảo bối của mình.

Anh không có trả lời, anh chỉ tựa cằm vào đầu cô, đâm vào một cái nữa mới có thể đưa mình vào cơ thể nhỏ nhắn của cô hoàn toàn.

"Ừ..... A....."

Tiếng thở dài phát ra từ miệng của hai người, thật là chặt, lại giao hợp không gì ngăn cách, cảm giác này thật là tốt đẹp.

Đã không cách nào chú ý đến cái khác nữa, anh trước nhẹ nhàng đem cái eo rộng của mình, để cho vật nam tính từ từ ở trong cơ thể nhỏ hẹp của cô mà co rút, mỗi một cái đánh thẳng vào chỗ sâu nhất của hoa tâm, đâm vào cuối nơi mềm mại của cô

“A..... Ừ.....” Hoa tâm của cô tiết ra mật dịch ngọt ngào khiến con đường giao hợp của hai người dễ dàng hơn, mà cô đã không còn cách suy nghĩ được chuyện gì nữa, bởi vì trong đầu nàng, lòng cô chỉ có mình anh

Cô rất thích anh, liệu anh có thể cho cô một lời hứa hẹn chân thật nhất sao???

Cô biết từ trước đến nay anh không dễ dàng nhận lời hứa hẹn với ai, bởi vì nếu anh đã nhận lời thì anh tuyệt đối sẽ giữ đúng lời hẹn đó, lời nói đáng giá ngàn vàng ấy của anh sẽ không vì để ý cô mà nói ra, con người anh không thể dừng lại ở này

Cô nên làm cái gì mới phải đây? Cô tuyệt đối không thể rời bỏ anh, bởi vì cô yêu anh yêu nhiều hơn chính bản thân cô

“Thiên Nhi.....Em thật đẹp.....” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô và chỉ có anh mới có thể gọi nữ danh thân thiết của cô, cúi đầu ngậm hôn lên vành tai của cô, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói qua lời nói ngọt ngào

Anh thật xấu! Thực sự là xấu! Anh biết rõ cô sẽ không có cách nào chống lại lời đường mật của anh, nhưng vẫn là thích nói cho cô nghe

Khát vọng của cô càng ngày càng mãnh liệt, anh vừa bắt đầu đúng tốc độ trước sau thông thả chậm rãi, thể mà vẻ đẹp của cô quá hấp dẫn anh, làm cho anh không chịu nổi ham muốn điên cuồng, tốc độ là một chút so với một chút lại càng nhanh hơn

Bên trong phòng vang dội tiếng thân thể vỗ đánh giống như bản nhạc dâm mỹ không ngừng phát ra, tiếng chiếc giường rung cũng gia nhập vào trong bản nhạc, làm nền cho chương nhạc đầu khiến người ta mặt đỏ tim đập

“Thiệu Ngón..... Chậm một chút.....” Tốc độ của anh thật là nhanh, khiến cho cô không cách nào đi theo sự vận động của anh để điều chỉnh hô hấp, chỉ có thể giống như một đứa bé bất lực nắm chặt vai anh, cố gắng đuổi kịp tốc độ

Anh làm sao có thể chậm lại! Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của cô, môi anh đào khê nhếch, bộ dạng thật xinh đẹp, tim của anh không ngừng sinh lòng yêu thương, ham muốn quyết liệt muốn vùi vào sâu trong cơ thể cô cũng tăng vọt

“Không! Thiên Nhi của anh, anh muốn em vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ thuộc về anh, anh muốn đem em làm hư, để cho em đời này chỉ có thể bị anh sở hữu”

Anh bá đạo dùng sức ra vào mạnh mẽ, gấp gáp mà muốn ở trên người cô tạo ra ấn ký chỉ thuộc về anh

Anh thật quá đáng! Nhưng độc tài cũng tốt!

Cô biết rõ anh sẽ không thể hứa hẹn cùng cô, nhưng mà lòng cô lại vẫn là không ngừng đắm chìm lại đắm chìm, coi như để cho cô đắm chìm vào trong hồm sâu đáy biển, cô cũng không oán không hận

Nên làm gì bây giờ?

Cô thật lòng yêu anh, giống như là cô gái thời xưa chỉ trông chờ một nam nhân, một cô gái gốc gác từng ngày ngồi bên cửa sổ chờ đợi nam nhân của mình trở về

Không chỉ là đau xót trong lòng còn là vui mừng khôn xiết, khóe mắt cô chảy ra một dòng nước mắt trong suốt “Thiệu Ngón..... Em yêu anh”

Cô vừa nói lời yêu vừa ôm chặt lấy anh, nhưng anh luôn giống như cát biển dù mở rộng bàn tay nắm chặt lấy, nhưng cát vẫn trượt ra khỏi kẽ ngón tay từng chút.

“Thiên Nhi, anh cũng yêu em” Giọng nói trầm thấp của anh quanh quẩn ở bên tai cô, một câu yêu nàng kia cũng khiến cho cô vui vẻ nở nụ cười.

Mà theo chỗ giao hợp của hai người chậm rãi chảy ra mật dịch ngọt ngào nhiễm ướt bên trong bắp đùi họ, sau cùng rơi trên khăn trải giường tạo thành một mảng nước lớn

Cô thật sự không được, bởi vì ở trong cơ thể cô có một trận trí mạng khoái cảm mạnh mẽ lao đến, bao phủ cả người cô, làm cho cô chỉ có thể ôm chặt lấy tấm lưng rộng lớn của anh, tựa như ôm bè gỗ di động làm thế nào cũng không chịu buông tay

“A..... Dừng.....Không được.....A.....” Cô kêu to

Nhưng dục vọng mạnh mẽ cùng với thể lực của anh còn chưa phát tiết xong, chỉ có không ngừng tiến lên lại tiến lên, rút ra đâm vào một cái lại mạnh hơn một cái, cố gắng ở trong hoa đào nhỏ hẹp của cô lưu lại ấn ký của mình

“Chờ một chút, chờ anh thêm một chút nữa” Anh an ủi cảm xúc bất an của cô

“Thiệu Ngón..... Không cần a! A.....” Cảm giác được hoa huyết ngọt ngào của cô không ngừng co rút mạnh mẽ, tạo nên ham muốn khiến người ta sợ hãi

Nhưng mặc cho cô bám lấy bè gỗ ra sao thì đợt sóng dục vọng vô tình đó cuối cùng cũng đem cô cuốn theo, cô kêu lên một tiếng cuối cùng rồi buông tay ra cảm thấy tứ chi không còn sức mà xụi lơ, chỉ có thể bị động mặc cho anh tận tình chạy băng băng

Trong đầu cô không có bất kỳ suy nghĩ đáng nói, một mảng trống rỗng chứng minh là cô đã đi đến đỉnh điểm. Cô giống như con chim nhỏ trên trời cao

không ngừng bay vút trên không trung, lằng lằng làm cho cô cảm thấy hết sức thoải mái

Kích thích chạy nước rút nhưng lại không có dấu hiệu dừng lại, anh không ngừng lôi kéo eo nhỏ của cô khiến thân thể nhỏ nhắn hướng gần tới chính mình, ý đồ làm hai người kết hợp không sút mẻ, hoàn mỹ nhất.

“Thiên Nhi..... Em là thiên sứ nhỏ của anh.....” Anh nỉ non nói ra lời chân thật từ đáy lòng

Ngay sau khi một hồi điên cuồng đánh tới, anh cuối cùng cũng đạt tới đỉnh điểm, đem mầm móng nóng bỏng nhất của anh bắn vào sâu trong hoa tâm, cuối cùng mới xụi lơ bên cạnh cô gái

“Em thật đẹp” Anh đưa bàn tay ngăm đen thô ráp cẩn thận vuốt ve hai gò má nhỏ mịn của cô, đôi mắt chìm ứng sắc bén tràn đầy vẻ nhu tình

“Ừm.....” Cô đã không còn hơi sức để mở mắt ra nhìn người đàn ông cô yêu nhất, chỉ có nhẹ nhàng mà dùng tiếng thở dốc hòa theo lời nói của anh

“Thiên Nhi..... Anh thật sự yêu em..... Em là thiên sứ của anh.....” Lời nói ồm ồm nói ở bên tai cô, tình cảm chân thành này không dễ dàng nói ra bởi giọng nói gần mắt tiếng chậm rãi bật ra khỏi miệng

Ý thức cô đã dần dần phiêu về phương xa, cô nhàn nhạt bấu môi rồi từ từ thiếp đi, nhưng trong mộng lời nói ngọt ngào của anh vẫn như cũ quanh quẩn trong giấc mộng của cô

Cô cảm thấy vừa ngọt ngào vừa đau khổ, bởi vì người đàn ông cô yêu nói anh yêu cô, nói cô là vật sở hữu của riêng anh

Thế nhưng, anh nói cô là của anh cũng là một chuyện bá đạo, bởi vì trong lòng cô đã sớm hiểu rõ, người đàn ông này không phải là người yêu tốt, bởi vì anh chỉ nói yêu cô, nhưng cũng không có khả năng nguyện ý vì cô mà dừng lại mà lại giống như cánh chim ưng, nhấn tâm đề lại một mình cô bất lực đứng lặng im trên thảo nguyên mệnh mông, mỗi ngày giữa đầu nhìn trời xanh chờ anh trở về

Yêu vậy, được coi là yêu sao? Cô thật sự không biết.... Nước mắt lại chậm rãi rơi xuống, nhiễm ướt cái gối màu hồng

Mở mắt ra lần nữa, rèm cửa màu trắng vẫn như cũ, nhưng là người đàn ông bên cạnh lại sớm chẳng biết đi đâu....

Lúc này, đồng hồ báo thức trên đầu giường vang lên Nhạc Thiên cũng đã mở mắt. Cô bắt tay đem đồng hồ tắt đi sau lau đi nước mắt trên mặt, mới tiếp tục đứng dậy

Đã ba năm rồi, cuộc sống không có anh tính ra đã ba năm mười ngày, cô cho là mình đã sớm đem người đàn ông vô tình này quên mất không còn một mống, thế nhưng hôm nay tại sao cô lại mơ thấy cảnh tượng hoan ái cuối cùng của hai người chứ?

Không cần nghĩ! Chẳng qua là một người đàn ông thôi sao! Mất đi người đàn ông này, trời cũng không sập xuống, như cô còn không phải sống thật tốt a, vui đầu vào công việc chớp mắt cũng đã ba năm mười ngày sao?

Ngẫm lại trước đây cái gì nói không có anh, cô sẽ sống không nổi, lời nói cũng chỉ là nhất thời mê muội mà thôi!

Nhạc Thiên tự giấu cười mình bước xuống giường đi tới phòng tắm, nhìn đôi mắt ửng đỏ trong gương liền cảm thấy buồn cười

Cô thật ngốc, khóc cái gì chứ? Giống như anh tự cho mình là người đàn ông phong lưu mới không phải cái gì cũng tốt, cô sớm rời khỏi anh là phúc khí của cô

Ở trong lòng, Nhạc Thiên tự động viên chính mình, cô rửa mặt, đánh răng xong mới trở về phòng ngủ, chuẩn bị đi làm

Nên bỏ qua quá khứ, người là phải hướng tương lai mới đúng! Cô nhìn trang phục phù hợp của mình trong gương, hướng tới mình cười cười cũng nắm chặt quả đấm vì mình động viên

Cô gắng lên! Hôm nay phải cố gắng thật tốt!

Rất tốt! Đi thôi! Nhạc Thiên nhắc túi xách lên cầm chìa khóa xe đi tới cửa chính, hôm nay là một ngày mới!

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Một chiếc xe ô tô nhỏ màu trắng đi vào bãi đậu xe ngầm của “Công ty cổ phần hữu hạn phát triển đất đai Triệu Dương”, chủ xe đã dừng xe ở một chỗ trống trong bãi sau mới xuống xe.

Nhạc Thiên thành thực với gương mặt trang điểm nhợt nhạt lại thoát ra vẻ ngây thơ, tóc dài đen nhánh kia được cô buộc lên cao như một bó đuôi ngựa phía sau gáy mà lác lác, do dáng người nhỏ nhắn nên cô mặc đồng phục váy màu đen khiến bộ dáng thoát nhìn có vẻ khôn khéo giỏi giang.

Ngay lúc cô cúi đầu muốn ở trên ghế lại phụ lấy ra cái túi thì một âm thanh quen thuộc vang lên ở sau lưng cô.

“Nhạc Thiên, sớm như vậy đã tới rồi!” Mỹ Châu cũng giống như Nhạc Thiên mặc đồng phục váy đen, vừa chào hỏi vừa cười đi tới chỗ bạn tốt.

“Bạn cũng vậy a, cũng sớm như vậy đã tới rồi!” Nhạc Thiên lấy ra cái túi rồi nhìn bạn tốt cười, luống loát đem cửa xe đóng lại, thiết lập khóa điện tử rồi mới cùng bạn tốt sóng vai mà đi.

“Ai da! Còn không phải là chuyện thay đổi ông chủ a, ngày hôm qua mình lo lắng chuẩn bị hết đầy đủ tài liệu, sợ đến lúc ông chủ mới nói muốn xem tài liệu thì một lúc không đem ra được, cho nên mới lại tới công ty sớm kiểm tra một lần cuối cùng” Mỹ Châu nhún mi nói qua lý do cô lo lắng cả đêm.

“Mình cũng như bạn vậy! Mình lo lắng mấy trưởng phòng các bộ phận muốn đi làm sớm một chút sắp xếp tài liệu lần cuối, cho nên mình cũng liền đến sớm, để các trưởng phòng có thể để sổ liệu ở chỗ mình trước thời gian, để mình làm thống kê lần cuối, nhằm đến lúc ông chủ mới nói muốn xem mới có cái để xem”. Thân là thư ký của tổng giám đốc, Nhạc Thiên sẽ trực tiếp đối mặt với ông chủ mới, cho nên làm việc vô cùng cẩn thận.

“Dù sao chúng ta đều giống nhau! Vì công ty mới chúng ta đều cố hết sức lực là được rồi!” Mỹ Châu là trưởng thư ký tài chính, cô dừng lại ở trước thang máy, đưa tay ấn nút thang máy xong rồi mới quay đầu nhìn bạn tốt “Bất quá là khổ cực một chút vẫn có lương cao! Dù sao ông chủ mới này không có đem nhân viên cũ như chúng ta đuổi đi cũng không tệ rồi.”

“Đúng rồi! Ít nhất chén cơm của chúng ta đã được bảo vệ, thật sự là đáng mừng.” Nghĩ đến tổng giám đốc mới từ Mỹ Châu truyền đến thông tin về nhân sự, nói là toàn thể nhân viên cũ nếu muốn lưu lại liền được lưu lại, tiền lương như cũ khiến các nhân viên trước kia của công ty bị mua hồ to vạn tuế.

Hiện nay tình hình kinh tế đình trệ, công việc khó tìm, cho nên có thể ở lại công ty làm việc đối với những nhân viên này mà nói là ân huệ lớn lao, vì vậy hầu như toàn bộ nhân viên cũ đều ở lại, chỉ còn lại số ít nhân viên thân cận của ông chủ trước lạnh nhạt rời đi.

“Công ty cổ phần hữu hạn phát triển đất đai Triệu Dương” tiền thân là “Tập đoàn Thuận Long”. Nhưng do quanh năm kinh doanh không tốt bị thu mua dưới một công ty nổi tiếng “Công ty thu mua Hoàn Á” nằm ở Mỹ, lấy tốc độ nhanh như chớp thu mua 45% cổ phiếu của Tập đoàn Thuận Long, còn bán tháo cho Công ty phát triển đất đai tại Mỹ, làm cho thuận nước đẩy thuyền có được Tập đoàn Thuận Long” nhanh chóng, cũng sau hôm đó chính thức đổi tên.

Mà sau ngày đổi tên đó, Tổng công ty tại Mỹ trừ tuyên bố về thông tin nhân sự ra bên ngoài, còn nói rõ sẽ phân công một người từ công ty cấp cao tại Mỹ về đây quản lý “Triệu Dương”, cũng tuyên bố trong vòng một năm sẽ đem những vụ kinh doanh thua lỗ biến đổi thành những kinh doanh thành công, điểm này làm chấn động cả giới xí nghiệp Đài Loan.

Đến tốt cùng là người nào có khẩu khí lớn như vậy nói ra lời nói khí thế cao ngất kia, không chỉ nhân viên Triệu Dương chờ đợi, ngay cả Đài Loan thậm chí toàn bộ các công ty tại Châu Á cũng chờ đợi xe ông chủ mới đến tốt cùng sẽ làm như thế nào thực hiện lời hứa ngạo mạn của hắn.

Sau khi thang máy mở ra, hai người cùng nhau đi vào, nhấn số tầng lầu mới tiếp tục nói chuyện.

“Đúng rồi, tiểu Thiên, bạn cảm thấy ông chủ mới sẽ là người như thế nào?” Vấn đề này trong lòng Mỹ Châu đã nghĩ thật lâu rồi, cô thật hy vọng ông chủ mới là một người trẻ tuổi anh tuấn, tựa như các tổng giám đốc trẻ tuổi thường xuất hiện trên tivi vậy.

Nhìn bạn tốt có vẻ phấn khởi, Nhạc Thiên lại liếc cô một cái “Ông chủ mới chắc là ông chú chừng 40, 50 tuổi chứ!”

Ông chủ không phải đều là người trung niên mập mạp sao? Dạng ông chủ vừa đẹp trai vừa trẻ tuổi trọng điểm nữa là độc thân đó thì tuyệt đối sẽ không tồn tại trên thế giới này.

“Cái này có thể rất khó nói nha!” Nhưng Mỹ Châu thật ra không cho là đúng. Cô dùng cái mũi hừ một cái để biểu đạt sự bất mãn đối với Nhạc Thiên vì đã đánh tan mộng đẹp của cô.

“Dạ, dạ, dạ, ông chủ có lẽ là người trẻ tuổi anh tuấn, có khi là nữ không chừng a! Bên phía Mỹ không có bàn giao tài liệu về ông chủ, cho nên..... Làm việc cho tốt là được rồi! Loại người có tiền đó không phải là mình có thể treo cao, về phần bạn, mình dùng lời chúc phúc tốt nhất mong chờ bạn có thể gả vào được nhà giàu có, đến lúc đó đừng quên mình nha!” Nhạc Thiên cười lấy cùi chỏ chọc chọc bạn tốt.

“Đừng! Chờ mình gả cho người có tiền, mình sẽ mỗi ngày mời bạn tới ngôi nhà cao cấp của mình uống trà chiều” Mỹ Châu cũng rất phối hợp diễn trò.

Tiếng cười hai người vang lên, thang máy đi tới tầng làm việc của Mỹ Châu, liền từ từ mở ra.

“Mình đi, gặp lại ở cuộc họp hội đồng buổi sáng”

“Ừ, đến lúc đó gặp.” Nhạc Thiên hướng bạn tốt vẫy tay sau đó nhấn nút thang máy khiến cửa thang máy đóng lại, lúc này trong thang máy chỉ còn lại một mình cô, mà tối hôm qua cảnh trong mơ lại lần nữa trở về trong đầu cô.....

Cô cho là mình đã hoàn toàn quên anh, nhưng sự thật chứng minh không phải như vậy, bởi vì anh có lúc còn có thể ở trong giấc mộng không hề phòng bị của cô mà xuất hiện, khơi lên toàn bộ cảm giác của cô, thường có câu nói: Ngày có chút suy nghĩ, đêm có chút mộng, liền biểu đạt anh vẫn còn nằm trong tiềm thức suy nghĩ của cô.

Không thể! Tuyệt đối không thể như vậy! Nhạc Thiên vỗ vỗ hai gò má của mình như tự nói với mình nhất định phải tỉnh táo, cô vẫn luôn rất rõ, người đàn ông kia không thể yêu cô, thương cô, lúc cô có cảm giác hạnh phúc nhất lại không chút lưu tình đem cô một cước đá xuống đáy cốc địa ngục.

Tự nghiệm thấy loại rơi xuống này trải qua thật đáng sợ, để cho cô hiểu được yêu mình hơn, không cho chính mình ở đáy cốc trong vực sâu ngòi khóc.

Trong tấm gương của thang máy Nhạc Thiên nở ra một nụ cười, lúc này thang máy cũng vừa hay đi tới văn phòng cao nhất của công ty “Đỉnh” một tiếng cửa liền mở ra, mà cô cũng thuận thế đi ra ngoài, đi đến trước bàn làm việc nhìn các công văn báo cáo của tất cả các đơn vị được đưa tới sáng sớm hôm nay.

“Mình biết ngay! Nguy hiểm thật may là mình đến sớm, bằng không thật đúng là làm không xong!” Nhạc Thiên vỗ ngực một cái, cảm tạ ông trời phù hộ cô có thể biết đến công ty sớm một chút sắp xếp công việc mới, lúc này cô dứt khoát buông cái túi xuống đi chuyển đến con chuột trên bàn, bắt đầu nhanh chóng làm phân loại hiệu quả cho những văn kiện mới tăng thêm.

Buổi sáng 8 giờ 55 phút, một chiếc xe Mercedes màu đen lái vào chỗ đậu xe chuyên dụng của tổng giám đốc, lúc này bên chỗ tay lái cửa xe được một tài xế mặc tây trang màu đen mở ra, sau đó cung kính đi chậm tới chỗ ngồi phía sau bên phải mở cửa xe “ Tổng giám đốc đã đến công ty”.

“Ngươi vất vả” Một giọng nói trầm ổn từ bên trong xe truyền đến, người đàn ông bên trong cài tốt nút áo khoác tây trang bước xuống xe.

Cầu Thiệu Ngôn cặp mắt đen như chim ưng giống như bộ tây trang màu đen trên người anh cẩn thận tỉ mỉ nhưng lại thoát ra khí thế bức người vậy, hiện ra sáng bóng chỉ Hắc Báo mới có.

Ba năm! Đã ba năm! Anh ba năm trước đây mang theo ngọn lửa tức giận rời khỏi quê hương mình, mà ba năm sau anh lộ ra nụ cười đắc ý lần nữa quay về quê hương.

Có lẽ đối với người bình thường mà nói, dùng ba năm để nhận lấy điều mình muốn, tiếp đó đứng trên đỉnh thế giới, kỳ thật thời gian không lâu lắm, ngược lại có nhiều nghỉ ngơi, nhưng là anh không giống vậy. Anh mỗi ngày đều dùng sức lực một tháng cố gắng theo đuổi mục tiêu, khiến cho ba năm này quá thật là dài đằng đằng, dài đến nỗi khiến anh cảm giác mình rời khỏi quê hương giống như là chuyện của kiếp trước.

Cầu Thiệu Ngôn đôi mắt đen không mang theo độ âm nhĩn đến hai chiếc xe hơi BMW màu đen, trước nhìn năm người vệ sĩ từ trên xe bước xuống sau đó hướng về phía tài xế “ Ngươi đi nghỉ trước đi”.

"Dạ, ta hiểu." Tài xế gật đầu ngay sau đó ngồi lên xe đợi lệnh.

Cầu Thiệu Ngôn đem cặp công văn giao cho vệ sĩ bên cạnh sau đó sai bước hướng tới cửa thang máy, mà lúc này công việc vệ sĩ tiến lên trước đem ông chủ bảo vệ trong vòng phòng vệ.

Khi đoàn người đứng trong thang máy, Cầu Thiệu Ngôn nhìn những con số trên tấm panel tinh thể lỏng không ngừng nhảy lên, khóe miệng của anh nở ra một nụ cười đắc ý.

Anh biết anh đã bước vào cửa chính thành công, anh muốn tất cả sẽ từ nơi này bắt đầu xuất phát.

“Ông chủ đã tới”. Cuộc điện thoại được gọi lên từ dưới bãi đậu xe, trong lời nói lẫn giọng điệu của quản lý bãi đậu xe tràn đầy khấn trương, khiến tâm tình Nhạc Thiên khi nghe điện thoại cũng khấn trương theo.

“Cảm ơn ngài, ta đã biết” Nhạc Thiên nói ngắn gọn sau liền vội vàng cúp điện thoại, cô đẩy ghế dựa ra phía sau rồi lập tức đứng dậy, đi giày gót cao đến trước cửa thang máy, hai tay buông lỏng cung kính chờ đợi ông chủ mới đến.

Không đến ba mươi giây, cửa thang máy vang lên một tiếng “Đỉnh”, rồi chậm rãi mở ra.

Đôi chân dài của Cầu Thiệu Ngôn bước ra thang máy đầu tiên, tiếp phía sau lưng là năm người vệ sĩ mới theo đó bước ra, con người đen vừa sắc bén vừa bình tĩnh quan sát sơ qua cách bài trí nơi đây, sau đó mới đưa mắt tới cô gái nhỏ nhắn đứng bên cạnh thang máy.

“Tổng giám đốc, ngài đã tới” Nhạc Thiên hơi khom người chào hỏi, sau đó mới đứng thẳng người, nhìn vào ông chủ mới thì thân thể cao lớn của Cầu Thiệu Ngôn đã sớm bước chân hướng phía trước đi tới.

Thế nào lại không để ý người khác a? Nhạc Thiên nhìn bóng lưng cao thẳng của Cầu Thiệu Ngôn trong lòng thầm nghĩ, nhưng hai cái chân ngắn hơn anh nhiều vẫn chạy chậm theo sao anh, dùng mình tách ra cự ly ở giữa anh và vệ sĩ.

Bóng lưng của anh thật quen thuộc..... Nhạc Thiên nhìn anh hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó kéo lý trí quay về. Cô không quên anh có quen mắt hay không, hiện giờ điều quan trọng nhất chính là mở miệng nói chuyện.

Coi như anh không để ý mình cũng tốt, không bỏ mặc cô cũng được, Nhạc Thiên vẫn như trước kiên trì cố gắng làm tốt phần công việc của mình. Lúc này cô vuốt ngực bước nhanh đuổi kịp bước chân anh, nỗ lực dùng giọng nói vững vàng giới thiệu chính mình “ Tổng giám đốc, tôi là thư ký của ngài, họ Nhạc tên Thiên, xin ngài cho phép tôi vì ngài giới thiệu qua công ty..... Ai nha!”

Nhạc Thiên chưa nói hết câu, tức thì đụng vào một bức tường thịt khiến cho cô bị dọa sợ đến nổi hô to một tiếng.

Nào có người như vậy! Lúc đi liền đi thật mau mà lúc dừng lại cũng không nói một câu nói, hại nàng rất không chuyên nghiệp đụng vào anh, thật sự là mất mặt hết sức!

“Cô nói cô tên gì?” Cầu Thiệu Ngôn đứng lại tại chỗ, lúc này giọng nói khàn khàn mở miệng.

Cô nói cô tên là Nhạc Thiên? Cái tên này một cái xuất hiện trong đầu anh, hô hấp của Cầu Thiệu Ngôn chock lát cứng lại, làm anh khiếp sợ đột nhiên dừng bước.

“Tôi họ Nhạc tên Thiên trời ạ! Không biết Tổng giám đốc có gì.” Nhạc Thiên ngẩng đầu lên hướng đôi mắt sáng ngời tới khuôn mặt đang từ từ xoay lại, cặp mắt cô trừng to tưởng chừng như không thể tin được hết thấy những gì trước mắt.

“Nhạc Thiên? Em là.” Chân mày Cầu Thiệu Ngôn nhướn lên, mang nửa nghi ngờ nửa giật mình cúi đầu nhìn cô.

Nhạc Thiên biết anh muốn gọi cô là “Thiên sứ nhỏ”, vội vàng mở miệng cắt đứt lời của anh “Không biết Tổng giám đốc có vấn đề gì không? Nếu như không có, xin tổng giám đốc xin ngài cho tôi giới thiệu một chút tăng làm việc trang bị riêng dành cho ngài”. Cô không đợi anh trả lời, liền bước chân lướt qua anh đi về phía trước.

Thế nào lại là anh? Tại sao phải là anh? Như thế nào anh lại xuất hiện ở nơi này? Liên tiếp những câu hỏi đã sớm hỗn loạn xoay tròn trong đầu Nhạc Thiên, hô hấp của cô dồn dập, bước chân yếu ớt, toàn thân không có một chỗ nào dễ chịu.

Cầu Thiệu Ngôn nghiêng đầu nhìn bộ dạng Nhạc Thiên bước nhanh rời đi, khóe miệng nâng lên một nụ cười không tên sau đó cất bước đuổi theo.

Rất tốt, không cần anh chủ động tìm kiếm cô, thiên sứ nhỏ đáng yêu của anh lại tự động xuất hiện trước mắt anh, lúc này tâm tình Cầu Thiệu Ngôn rất tốt, bước chân cũng theo đó mà thoải mái rất nhiều.

Nhạc Thiên máy móc giới thiệu sơ lược một chút tăng làm việc chuyên dụng 100m2 của tổng giám đốc, cuối cùng đi tới cánh cửa gỗ ở trong cùng nhất.

“Nơi này là phòng làm việc của ngài, công ty bên Mỹ đã truyền đến yêu cầu của ngài tới đây, chúng tôi dựa theo yêu cầu của ngài mời nhà thiết kế trang trí phòng làm việc theo bố cục mà ngài thích”. Nhạc Thiên đem hai tay trắng nõn cầm trên năm tay cầm màu vàng kim, vừa nói chuyện đồng thời mở ra, khiến cho toàn bộ cách bài trí xuất hiện vào tầm mắt.

Cầu Thiệu Ngôn bắt đầu đi vào trong, dùng đôi mắt màu đen không mang theo độ âm dò xét một chút cách bài trí phòng làm việc.

Rất tốt, trước mắt các mặt cửa sổ đều sát đất để cho anh có thể tận tình thỏa mãn nhìn từ trên xuống mặt đất, bàn làm việc màu đen hình giọt nước, còn có cách đó không xa có ghế sofa màu đen cùng với màn hình tivi tinh thể lỏng, tất cả đều phù hợp với sự ưa thích cùng yêu cầu của hắn.

"Không tệ."

“Vậy xin ngài đi bên này, tôi đã để cho ngài xem các số điện thoại của các bộ phận” Nhạc Thiên nghe anh mở miệng nói không tệ, khiến cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng bây giờ cũng chưa hề buông lỏng mình, nét mặt cô giả bộ lơ đãng hướng đến bàn làm việc, muốn giới thiệu một chút cách bài trí cùng với đồ được đặt tại đây cho anh biết.

Ngay tại lúc cô đưa lưng về phía cửa, Cầu Thiệu Ngôn hất tay ý bảo các vệ sĩ đi ra ngoài đóng cửa lại chờ ở bên ngoài văn phòng, cửa chính lạng lẽ đóng lại làm cho không gian lớn như vậy chỉ còn hai người họ.

Thiên Nhi của anh... Thiên Nhi đã quay về bên cạnh anh. Tiếng lòng Cầu Thiệu Ngôn lớn tiếng gào thét, muốn hung hăng ôm cô, hướng toàn thế giới tuyên bố cô là của anh.

Đôi môi mông của Cầu Thiệu Ngôn nhìn bóng dáng nhỏ nhắn cô lúc này khẽ nâng lên, bước chân không tiếng động tựa như Hắc Báo chỉ chờ sẵn bắt con nai vô tội này, nhanh chóng thuần khiết, ưu nhã, ung dung hướng bên cạnh cô đến gần, tiếp đó hai tay dùng tốc độ sét đánh bắt lấy cô chặt chẽ, hung hăng dùng sức ôm chặt.

“A.....” Nhạc Thiên thật sự bị cái ôm bất thành hình này mà hoảng sợ, thân thể nhỏ nhắn cô lui một chút mới quay đầu nhìn Cầu Thiệu Ngôn.

“Thiên sứ bé nhỏ, em vậy mà xuất hiện ở nơi này, thật là làm anh cảm thấy bất ngờ” Cầu Thiệu Ngôn đem cằm mình tựa trên đỉnh đầu của cô, tùy ý mà ngửi lấy mùi hương thơm vương trên tóc cô.

“Tổng giám đốc ngài nhận làm người, tôi không phải là thiên sứ bé nhỏ gì đó, xin ngài nhanh chóng buông tôi ra....” Nhạc Thiên dùng cả hai tay muốn tránh thoát sự trói buộc của anh, nhưng là cánh tay cứng rắn sắt thép ấy tựa như một lồng sắt bền chắc không thể phá được khiến cô không cách nào thoát ra.

“Chính là em, anh biết rõ sự ra đi của anh khiến em cảm thấy tức giận cùng đau khổ, bất quá hiện giờ anh đã trở về, cho nên chúng ta bắt đầu lại đi!” Giọng nói Cầu Thiệu Ngôn trầm thấp tựa như nghe bản độc tấu đàn violon vào ban đêm, làm người ta cảm thấy yên bình cùng an tĩnh.

“Tôi không hiểu ngài đang nói gì” Nhạc Thiên nản lòng bỏ qua giấy dựa, lấy lại bình tĩnh đối mặt với anh.

“Không hiểu? Em thế nào không hiểu chứ? Em quên chúng ta trước kia.” Tại sao cô có thể dễ dàng quên đi cuộc sống trước đây chứ? Quảng thời gian đó là quãng thời gian anh vui vẻ nhất trong ba mươi năm qua. Cầu Thiệu Ngôn cố gắng muốn dùng lời nói để gọi lên toàn bộ ký ức cho cô nhớ lại, nhưng tại sao trong lòng cô cứ khẳng khái không cảm kích.

“Trước kia không có gì, tôi cùng tổng giám đốc trước đây không có quan hệ, cho nên không có hoài niệm cùng ký ức đáng giá cả” Đôi mắt trong veo của Nhạc Thiên không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh, cong cong lông mày không tiếng động kháng nghị với anh.

Cô rốt cuộc muốn giả bộ ngu đến khi nào? Cầu Thiệu Ngôn trước giờ là người tình trong mộng của đông đảo các cô gái, mà cô cũng từng là một người trong những cô gái kia, mà cuối cùng anh chọn cô, mặc dù sau đó anh rời khỏi cô, nhưng cô thế nào lại dễ dàng xóa sạch ký ức từng có của hai người chứ?

“Anh nghĩ em đúng là đã quá lâu không nghĩ tới anh a! Tốt lắm, hiện tại anh liền đem em nhớ tới anh thật tốt.” Lời nói Cầu Thiệu Ngôn còn chưa hết liền mạnh mẽ đem Nhạc Thiên kéo trở về, để cho bộ ngực đầy đặn của cô dán lên lồng ngực kiên cường anh, cúi đầu liền đem đôi môi mòng húng hắng dán vào đôi môi mềm mại của cô, lưỡi to không chút kiêng kỵ chui vào trong cuống quét hương thơm của cô.

“Đừng. Ừm.” Nhạc Thiên không ngừng dùng hai tay đánh vào tấm lưng rộng lớn của anh, nhưng làm thế nào cũng không ngăn cản được anh dừng mãnh tiến công, chỉ có thể bắt lực nước nỡ.

Cầu Thiệu Ngôn không cho cô có nhiều cơ hội tránh né, anh ý mình có ưu thế cao lớn không ngừng đưa đẩy thân thể nhỏ nhắn của cô, khiến cô chỉ có thể lựa chọn lui về phía sau, cuối cùng dùng bức tường chống đỡ cho phần lưng cô.

Tay anh từ bên hông Nhạc Thiên đi tới bức tường phía sau cô, giống như đem cô vững vàng vây chặt bên trong lồng sắt vậy, chỉ có thể mặc cho anh muốn lấy muốn tìm.

Nhạc Thiên giống như một con thỏ nhờ bị con chim ưng điên cuồng cướp lấy, ngẩng đầu thật cao mở miệng để cho anh đem lưỡi mình luôn vào trong đó, khiến cho không cách nào thuận lợi nuốt nước miếng ngọt ngào vào chỉ có thể chậm rãi từ bên miệng chảy xuống.

Vậy mà vẫn như cũ không cách nào thỏa mãn ham muốn điên cuồng của anh, Cầu Thiệu Ngôn bá đạo đem chân sau xâm nhập vào giữa hai chân cô, dùng bắp đùi cứng rắn mạnh mẽ cọ xát vào cảm địa bí mật của cô.

“Ừm. Đừng. Ừ.” Nhạc Thiên muốn cự tuyệt yêu cầu phóng túng của anh, như miệng lại bị anh vững vàng che lại, cái gì cũng không nói ra được chỉ có thể trở thành ừm.

Hai chân cô đồng thời không ngừng tiếp nhận anh bá đạo mạnh mẽ cọ xát, một cổ dục vọng mãnh liệt cứ như vậy nổi lên trong bụng cô, ngọn lửa kia không ngừng hướng tới toàn thân cô mà tăng vọt.

Tại sao anh lại có thể đối với cô như vậy? Tại sao anh cứ muốn đối với cô như vậy? rõ ràng người sai là anh, thế nào bị ăn hiếp khát phục lại là cô chứ?

Nhạc Thiên nghĩ thế nào cũng không cam lòng, hai tay vô lực đã buông xuống của cô lần nữa giờ lên, không hề lưu tình mà nâng lên, đánh tấm lưng kiên cường rộng lớn của anh, muốn anh nhanh một chút buông cô ra.

Cầu Thiệu Ngôn cũng càng ngày càng cướp đoạt, anh làm sao có thể khuất phục với con thỏ nhỏ như cô? Khẽ nâng bắp đùi lên tới gần sát cảm địa của cô mà cọ xát, muốn quyến rũ ngọn lửa ham muốn trong Nhạc Thiên.

“Ừm. Đừng.” Trời ơi! Nhạc Thiên cảm thấy chỗ sâu trong hoa tâm cô mà tiết ra chất ẩm ướt, cô muốn, nếu bị anh phát hiện điểm này, cô nhất định sẽ không thoát ra khỏi lòng bàn tay anh.

Cô không muốn bộ dạng cô hiện nay! Nếu lúc trước anh nhẫn tâm vứt bỏ cô một lần, thì không khó sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, một lần đau khổ muốn chết kia cũng làm cô chảy hết nước mắt, hàng đêm mang theo nước mắt mà ngủ, mỗi ngày vuốt vết thương khô kéo mà tỉnh lại, cuộc sống như vậy làm sao cô có thể muốn sống lần nữa.

Nghĩ đến đây, Nhạc Thiên đem một cánh tay dùng sức nắm lấy mái tóc đen dày của Cầu Thiệu Ngôn, nhú mi liền đem năm ngón tay nắm chặt lại hung hấn kéo đầu anh ra.

“Đau” Cầu Thiệu Ngôn không nghĩ thiên sứ đáng yêu của anh có thể trở thành một tiểu ác ma, khiến anh bị đau mà tách khỏi đôi môi cô.

“Đáng đời!” Nhạc Thiên buông tay ra nhìn chăm chăm anh.

“Em.” Cô thế nào thay đổi? Trước đây chỉ cần anh không cẩn thận đụng đầu đó, dù chỉ là một vết nhỏ, cô đều khăn trương tiến đến quan tâm, đau lòng hỏi anh có sao không, thế nào bây giờ lại thay đổi như thế?

“Xin tổng giám đốc đừng quá mức như vậy được không?” Nhạc Thiên mới mặc kệ anh đau chỗ nào, nếu anh có thể đau chết là tốt nhất, chỉ có nắm lấy một chút tóc của anh sao có thể xóa bỏ mọi oan hận trong lòng cô đối với anh chứ.

“Thiên Nhi... Anh hiểu được.” Cầu Thiệu Ngôn đưa tay ra muốn xoa nhẹ đôi môi sưng đỏ của cô, nhưng trong nháy mắt bị Nhạc Thiên đánh rụng.

“Chát”

Nhạc Thiên dùng sức vùng tay đánh vào bàn tay của anh, hai hàng lông mày nặng nề nhú lại “Đừng đụng tôi, tôi không phải đã nói xin tổng giám đốc tôn trọng tôi một chút sao”.

“Thiên Nhi, anh.” Thái độ nghiêm túc cùng với vẻ mặt không tha thứ, kiên quyết làm cho Cầu Thiệu Ngôn không biết nên nói thế nào, trước giờ anh luôn cao cao tại thượng, lần đầu tiên bối rối không biết làm sao.

“Đừng gọi tôi là Thiên Nhi gì đó, xin ngài gọi tôi là thư ký Nhạc” Cô mới không thừa nhận mình là Thiên Nhi của anh, dù là ..., đó cũng là đã qua, hiện tại mối quan hệ duy nhất giữa hai người họ chỉ có cấp trên cùng thuộc hạ, như thế mà thôi.

"Em" Đáng giận nha! Cô lại dám đối với anh như vậy?

Trong nháy mắt, khuôn mặt anh tuấn điềm đạm của Cầu Thiệu Ngôn đổi thành tức giận, anh nắm chặt cái gáy của Nhạc Thiên hướng sát gần mình, muốn hung hăng hôn cô một lần nữa.

Thế nhưng chiều này đã dùng một lần làm sao Nhạc Thiên Không cảnh giác chứ, lẽ nào anh cho là cô ngu ngốc, đầu óc tối dạ sao? Động tác này có thể dùng trên người cô lần thứ hai sao? Lần này tuyệt đối không thể thực hiện được!

Động tác của Nhạc Thiên còn nhanh hơn ý thức cô, bàn tay nhỏ bé vùng lên một tiếng “Chát”, bàn tay mạnh mẽ cứ như vậy rơi trên gò má không hề phòng bị của anh, trong nháy mắt, gương mặt anh có một mảng đỏ lớn.

"Em!" Cô thế nhưng đánh anh? Cầu Thiệu Ngôn kinh ngạc như ong mị.

“Tôi nói tổng giám đốc xin tự trọng, nếu không tôi sẽ kiện ngài quá nhiều tình dục” Sắc mặt Nhạc Thiên không chút thay đổi nhìn chằm chằm anh, tiếp đó dùng chùi bỏ tránh sự trôi buộc của anh, một bước chân nhảy qua cách xa anh.

Hừ! Lẽ nào anh tưởng rằng cô sẽ là cô trước kia sao? Cô đã không muốn làm cô gái vì anh mà khuất phục! Bởi vì cô hiểu, bảo vệ mình vì cô đã từng có vết thương chồng chất vết thương trong lòng, cô nhất định xây cho mình một bức tường cao , đem loại đàn ông hư hỏng như Cầu Thiệu Ngôn ngăn cản từ bên ngoài.

“Nếu như tổng giám đốc không có chuyện gì để nói, xin cho tôi giới thiệu một chút dây số điện thoại các bộ phận” Nhạc Thiên muốn đem sự kiện thân mật mới vừa rồi làm thành chuyện như từng xảy ra, chuyên nghiệp đi tới bàn làm việc chỉ vào điện thoại bắt đầu giới thiệu.

Nhưng trong thời gian này, Cầu Thiệu Ngôn chỉ này ra khuôn mặt thôi nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, mãi cho đến khi cô giới thiệu xong cuối cách bài trí trong phòng làm việc, cách một cái bàn làm việc cung kính đứng trước mặt anh.

“Nếu như tổng giám đốc không có việc gì giao phó, tôi xin phép được ra ngoài, xin tổng giám đốc nhớ mười giờ có cuộc họp hội nghị cấp cao, tôi đã đem tài liệu công tay đặt trên bàn ngài, xin ngài kiểm duyệt một chút, chín giờ năm mươi lúc ấy tôi sẽ đặc biệt gọi điện nhắc nhở ngài thời gian cuộc họp” Nhạc Thiên nói xong một chuỗi lời nói, mười phần chuyên nghiệp hướng anh chào, tiếp đó không hề lưu luyến xoay người rời đi.

Khi cánh cửa gỗ đóng lại , Cầu Thiệu Ngôn ngồi một mình trước sự bài trí trang hoàng của phòng làm việc.

Cô. Thay đổi

Thế nào anh từ trước đến giờ lòng anh luôn tĩnh lặng vậy mà giờ phút này lại chậm rãi dâng lên một cỗ mây khói phiền muộn, rầu rĩ gắn vào trong lòng anh.

Rõ ràng anh muốn rời khỏi cô, rõ ràng là một áng mây thoải mái, nhưng bây giờ nhìn lại, anh lại quan tâm cô? Còn cô thì lại thoải mái tự nhiên?

Nghĩ tới đây, Cầu Thiệu Ngôn không nhìn được hung hăng nghiêng rắng, nặng nề đem thân hình cao to ngã vào trên ghế làm việc, chuyện gì cũng không muốn làm.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Từ máy chiếu duy nhất ở phía trước phát ra ánh sáng phản xạ trong phòng họp, một loạt con số hiện lên mà người ta lóa mắt, trong phòng có đầy đủ các

nhân viên cấp cao nhưng không ai dám bày ra về mặt nhằm chán, nguyên nhân nằm tại khuôn mặt thẳng của người lãnh đạo Cầu Thiệu Ngôn đang nghiêm túc xem xét các con số trước mắt.

Bực! Thật cũng chỉ có một chữ “bực” mới có thể hình dung tâm trạng Cầu Thiệu Ngôn hiện giờ.

Bị ăn một cái tát khiến khuôn mặt nghiêm túc của anh nổi lên một mảng đỏ, song chuyện nếu như chỉ ở trình độ này còn chưa tính, vậy mà người phụ nữ đánh anh vẫn không cho anh cái nhìn thật tốt, cứ bày ra gương mặt không cảm xúc trước mặt anh đi tới đi lui, hoàn thành yêu cầu anh đưa ra.

Từ trước tới giờ anh làm việc luôn quyết đoán khiến cho các đồng nghiệp không khỏi run như cày cấy, nhưng mà ngày đầu tiên đi tới nơi này tiếp nhận công ty, lần đầu tiên đối mặt với các nhân viên cấp cao của công ty, anh thế mà không cách nào bày ra về mặt lãnh khốc (lạnh lùng + hà khắc), lỗi chỉ tại một mảng sưng đỏ trên mặt anh trong nhất thời không thể biến mất.

"Ừ. Tổng giám đốc xin hỏi ngài có ý kiến gì không?" Trưởng phòng nhân sự nhìn gương mặt không nói lời nào của ông chủ mới, tim bị dọa sợ như muốn ngừng đập, chỉ là đã báo cáo xong hết công việc mới thử dò hỏi.

Cầu Thiệu Ngôn lấy lại tinh thần nhìn bộ dạng trưởng phòng nhân sự không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, lạnh lùng nói “Không có”.

Gặp quý! Anh làm sao có thể mất hồn trong cuộc họp chứ? Đây tất cả đều là người phụ nữ chết tiệt kia làm hại, đợi lát nữa coi anh thế nào trừng trị cô.

Cầu Thiệu Ngôn dùng sức nắm chặt tay thành quả đấm ở dưới bàn họp, tâm tình tức giận hiện ra bên trong đôi mắt đen và sâu của anh, khiến trưởng phòng kể tiếp lên báo cáo trong lòng hoảng sợ, thiếu chút nữa là ngất đi.

Cuộc họp kéo dài cuối cùng cũng kết thúc, các nhân viên cấp cao tham gia cuộc họp vội vàng chạy cửa xông ra, không muốn ở lâu với Tổng giám đốc đáng sợ này trong cuộc họp một giây nào.

Mỹ Châu đứng bên ngoài ở phòng họp nhìn cảnh tượng kỳ quái, lòng đầy hoài nghi hoặc, vì vậy cô không ngừng nhìn quanh bốn phía, mãi cho đến trong phòng họp xuất hiện bóng dáng Nhạc Thiên đi ra thì mới vội vàng tiến lên kéo bạn tốt hướng vào góc nhỏ.

"Làm sao vậy?" Nhạc Thiên không hiểu nhìn Mỹ Châu, không hiểu cô đến tột cùng muốn làm cái gì.

“Còn làm sao? Mình mới phải hỏi bạn thế nào? Ông chủ mới không tốt sao? Nếu không mọi người thế nào vừa kết thúc cuộc họp liền chạy ra ngoài? Mỹ châu khẩn trương nắm chặt cánh tay Nhạc Thiên, bắt đầu lo lắng về ông chủ mới này là người không dễ hầu hạ.

"Ừ. Tổng giám đốc hơi nghiêm túc một chút." Nhạc Thiên thế nào cũng không nói ra được chuyện mới vừa xảy ra cùng với Tổng giám đốc trong văn phòng cùng với chuyện trước kia giữa cô với anh.

"Phải không? Mình thấy những trưởng phòng trước kia luôn ở lâu trong phòng họp để nịnh bợ ông chủ, nhưng giờ ngược lại một người sao với một người còn chạy nhanh hơn, thiếu chút nữa như muốn bay lên luôn”.

"Nào có khoa trương như vậy?" Nghe Mỹ Châu nói thế, Nhạc Thiên cười ra tiếng.

"Ai da! Chớ cùng mình cười ha hả rồi, thật ra thì hôm nay bên nhân sự mới biết Tổng giám đốc mới nhậm chức tên là Ngôn tiên sinh, một số trưởng phòng biết sự nghiệp thành công vĩ đại của anh ấy ở nước Mỹ liền truyền ra ngoài” Mỹ Châu càng nói càng nhỏ một tiếng, giống như đang nói cần thận một bí mật nào đó.

“Cái gì sự nghiệp thành công vĩ đại? Nghe Mỹ Châu nói thế, Nhạc Thiên toàn bộ hiểu kỳ đều bò lên.

Mỹ Châu giống như kẻ trộm nhìn chằm chằm xung quanh sau mới nhỏ giọng nói tiếp “ Có nghe qua Công ty thu mua Hoàn Á không?”

“Ừ, có nghe a! Đó không phải là trụ sở chính của công ty tại Mỹ a, dưới nhân viên mình không biết có bao nhiêu thợ săn công ty sao?”

Phạm vi làm việc của Công ty thu mua Hoàn Á khiến người ta vừa sợ vừa hận rồi lại vừa yêu vừa thích cái công ty đặc biệt này, có tin đồn nhân viên “Công ty thu mua Hoàn Á” có mặt khắp nơi trên thế giới, ẩn nấp trong các công ty lớn thừa cơ hành động, tham dò những bí mật công ty khác sau một lần phá hủy giá cổ phần đó, cuối cùng mua cổ phần của nhiều công ty cao cấp rồi thu đoạt công ty.

Những công ty khác hận chính là bọn họ cực kỳ có năng lực dùng giá tiền thấp nhất để thu mua công ty, rồi cũng lại thích bọn họ vì mỗi lần ra tay đều không có bất lợi nào, chỉ cần giá tiền có thể không vượt quá mức, xin Hoàn Á thu mua cũng không phải việc khó.

“Bạn biết không? Tổng giám đốc ở Mỹ chính là nhân viên của công ty đó, nghe nói anh ta cùng ông chủ của Công ty thu mua Hoàn Á là bạn tốt của nhau, hai người này nếu nhìn trúng công ty nào liền trực tiếp thu mua công ty đó, tiếp theo bán giá cao hơn cho những công ty khác để được lợi món lãi kếp sù,mình còn nghe nói vị tổng giám đốc hiện tại này chính là tổng giám đốc công ty kia” Mỹ châu càng nói càng hưng phấn, giống như ngồi bên cạnh lửa trại nói chuyện ma ở thời sinh viên.

“Hả? Tổng giám đốc là nhân viên của Công ty thu mua Hoàn Á?” Nhạc Thiên vuốt cằm suy nghĩ một chút “ Nhưng công ty chúng ta không bị quản dưới về công ty thu mua Hoàn Á nha!”

“Đây là đương nhiên a! Thật ra thì tập đoàn Triệu Dương chúng ta được công ty Hoàn Á bán lại cho công ty mẹ chúng ta bây giờ, sau đó công ty mẹ cử Tổng giám đốc tới nơi này tiếp quản công việc, mà trên thực tế công ty mẹ chúng ta chính là công ty con của công ty thu mua Hoàn Á”

"Thật?" Nhạc Thiên hơi có vẻ kinh ngạc nhìn bạn tốt.

Anh lúc nào thì gia nhập vào công ty thu mua Hoàn Á, làm người đi săn công ty khác này? Chỉ là ngấm lại, giống như anh lấy săn bắt người khác làm thú vui vậy, thật là người đàn ông đáng ghét mà, sẽ gia nhập vào loại công ty đó rồi lên làm cấp cao thật sự có khả năng đó.

"Bạn biết không, danh tiếng tổng giám đốc của chúng ta ở bên Mĩ hình như không tốt chút nào! Nghe nói anh ta là người lạnh lùng vô tình, vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào, còn có người khác nói anh ta thật ra là một phần tử Hắc bang, chẳng qua là mình chỉ nghe nói...." Mỹ Châu càng nói càng hăng say, tưởng chừng như đem Cầu Thiệu Ngôn thành thần thoại, vì vậy hoàn toàn không chú ý tới nét mặt Nhạc Thiên càng ngày càng nặng nề.

"Ách..... Cái đó....." Về mặt nhạc Thiên bối rối, cẩn thận từng tí lấy cùi chỏ đẩy đẩy nói xong lại nuốt nước miếng, ". Chớ nói á!"

"Tại sao đừng nói aa..... Tiểu Thiên mình cho bạn biết, tổng giám đốc mới nhậm chức chúng ta còn rất nổi tiếng, quen nhiều minh tinh nha" Mỹ Châu mới mặc kệ sự cảnh cáo của Nhạc Thiên, nói tiếp.

"Thì ra vị tiểu thư này đối với ta thật đúng là hiểu rõ, chỉ là, ta thế nào lại không nhớ mình thật nổi tiếng lại quen nhiều minh tinh nhỉ?" Một giọng nói khàn khàn và nhỏ từ phía sau truyền tới.

"A?" Mỹ Châu bị âm thanh bất thình lình làm cho giật mình, giọng người đàn ông trầm thấp rõ ràng giống như mê người này, cô thế nào nghe lại giống như sử giả địa ngục phát ra tiếng ma quỷ.

Mỹ Châu không cần quay đầu lại, cô cũng biết Tổng giám đốc Hóa Long trong truyền thuyết đang đứng phía sau cô, bị dọa sợ đến nỗi đầu cô cũng không quay lại, như một lần khỏi chạy trước thoát thân.

"Ách....." Nhạc thiên cũng còn không kịp nói, chỉ có thể mở to mắt nhìn Mỹ Châu đem cô cùng Cầu Thiệu Ngôn gạt qua một bên, một mình chạy trốn không thấy bóng dáng.

"Thì ra em ở nơi này, anh đi tìm khắp nơi cũng không thấy em" Cầu Thiệu Ngôn khẽ nheo lông mày, giọng điệu không nặng nhưng tràn đầy vẻ không vui, mà lắng nghe rồi phát hiện bên trong lại cất giấu một chút làm nũng.

"Xin hỏi Tổng giám đốc tìm tôi có chuyện gì?" Nhật định là cô nghe nhầm, anh làm sao có thể đối với người khác yếu thế vậy chứ?

"Anh....." Thế nào muốn anh mở miệng, loại chuyện mất mặt này muốn anh nói thế nào?

"Nếu như Tổng giám đốc không có chuyện gì, vậy tôi xin phép đi ăn trưa" Nhạc Thiên ngẩng đầu nhìn thấy dấu tay đỏ ửng kia, trong lòng nhảy lên một chút xấu hổ, nhưng ngay sau đó bị cô cương quyết đè nén xuống lại.

Nhạc Thiên liếc mắt nhìn anh, rất tốt, anh cái gì cũng không nói không tính toán, cô không khỏi nhẹ nhõm mừng rỡ, vì vậy cô xoay người chuẩn bị rời đi.

Cầu Thiệu ngôn nhìn bóng dáng cô rời đi, lòng hoang mang sau cư nhiên mở miệng nói "Mặt của anh thật đau".

Anh thế nào lại nói ra như vậy? Khi lời nói vừa nói ra khỏi miệng cũng khiến Cầu Thiệu Ngôn cũng ngẩn người một chút, hướng chỉ là anh hiểu rõ Nhạc Thiên.

"Cái gì?" Nhạc Thiên quay đầu sững sờ nhìn hấn, chậm chạp nói không ra lời.

Trong phòng làm việc Cầu Thiệu Ngôn ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen, nụ cười đắc ý "Cảm ơn em".

Nhạc Thiên ngồi bên cạnh Tổng giám đốc tay cầm túi khăn tay đá lạnh, giúp anh thoa lên bên cạnh gò má sưng đỏ, nhưng cô không giống anh, gương mặt cô là không vui.

Đối với sự vui vẻ của Cầu Thiệu Ngôn, Nhạc Thiên lại có vẻ không hề thích thú "Như vậy so với trước đã bớt đau" Nhạc Thiên không nói lời nào, đối lại anh cũng có thể nói chuyện chứ!.

"Vậy sao? Chỉ là tay của Tổng giám đốc không có bị thương, vì sao không chính mình cầm túi đá lạnh chứ?"

Trước kia anh tuyệt đối sẽ không khinh xuất tỏ vẻ yếu kém, nhưng mới vừa rồi anh đột nhiên nói "đau" khiến Nhạc Thiên mười phần hoảng sợ, còn ngây ngốc mặc cho anh lôi kéo mình đi về phía phòng làm việc Tổng giám đốc, nghe theo lời anh giúp anh thoa đá lạnh.

"Anh thích em giúp anh" Thật vất vả mới có thể cùng cô có tiếp xúc thân mật, Cầu Thiệu Ngôn làm sao có thể buông tha cơ hội thật tốt này chứ?

Nhạc Thiên liếc anh một cái, nói cái gì cũng không muốn nhiều lời.

"Giúp anh mà khổ sở vậy sao?" Cô thật thay đổi, trước kia cô dính anh như thế nào, mà bây giờ lại liều mạng mà muốn cách anh thật xa, điểm này khiến Cầu Thiệu Ngôn rất không muốn cảm giác này.

"Nếu như là Tổng giám đốc ra lệnh cho tôi thì tôi đương nhiên phải tuân theo" Cô chính là một thư ký chuyên nghiệp, mà không phải là cô hầu gái hay

làm việc vất! Huống chi giữa cô và anh đã là quá khứ, đã từng trải qua nên như mây khói, vậy anh cần gì phải khổ sở dây dưa quấy rầy.

Lúc trước kia rõ ràng là anh rời nàng đi trước không phải sao? Hiện giờ đột nhiên xuất hiện mà trở về nước lại đem chuyện xa cách ba năm xem như không có gì, sự đau lòng của cô được coi là cái gì? Nghĩ tới đây, toàn bộ lửa giận của Nhạc Thiên tăng lên, tay bắt tri bắt giác dùng sức nặng thêm, khiến cho túi đá lạnh dính sát vào vết thương Cầu Thiệu Ngôn, đau đến nỗi anh phải kêu lên.

“Thật đau! Em có cần quá thô lỗ không!” Kỳ quái! Tiểu Thiên vừa đáng yêu vừa dịu dàng của ngày trước đã đi nơi nào, làm sao ba năm không gặp, cô thành một tiểu ác ma?

“Tổng giám đốc, tôi thật không cố ý, tôi nghĩ có thể do quá lạnh khiến tay của tôi mất đi cảm giác a!” Nhạc Thiên bình thần nói chuyện, hoàn toàn không quan tâm vết thương của anh.

Chỉ là Cầu Thiệu Ngôn không thể cùng cô giống nhau, khi nghe cô nói vậy, làm anh vội vàng cầm tay Nhạc Thiên đồng thời đoạt lấy túi đá trên tay cô bỏ trên bàn, rất nhanh mở tay nàng ra vuốt nhẹ “Tay của em cũng lạnh mà đỏ lên, không sao chứ!”

Anh khăn trương đem tay lạnh của Nhạc Thiên nhét vào lòng bàn tay rộng của mình, muốn dùng nhiệt độ lòng bàn tay tới làm ấm tay cô.

"Anh." Thấy hành động thân mật của anh giống như đạo lý hiển nhiên, lòng Nhạc Thiên căng thẳng, hình ảnh trước kia bỗng xẹt qua đầu.

Cô nhớ thời điểm hai người mới bắt đầu kết giao là ở tháng ba mùa xuân, mà mùa đông năm kia đặc biệt lạnh, ở lúc kết giao trong ngày lễ Giáng Sinh năm thứ nhất, anh nắm tay trắng bệch đi đến bờ sông Đạm Thủy, còn bắt chợt hà hơi để cho tay cô khỏi lạnh.

Bởi vì anh biết rõ, cô sợ lạnh, cho nên luôn là có hành động thân mật này, mà bây giờ, động tác tự nhiên này khuấy động lòng đã khép kín của cô, giống như lại trở về thời điểm hai người yêu nhau.

"Còn lạnh không?" Cầu Thiệu Ngôn hà hơi, lại không ngừng xoa xoa tay nhỏ bé của cô hỏi.

Đôi mắt trong veo của Nhạc Thiên nhìn vào đáy mắt đen như mực của anh, từ trong mắt của anh cô dễ dàng phát hiện sự quan tâm, mà lúc này tay cô đã từ từ ấm áp giống như đem độ ấm của anh truyền tới trong cơ thể cô, làm nóng lòng cô.

"Tôi." Nhạc Thiên mất hồn nhìn người trước mặt, bỗng nhiên đáy lòng mãnh liệt rung một hồi chuông báo động.

Không được! Cô không thể rơi vào trong vòng xoáy tình yêu mà anh đặt một lần nữa, một lần đau đớn kia cũng đủ cho cô tình yêu thật đáng sợ, cô không muốn cùng người đàn ông ác ma này lần nữa sa vào trong trào lưu yêu điên cuồng này.

Huống chi anh không phải chỉ dự tính ở lại Đài Loan một năm sao? Sau một năm đó, anh sẽ giống như lần trước nói đi là đi, nhanh chóng cũng không kịp thông báo cho cô một tiếng!

Nghĩ đến đây, Nhạc Thiên vội vàng đưa tay rút về, đứng dậy vuốt nhẹ vết nhăn trên quần áo rồi nói “Tôi nghĩ Tổng giám đốc chắc đã không sao, vậy tôi đi ra ngoài trước.”

Cô đột nhiên cự tuyệt khiến Cầu Thiệu Ngôn có chút kinh ngạc, nhìn bóng lưng cô vội vàng rời đi mới hoàn hồn mở miệng nói chuyện: "Tôi nay cùng nhau ăn một bữa cơm được không?"

Anh muốn giải thích nguyên nhân ba năm trước đây rồi đi, cũng muốn làm rõ anh cùng với cô đến tột cùng nên đối mặt như thế nào với nhau.

Ngay lúc anh suy nghĩ nên giải thích thế nào thì Nhạc Thiên dùng giọng nhỏ cùng không chút lưu tình cắt ngang suy nghĩ của anh “Tôi từ chối”

"Em." Cô lại dám cự tuyệt anh?.

“Thật ngại, công ty không có quy định thư ký có nhiệm vụ cùng Tổng giám đốc ăn cơm đi” Nhạc Thiên lạnh lùng nói ra lời này, mở cửa, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Cô lại dám cự tuyệt anh? Cô cũng lại có thể biết cự tuyệt anh?.

Ngày trước, anh muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, hoàn toàn không nghĩ tới phải rơi vào tình trạng bị cự tuyệt khốn đốn như vậy, lúc này như chỉ dạy sự cao ngạo của anh, trong nhất thời không cách nào chấp nhận.

Đùa gì thế! Cùng anh ăn cơm? Cô lại không phải người ngu! Nhạc Thiên lái chiếc xe ô tô nhỏ màu trắng vượt qua dòng xe đông nghịt, nghĩ đến hành động của anh cô chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung “Không thể hiểu được”.

Đáng ghét, lại đèn đỏ! Nhạc Thiên chậm chậm đạp phanh xe cho xe nhỏ dừng lại, lúc này cô có chừng nửa phút thời gian bỏ trống, mà lúc này chết tởm cũng không xong, gương mặt tuấn tú vô tình lạnh lùng của Cầu Thiệu Ngôn đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, khiến cô không cách nào trốn chạy.

Hai người gặp nhau đã là chuyện bao lâu trước kia? Tính toán cho tới nay đã qua năm năm rồi!.

Ngay lúc đó cô tin tưởng anh sẽ là tình yêu đầu tiên của mình đời này, cũng sẽ là chỗ dựa cuối cùng, cho nên cô đem tất cả dâng hiến cho anh, bất kể là tình yêu chân thật nhất còn là tất cả lần đầu tiên, kết quả lại rơi vào kết cục chật vật như vậy.

Sau hai năm kết giao, hai người đã trải qua sự quán quít phóng đảng nhất, hôm sau khi cô tỉnh lại đưa tay sờ tìm Cầu Thiệu Ngôn vốn nằm ở bên cạnh cô, làm thế nào cũng sờ không tới.

Nghĩ tới đây, hốc mắt Nhạc Thiên dần dần mờ hồ, ngoài cửa xe một mảng mịt mù.

Cô còn nhớ rõ buổi sáng hôm đó, cô đem đôi tay trắng nõn phát hiện đệm giường bên cạnh đã sớm lạnh lẽo, giống như chưa từng có người nằm trước đó, làm cô khấn trương đứng dậy ở trong phòng tìm hân, cuối cùng chỉ tìm được một mẫu giấy trắng viết năm chữ.....

Tạm biệt, anh yêu em

Chỉ năm chữ đó liền muốn đuổi cô đi? Dùng năm chữ đó liền muốn xóa bỏ tất cả những gì hai người từng có? Nhạc Thiên nhớ ngày đó cô ngồi trên mặt đất thật lâu.

Lúc đó còn tưởng rằng đây chỉ là trò đùa của anh, cô điên cuồng gọi điện thoại di động cho anh, điên cuồng gõ cửa nơi anh ở, đều nhận được là “Thuê bao không liên lạc được” cùng với “Chàng trẻ tuổi này đã sớm dọn nhà đi”, tất cả mọi thứ như vậy muốn cô tiếp nhận thế nào?

Sau khi anh đi, cô đau khổ nửa năm, cho đến một ngày nào đó, cô trở lại bờ sông Đạm Thủy nơi hai người gặp nhau lần đầu, nhìn trước mắt nhìn từng khuôn mặt xa lạ sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, hiểu rằng anh sẽ không trở lại nữa, cũng hiểu anh là một người yêu kém cỏi nhất.

Đau thương vì một người đàn ông kém như vậy đúng là chuyện ngu đần nhất.....

Ngày đó, trên mặt lạnh nhạt anh nở ra nụ cười, mà anh Cầu Thiệu Ngôn sẽ bị cô hung hăng ném ra khỏi đầu, tuyệt tình theo anh nói tiếng vĩnh viễn không gặp.

Nghĩ đến đây, Nhạc Thiên vội vàng lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, vừa lúc đèn xanh sáng lên cô đạp chân ga.

“Cầu Thiệu Ngôn, anh cho rằng tôi vẫn là tôi trước đây sao? Anh có phần xem tôi quá đơn giản rồi! Tôi tuyệt đối sẽ không trở lại làm người của anh!” Nhạc Thiên cắn răng nghiêng lợi nói chuyện, giống như người đàn ông ghê tởm nhất trong lịch sử đang ở trước mắt.

Tám giờ rưỡi sáng, xe nhỏ đáng yêu của Nhạc Thiên đến đúng giờ vào bãi đậu xe ngầm “Tập đoàn phát triển đất đai Triệu Dương”, sau khi cô dừng xe lại, một bóng dáng cao lớn hướng xe nhỏ cô đi tới.

"Chào buổi sáng!" Kế toán trưởng Lâm Hàn hướng Nhạc Thiên nở nụ cười.

“Trưởng phòng Lâm, chào buổi sáng” Nhạc Thiên mở cửa xuống xe, quay đầu sáng lạn cười một tiếng “Hôm nay tinh thần ngài xem ra thật tốt!”

"Vậy sao? Cảm ơn cô." Lâm Hàn gãi gãi đầu cười cười.

Anh là một trong người đàn ông vừa hấp dẫn vừa độc thân trong tập đoàn Triệu Dương khiến các nhân viên nữ phải lên lét thảo luận sôi nổi, bộ dạng anh không chỉ lịch sự, ngay cả tính cách cũng tốt đến nỗi không thể bắt bẻ, tiền lương hàng năm gần trăm vạn làm cho các cô gái chạy theo như vịt.

“Hôm nay anh liền đến công ty sớm như vậy, có phải hay không bên bộ phận kế toán còn có chuyện gì phải bận rộn hay sao?” Nhạc thiên mang theo cái túi sòng vai cùng anh mà đi, nụ cười tươi vui này trên lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sáng cô.

“Ừ, Tổng giám đốc mới tiếp nhận công ty, chúng tôi muốn chuẩn bị một bữa tiệc chào đón ngài ấy, cho nên đang kiểm tra kinh phí công ty có hay không còn thừa lại lấy ra làm việc này”. Nụ cười cô khiến lòng Lâm Hàn động lòng, vội vàng đem ánh mắt từ khuôn mặt cô dời đi.

“Tiệc chào đón ư?” Nhạc Thiên vận mi nhớ tới khuôn mặt lãnh khốc của Cầu Thiệu Ngôn, cho nên không kiềm chế được chán ghét nói chuyện “Tôi nghĩ không cần đâu, sẽ không ai hoan nghênh ngài ấy”

"Hả? Cô nói cái gì?" Lâm Hàn nghiêng đầu nhìn cô, kinh ngạc khi chính mình nghe cô nói này lời nói.

“À? Không có gì, tôi không có nói cái gì” Nhạc Thiên giật mình che miệng, Thảm! Cô tại sao có thể ở trước mặt người khác nói lung tung chứ!

"Vậy sao?" Thấy cô khấn trương mãnh liệt lắc đầu, Lâm Hàn hiểu rồi hướng cô nở ra nụ cười dịu dàng. “Tôi nghe nói Tổng giám đốc là một người lạnh nhạt, anh ta gầy khó khăn cho cô sao?”

“Sẽ không, Tổng giám đốc ngài ấy hoàn.....tốt” trong lúc nhất thời Nhạc Thiên thật đúng là không biết nên thế nào hình dung chuyện phát sinh giữa Cầu Thiệu Ngôn cùng cô vào ngày hôm qua, đành phải kể lại đơn giản chuyện hôm qua.

“Nếu như cô có bị bắt gì oan ức, tôi có thể không có cách giúp đỡ cô, nhưng chỉ cần tôi có thể giúp cô thì không cần khách khí” Lâm Hàn ôn nhu nói, đáy mắt lộ ra vẻ tán thưởng đối với cô.

“Lời nói chính là anh nói đó nha, đến lúc đó nếu như tôi thật tìm anh, anh cũng đừng có không giữ lời hứa!” Nhạc Thiên không ý thức được trong mắt anh có sự nhiệt tình, nghịch ngợm trêu chọc.

"Tuyệt đối sẽ không!" Cô thật đáng yêu.... Khiến cho anh thật nhớ hiện tại liền muốn đem tâm ý ẩn dấu đã lâu bày tỏ.

Lúc này, hai người đi tới trước thang máy, Nhạc Thiên đã sớm nhấn cửa thang máy lúc ở bãi đậu xe, rất nhanh cửa thang máy mở ra, cô cất bước đi vào “Nhạc Thiên.” Lâm Hàn đột nhiên đứng nghiêm túc nói chuyện, khiến Nhạc Thiên đứng trong thang máy tròn hai mắt.

“Sao vậy?” Nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh làm Nhạc Thiên cũng khản trương theo.

“Cái đó... Vào ngày nghỉ có thể cùng tôi đi chơi không? Đến núi dương Minh ngắm hoa hoặc đến bờ biển Phước Long du ngoạn đều được.....” Lâm Hàn đỏ mặt khản trương nói, chỉ là lời của anh chưa nói hết, một giọng nói lạnh lùng từ phía sau anh truyền đến, dọa anh quay đầu nhìn lại, chẳng biết người đàn ông này đứng sau lưng lúc nào không hay.

"Không được!" Cầu Thiệu Ngôn từ góc bên cạnh thang máy rẽ ra ngoài, đang chết để cho anh nhìn thấy một màn này.

“Tổng giám đốc” Nhạc Thiên nhìn chằm chằm người này không biết từ nơi nào lại xuất hiện, anh nói vậy làm cho Lâm Hàn hiểu được thân phận của người đàn ông đáng sợ đang ở trước mắt này.

“Tổng giám đốc?” Lâm Hàn vẫn còn ngơ ngác đứng đó, hai chân không cách nào di động.

“Ta muốn đi thang máy” Mới lúc này nhìn xa xa thấy Tiểu Thiên của anh cùng với anh ta nói chuyện vui vẻ, khiến Cầu Thiệu Ngôn ôm một bụng tức giận.

"Vâng" Lâm Hàn cất bước nhường đường, mà lúc này Nhạc Thiên cũng tính đi ra thang máy để người đàn ông bá đạo này đi lên trước.

“Em đi đâu?” Cầu Thiệu Ngôn nhìn cô cùng người đàn ông không biết tên này muốn đi ra ngoài, giọng nói tràn đầy không vui.

“Tổng giám đốc mời đi trước”

“Cùng đi với tôi” Cầu Thiệu Ngôn hoàn toàn không kiêng dè kéo cổ tay mảnh mai Nhạc Thiên lại, kiên quyết lôi cô vào thang máy

"Tổng giám đốc, ngài đừng quá phận!" Nhạc Thiên ngẩng đầu lên giận trừng hấn.

"Đóng cửa lại." Cầu Thiệu Ngôn không để ý tới phản nộ của cô, mở miệng nói với vệ sĩ bên cạnh.

"Vâng" Vệ sĩ nhấn nút thang máy đem cửa thang máy đóng lại, trong thang máy có sáu người đàn ông to lớn đứng cùng Nhạc Thiên thấp bé.

"Buông tôi ra." Từ trên cổ tay truyền đến nhiệt độ ấm áp của Cầu Thiệu Ngôn, khiến Nhạc Thiên gấp gáp mà nghĩ muốn rút tay.

"Em thích anh ta sao? Chủ nhật này em muốn cùng anh ta đi chơi sao?" Cầu Thiệu Ngôn hiển nhiên không có ý định để ý tới yêu cầu của cô, cúi đầu dùng con người đen gợn hờn nhìn vào đôi mắt tròn của cô.

“Tôi muốn hay không muốn đi chơi với anh ta là chuyện riêng của tôi, mà tôi có thích hay không thích anh ta cũng càng là chuyện riêng của tôi, tôi không cần Tổng giám đốc xen vào!” Cô tuyệt đối không yếu thế, với loại đàn ông ghê tởm này cô tuyệt đối không dùng lời nói nhẹ nhàng.

"Em?" Cầu Thiệu Ngôn phát hiện Tiểu Thiên của anh đã thay đổi rất nhiều, chỉ là cô hung hãn lại làm cho anh cảm thấy vô cùng thú vị. Lúc này anh buông lỏng khoe miếng rồi từ khoe miệng nở nụ cười với cô.

“Làm gì?” Tức giận là chuyện của anh! Thế nào hiện giờ đột nhiên nở nụ cười, khiến Nhạc Thiên một hồi run lên từ chân dọc theo đường đi thẳng tới sống lưng “Xin Tổng giám đốc đừng cười như vậy? Nhìn rất đáng sợ?”

"Đáng sợ? Có không? Tâm trạng anh bây giờ rất tốt!" Cầu Thiệu Ngôn đem một bàn tay khác sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô “Tiểu Thiên, em thật sự rất đáng yêu."

Lời của anh còn chưa nói hết, môi mông đẹp mắt kia không để ý tại chỗ nào còn có người khác, bất thành linh dán lên trên đôi môi đầy đặn đang hé mở của cô, lười to cường ngạnh cậy hăm rắng cô, chui vào bên trong khoang miệng cô mà lưu luyến.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

"Ừm. Không." Anh tại sao có thể đối với cô như vậy! Anh không phải không thích thân mật trước mặt người khác nhất sao? Thế nào bây

giờ đứng bên cạnh năm người vệ sĩ cao lớn, anh cự nhiên có thể coi không có gì mà điên cuồng hôn cô?

Nhạc Thiên không ngừng dùng đôi tay mình đánh vào tấm lưng sắt thép của anh, cái miệng nhỏ nhắn nói ra những lời không hợp tác, muốn anh dừng lại hành động hoang đường này.

Cầu Thiệu Ngôn để lưỡi to ở trong khoang miệng thơm xinh xắn của cô dạo qua một vòng sau đó mới hài lòng rời khỏi, anh cúi thấp cằm nhìn môi thơm hé mở của cô, khoe miệng không tự chủ mỉm cười “Tối nay, chúng ta cùng nhau ăn com!”

"Không cần." Nhạc Thiên không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt anh, hơn nữa còn cộng thêm một cái trừng lạnh.

"Tại sao không cần?" Cầu Thiệu Ngôn bàn tay to xoa nhẹ lên khuôn mặt xinh xắn của cô, thâm tình nhìn cô “Em không phải thích ăn thịt bò bít tết sao? Hôm qua anh đã kêu người khảo sát, chung quanh đây có một nhà hàng ăn rất ngon, chúng ta cùng đi được không?”

Biết cô thích ăn thịt bò bít tết nên mỗi lần chỉ cần anh chọc cô không vui, liền xuất chiêu này để lấy lòng cô, nhiều lần luôn có hiệu quả.

“Thịt bò bít tết ngon ở nơi đó tôi cũng biết, một mình tôi đi ăn là được” Nhạc Thiên rất tự nhiên đem cánh tay không an phận của anh ra khỏi người “Còn nữa, xin Tổng giám đốc chớ hện tôi ăn com, sau khi tan việc tôi không thích cùng cấp trên xuất hiện cùng nhau, điều này làm cho tôi cảm giác mình phải làm thêm giờ”.

“Em.....” Cô lạnh nhạt như vậy khiến Cầu Thiệu Ngôn nhất thời không biết nên ứng phó thế nào.

Anh biết anh rồi đi làm cho cô không chịu đựng nổi, anh cũng biết không chào mà biệt đối với cô mà nói tổn thương bao nhiêu, nhưng anh có lập trường của anh, có nỗi khổ tâm, anh vừa không hy vọng cô có thể hiểu, lại hy vọng cô có thể hiểu cho anh.....

Trong ba năm ở Mỹ này, trên thân thể anh liên tục chịu đựng những công việc vất vả đau đớn, mà tâm hồn cô đơn lạnh lẽo này lại cố không nhớ tới cô trong đêm khuya yên tĩnh, vì không để thấy mình yếu kém, cũng vì không để cho mình giống con chó mất nhà chạy trốn khỏi Đài Loan, anh bắt đầu quyến luyến với các cô gái, muốn dựa vào hoan ái mà quên đi sự ngọt ngào nhất của Tiểu Thiên, nhưng bây giờ nhớ tới tất cả những việc đó đều là ngu si cả.

Cầu Thiệu Ngôn vẫn cho mình là người đàn ông nâng lên được thả xuống được, nhưng khi anh một lần nữa bước vào Đài Loan thì tim anh lại sục sôi, là mừng như điên, bởi vì anh biết Nhạc Thiên đang ở trên mảnh đất này.

Hôm qua khi hai người gặp lại, Cầu Thiệu Ngôn phát hiện anh chưa bao giờ có cảm giác vui mừng như vậy, ngay cả khi giải quyết được công việc hết sức khó khăn cũng không có nhanh vui mừng như vậy.

Anh luôn hiểu, tim của anh chỉ vì Nhạc Thiên mà đập, chỉ là anh vẫn không chịu thừa nhận thôi.

"Cùng nhau ăn com với em khó khăn vậy sao?" Cầu Thiệu Ngôn nhéo lông mày nói.

"Tôi....."

"Tiểu Thiên, anh biết trước kia anh có lỗi với em, chỉ là có thể nghe anh giải thích được không?" Đáy lòng của Cầu Thiệu Ngôn tràn đầy mong ngóng, lòng anh hy vọng Nhạc Thiên có thể trở về bên cạnh anh.

"Vậy....." Nhạc Thiên cau mày nhìn anh, trong nhất thời không biết nên trả lời như thế nào thì cửa thang máy chậm rãi mở ra."Xin Tổng giám đốc đi trước đi!" Bởi vì không phản bác được, Nhạc Thiên chỉ có thể quay mặt nhìn bên ngoài thang máy.

"Anh hiểu rồi." Nói thiếu áo lông rừ vai xuống cất bước đi ra thang máy.

Nhạc Thiên đứng ở sau anh, nhưng cô thực sự không thể hiểu nổi trong lòng anh, những lời nói của anh như biểu hiện vẫn còn yêu cô vậy? Nhưng, nếu anh vẫn còn yêu cô, tại sao anh lại muốn rời bỏ cô?

Điểm này Nhạc Thiên nghĩ như thế nào cũng không hiểu.....

Hôm nay cả ngày Cầu Thiệu Ngôn đều xử lý công việc trong phòng làm việc, bởi vậy Nhạc Thiên rảnh rỗi đến nỗi không ngừng nhìn đồng hồ mong mau hết giờ, sau anh đánh một cuộc điện thoại nói cho cô biết có thể tan việc, cho nên cô bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Trên đường về nhà, Nhạc Thiên thuận đường lái xe đến siêu thị mua một chút đồ ăn, chuẩn bị nấu một bàn phong phú, lúc này điện thoại di động của cô vang lên, nhìn một chút cuộc gọi tới, sau đó cô nhận điện thoại, "Mỹ Châu, có chuyện gì không?"

"Tiểu Thiên mình có thể nhờ bạn một chuyện được không?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói khẩn trương của Mỹ Châu.

"Chuyện gì?"

“Tối nay mời mình ăn com được không? Mình biết hôm nay bạn nhất định sẽ nấu ăn, cho nên..... Bạn biết đó!” Mỹ Châu nói dứt lời rồi cười khanh khách ra tiếng.

“Cái này thì không thành vấn đề, vậy bạn đến nhà mình chờ mình nhé, hiện tại mình đang ở siêu thị, lập tức trở về liền” Nhạc Thiên nghe Mỹ Châu muốn tới nhà ăn cơm, vô cùng vui vẻ, dù sao hai người đều độc thân lại thuê phòng bên ngoài, cho nên luôn một mình ăn cơm, có lúc nghĩ một chút thật cô đơn, vậy nên có bạn đến ăn cơm cùng dĩ nhiên rất vui vẻ.

“Thật tốt quá, mình hiện tại còn ở công ty, đợi lát nữa gặp bạn nha, bye bye” Mỹ Châu nói dứt lời liền vui vẻ cúp điện thoại.

Mặt khác, Nhạc Thiên cũng cười rồi cúp điện thoại, bắt đầu tỉ mỉ lựa chọn nguyên liệu nấu ăn ngon chuẩn bị phát huy tài nghệ của mình.

Khi Nhạc Thiên chọn mua được nguyên liệu tốt về nhà, Mỹ Châu đã đứng ở bãi đậu xe chờ cô “Bạn đã về rồi!”

“Chờ rất lâu rồi sao?” Nhạc Thiên vừa nói chuyện vừa đem chỗ nguyên liệu phía sau chuyển ra.

“Không sao, chỉ là chờ một chút còn có một người muốn tới nhà bạn ăn cơm, hy vọng bạn không để ý!” Mỹ Châu nhận lấy túi trên tay Nhạc Thiên hướng của nhà cô đi tới.

“Người nào a? Làm gì mà thần bí như vậy?” Nhạc Thiên nghi ngờ nhìn bạn tốt, trong lòng rất muốn biết tốt cùng còn có người nào muốn tới.

“Chờ người đó tới chẳng phải sẽ biết sao?” Mỹ Châu Mập mờ nói, muốn cất giấu người khách quý thần bí này cho đến khi anh xuất hiện mới công bố thân phận.

Nghe vậy, Nhạc Thiên nhún vai không muốn suy nghĩ nhiều, dù sao việc cấp bách chính là chuẩn bị bữa ăn tối!

Khi hai người đi tới phòng trọ nhỏ của Nhạc Thiên thì Mỹ Châu chân tay nhanh nhẹn mà đi rửa rau cùng cô nấu xong năm món một canh thì bên ngoài tiếng chuông cửa vừa đúng vang lên.

“Anh ta tính toán thật đúng thời gian!” Mỹ Châu đem món cuối cùng đặt ở trên bàn ăn rồi cười nhìn Nhạc Thiên.

“Mình thật muốn biết, đến tốt cùng là người nào tìm đến như vậy biết chọn đúng thời gian bạn đến đây ăn cơm” Nhạc Thiên vừa nói vừa dùng tạp dề lau tay, bước nhanh ra trước cửa.

Khi cô mở cửa ra thì vẻ mặt kinh ngạc chân thực hiện ra ở trên gương mặt đáng yêu của Nhạc Thiên.

"Tại sao là anh?"

“Thật ngại tới quá rầy rồi, tôi mua hoa tặng cho cô” Lâm Hàn đem bó hoa hồng trên tay đút cho Nhạc Thiên, trên gương mặt tuấn tú có một nụ cười đầy xấu hổ cùng lúng túng.

“Cảm ơn anh, để anh tốn kém rồi” Nhạc Thiên nhận lấy bó hoa hồng được bọc rất đẹp, vội vàng mời anh vào bên trong “Mời vào! Đừng khách khí”

“Vậy thì quá rầy” Lâm Hàn cởi giày vào bên trong, nhìn Mỹ Châu bận rộn hướng cô lên tiếng chào hỏi.

Thật ra thì hôm nay anh vô tình nghe Mỹ Châu muốn đến nhà Nhạc Thiên ăn cơm, vì vậy anh đã to gan dũng cảm nói muốn cùng ăn cơm, mà lòng Mỹ Châu thiện ý xem xét nhìn một cái cũng biết người đàn ông tốt này có ý với bạn tốt mình, dĩ nhiên mở miệng nói nguyện ý giúp đỡ, cho nên cho Lâm Hàn địa chỉ nhà của bạn tốt, muốn anh đến đúng giờ hẹn.

“Mau tới đây ăn cơm đi! Thức ăn vừa mới nấu xong, ăn nóng một chút sẽ ngon hơn đó” Mỹ Châu nhiệt tình nói Lâm hàn ngồi xuống, rất tự nhiên ngồi vào bàn ăn cơm, động tác cũng vô cùng thân thiện.

Ba người vừa nói vừa cười, mãi cho đến một hồi tiếng chuông cửa làm rối không khí vui vẻ, mà Lâm Hàn ngồi ở gần nhất cửa chính nên đứng lên "Đề tôi đi mở cửa!"

Nhạc Thiên mỉm cười với anh, cô nghĩ nhất định là nhân viên chào hàng nào đó tới, mà cha mẹ cô đang ở nước ngoài, cô lại cùng hàng xóm sát vách không có gì xã giao, cho nên nhất định đúng là nhân viên chào hàng.

Như vậy đúng lúc, để Lâm hàn đuổi đi nhân viên chào hàng phiền phức, tránh cho ngày thương một người không biết từ chối như cô luôn bị các nhân viên chào hàng quẩn lầy không tha, không cách nào thoát thân.

Lâm Hàn đi tới cạnh cửa, đem tay mở cửa ra nhưng sau đó lại kinh ngạc.....

Bên ngoài sắc trời đã sớm mờ tối, cảnh vật cũng tối đi, thân hình Cầu Thiệu Ngôn to lớn giống như sứ giả địa ngục khiến người khác nổi da gà, anh kích động một bên chân mày nhìn Lâm hàn trước mặt, ngọn lửa tức giận từ đôi mắt đen chim ưng ấy lại dâng lên “ Anh tại sao lại ở đây?”

Chẳng lẽ anh ta là bạn trai của Tiểu Thiên?

"Tôi. Đây." Lâm Hàn bất thành linh bị dọa giật mình, chậm chạp không cách nào nói chuyện.

"Tôi tìm Nhạc Thiên." Cầu Thiệu Ngôn nhìn anh ấp úng, trong lòng chán ghét. Không nói một câu lướt qua Lâm Hàn, cởi giày vào bên trong.

"Là ai A! Tổng giám đốc!" Mỹ Châu ban đầu chỉ cúi đầu ăn cơm, khi cô vừa nói vừa buông chén đĩa xuống thì miệng làm thế nào cũng không thể đóng lại, theo phản xạ đứng lên kêu.

Cầu Thiệu Ngôn không để ý nhiều tới Mỹ Châu cùng Lâm Hàn, môi mắt đen càn quét bên trong nhà, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở sắc mặt trắng bệch của Nhạc Thiên

"Em không thoải mái sao? Sắc mặt thế nào lại kém như vậy?" Cầu Thiệu Ngôn đi đến trước vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Thiên, trong lòng vừa vô cùng quan tâm cửa có một tình cảm không lời nào miêu tả được.

"Không có, tôi chỉ là sợ hết hồn!" Nhạc Thiên vội vàng né tránh bàn tay của anh mà giải thích.

Anh làm sao biết nơi cô ở chứ? Anh thế nào lại tới nơi đây? Trời ơi! Mối quan hệ giữa anh với cô sẽ bị tổ giác trước mặt Mỹ Châu cùng Lâm Hàn rồi.....

Liên tiếp các câu hỏi nhanh chóng quay trong đầu cô. Về mặt cô bối rối, bởi vì cô phát hiện tất cả ánh mắt ở đây đều tập trung ở trên người cô.

"Giật mình? Nói cũng đúng, anh không có gọi điện thoại báo trước một tiếng mà đã tới rồi, đương nhiên em sẽ bị dọa giật mình" Cầu Thiệu Ngôn vừa nói vừa kéo cái ghế ngồi ngay bên cạnh cô, "Các người đang dùng cơm? Ăn no chưa?"

"Còn chưa ." Nhạc Thiên ngây ngốc ở đó, tim điên cuồng đập loạn.

"Đúng nha! Tổng giám đốc cũng cùng ngồi ăn cơm" Mỹ Châu vì gạt bỏ lúng túng nên vội vàng cười nói.

"Tôi đã ăn rồi" Cầu Thiệu Ngôn từ chối khi Mỹ Châu muốn xoay người tới phòng bếp lấy thêm một bộ bát đĩa.

"Vậy Tổng giám đốc tới đây làm gì?" Nhạc Thiên không muốn cho anh có nhiều cơ hội nói nhiều những câu thân mật, một đôi mắt chống lại anh, tinh táo hỏi.

"Anh có việc muốn tìm em nói chuyện, cho nên đã không mời mà tới, các người ăn cơm trước đi, anh tới phòng khách đợi." Cầu Thiệu Ngôn biết Nhạc Thiên không muốn công bố quan hệ trước kia của hai người, vì vậy để làm thỏa mãn ý của cô anh đứng dậy đến phòng khách, tìm một chỗ tùy ý ngồi trên ghế vênh chân lên, cầm lấy tờ báo mà đọc.

Nhưng mà Tổng giám đốc xuất hiện trong bữa cơm của các nhân viên nhỏ bé, thử hỏi có nhân viên nào còn nuốt nổi cơm đây?

Vốn là một bữa cơm tối vui vẻ trong nháy mắt một bữa cơm trầm lặng, Mỹ Châu vội vã ăn hết cơm liền kéo Lâm Hàn rời đi, trước khi đi vẫn không quên có một nụ cười gượng đến Cầu Thiệu Ngôn nói hẹn gặp lại.

Bên trong nhà một lần nữa quay lại lúc yên tĩnh, Cầu Thiệu Ngôn nhanh nhẹn như con bán đứng dậy, đi tới Nhạc Thiên đang dọn dẹp ở phía sau.

"Em cùng cô gái kia rất tốt sao? Tên cô ấy là gì?" Anh nhớ ngày hôm qua trong cuộc họp lần đầu tiên thì cô gái ấy đứng bên ngoài phòng họp vừa vừa nói với Nhạc Thiên.

"Đúng vậy, tôi cùng cô ấy rất tốt, chỉ là tên cô là gì, tôi nghĩ Tổng giám đốc không cần thiết biết!" Nhạc Thiên không muốn để ý tới, cúi đầu dọn dẹp bàn ăn.

"Anh chỉ muốn..... Muốn biết người bạn tốt của em tên gì thôi, không có ý gì khác" Anh rõ ràng chỉ là muốn quan tâm cô, tại sao lại coi anh như rắn độc, thú dữ.

Lời của anh lọt vào trong tai cô nghe là lạ lắm? Nhạc Thiên quay đầu nhìn anh "Tôi thực sự muốn biết Tổng giám đốc ngài rốt cuộc muốn thế nào?"

Thoạt nhìn anh thế nào hình như có vẻ rất uất ức nha! Ngược lại cô là thú dữ, cái này có phần hơi ngược, kỳ lạ nha!

"Anh.... Anh có thể thế nào chứ?"

"Đương nhiên là có! Anh bây giờ nhìn rất kỳ quái!" Anh rõ ràng là người đàn ông lãnh khốc, coi như trước kia thời điểm hai người yêu nhau cuồng nhiệt, anh vẫn luôn có bộ dáng cao cao tại thượng, còn cô giống như một con thỏ nhỏ luôn phụ thuộc anh, làm sao ba năm sau lại có bộ dạng khản trương như vậy.

"Kỳ quái?" Cầu Thiệu Ngôn nheo mi nhìn cô một cái, anh là người nổi tiếng độc tài trong công ty, nhưng đứng trước mặt cô, anh ngược lại biến thành con cừu nhỏ đáng thương, không chỉ đáng thương kêu đầu trước mặt cô, còn cầu xin cô cùng mình ăn cơm, điều này làm anh có chút mất mặt của đáng nam nhi.

Nghĩ vậy, trong nháy mắt Cầu Thiệu Ngôn thay bằng nét mặt lạnh lùng, che đi bộ dạng yếu thế lúc này "Kỳ quái? Kỳ quái chỗ nào? Anh cảm thấy người kỳ lạ là em đó!"

"Tôi kỳ quái?" Nhạc Thiên giận trừng anh, "Rõ ràng chính anh mới là người kỳ quái, không phải sao?"

“Là em! Anh còn đang nghĩ có phải em uống nhầm thuốc không, nếu không trước kia em dịu dàng đáng yêu như vậy, hiện giờ thế nào giống như con cạp mẹ không nói lý lẽ!” Cầu Thiệu Ngôn hoàn toàn không để ý thân phận mình, tựa như cùng người yêu cãi nhau.

“Anh nói ai là con cạp mẹ?” Nhạc Thiên cắn chặt hàm răng, sau đó nín một hơi nặng nề, nhấc chân lên, dùng sức giẫm lên chân không mang giày của anh trên nền nhà “Anh mới là con heo ghê tởm”

“Đau! Đau quá!” Cầu Thiệu Ngôn vội vàng rút cái chân đáng thương ra, làm bộ dạng đáng thương nhìn cô nói “Còn nói không phải cạp mẹ, hung thủ”

“Anh nói cái gì?” Nhạc Thiên không chịu thua ngửa khuôn mặt tiểu học lên, ý bảo anh chớ nói lung tung.

“Không có gì, không có gì, anh nói em là người tốt nhất, là Tiểu Thiên của anh. Ai da!” Lời Cầu Thiệu Ngôn chưa nói hết, cái chân còn lại ngay lập tức vị Nhạc Thiên “hùng chân” đá cho một phát, hại anh cong chân còn lại xoa chỗ đau.

“Đừng gọi bậy bạ được không?” Nhạc Thiên mới không muốn anh kêu nhũ danh trước kia của cô.

“Dạ dạ dạ, thật sự rất hung. Không phải!” Cầu Thiệu Ngôn cảm giác được một ánh mắt đáng sợ hương tới anh, mới phát hiện mình nói sai, vội vàng đổi lời nói.

“Anh đã biết, vậy anh tìm tôi có chuyện gì?” Nhạc Thiên vừa nói vừa xoay người tiếp tục dọn dẹp bát đĩa, hoàn toàn không đem bộ dạng đang thương kêu đau của anh vào trong mắt.

“Anh chỉ muốn.....chỉ là.....” Thật lòng Cầu Thiệu Ngôn cũng không biết tại sao lại muốn tìm cô, nếu anh nói nhớ cô, không muốn một mình cô đơn ở trong khách sạn cao cấp đó, không biết có được hay không.

Anh biết, tìm cô cũng không có bất kỳ công việc gì cần bàn, anh chỉ là muốn ở quê hương đã không còn người thân muốn ôm lấy người phụ nữ anh yêu, như vậy có được không?

Nhạc Thiên nghe thấy lời của anh càng ngày càng nhỏ tiếng, bất giác quay đầu nhìn anh” Thế nào? Tại sao không nói?”

Đến gần cô, Cầu Thiệu Ngôn đưa tay ôm chặt cô “bởi vì anh nhớ em, cho nên mới tìm em!” Đầu anh tựa trên đầu cô, hàm dưới vuốt nhẹ sợi tóc mềm mại của cô, nháy mắt lại nói lời chân thật nhất từ đáy lòng.

Anh vẫn luôn yêu cô, lúc rời khỏi cô , anh cho rằng mình sẽ quên cô, nhưng đôi mắt to tròn kia lại luôn xuất hiện trong giấc mơ của anh, khuấy động lòng anh.

Cầu Thiệu Ngôn hiểu, muốn đạt được mục đích của mình cần gạt hết tất cả tình cảm, toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, nhưng bây giờ khi anh đã có được tất cả, lại mất đi cô, có đáng giá không?

Đáp án này, Cầu Thiệu Ngôn cũng không biết.

"Anh..." Anh ôm khiến Nhạc Thiên lúng túng.

“Em đừng cử động, để cho anh ôm em như vậy, chỉ một chút thôi là được!”

Lời nói của anh có chút cô đơn, khiến Nhạc Thiên không đành lòng dùng sức đẩy cái ôm ấp của anh ra, chỉ có thể đứng mặc cho anh ôm.

Vào lúc này thời gian không như ngừng lại, Nhạc Thiên nghe nhịp tim anh trầm ổn, cô nhớ trước kia cô luôn thích ngủ trên người anh, bởi cô vẫn cho rằng, lồng ngực rộng rãi của anh chính là nơi nương tựa duy nhất trong đời cô, nhưng thật sự không phải là như vậy.....

Không được, cô không thể tiếp tục như vậy nữa! Tối nay, cô nhất định phải cùng anh nói cho rõ ràng.

Vì thế, Nhạc Thiên đành phải đẩy anh ra, tạo giữa hai người duy trì một khoảng cách nhất định “Ôm vậy đủ chưa?”

“Còn chưa đủ” Cầu Thiệu Ngôn muốn ăn vạ, đưa cánh tay dài ra muốn cô vào lòng lần nữa.

“Đủ rồi nha!” Nhạc Thiên linh hoạt né tránh, đánh vào bàn tay của anh “Tôi muốn cùng anh ngồi xuống nói chuyện một chút, vì vậy tôi Nhạc Thiên không phải lấy thân phận thư ký ra nói chuyện với anh, cho nên nếu xảy ra cãi vã, anh cũng không thể liên lụy đến công việc”

Trước tiên là cô phải cảnh cáo trước, để tránh người đàn ông này lợi dụng chức quyền liên trả thù cô.

“Em muốn nói chuyện gì?”

“.....Đến bên kia ngồi đi! Tôi rót chén trà cho anh uống” Nhạc Thiên hát hàm chi ghé sa lon, xoay người đi vào bếp.

“Anh muốn uống cà phê” Cầu Thiệu Ngôn nhìn bóng lưng của cô nói lên yêu cầu

Nhạc Thiên bấu môi, đem chén bát đi rửa sau đó rót cho hai ly cà phê đi ra.

Cô biết anh thích uống cà phê, nếu không phải cô cảm đoán, một ngày anh có thể uống trên năm ly cà phê.

Nghĩ đến vẻ mặt của anh, Nhạc Thiên không nhịn được cười, nhưng lúc nhìn anh ngồi trên ghế sa lon lại hồi tưởng lại anh đã nhân tâm vút bỏ cô, nụ cười lập tức hạ xuống.

“Cà phê của anh” Đem ly cà phê có mùi thơm đặt trước mặt anh, còn mình thì ngồi đối diện anh cách một cái bàn, giữa một khoảng cách.

Lúc này có một âm thanh đáng yêu từ trong phòng Nhạc Thiên truyền tới, tiếp đó là một con mèo lông màu xám đen xinh đẹp đi ra, khi mèo nhìn thấy thân hình cao lớn của Cầu Thiệu Ngôn thì hứng phấn nhảy lên trên người anh mà ngồi.

“Tiểu Ân!” Cầu Thiệu Ngôn cũng không để ý trên người mình đang mặc âu phục đắt tiền sẽ bị dính lông mèo, khoe miệng cong lên một nụ cười đẹp mắt, dịu dàng vuốt ve con mèo.

Con mèo đáng yêu gây tai này là kỷ niệm ba tháng hai người yêu nhau, hai người đi dạo đến chợ đêm là cô ép buộc anh mua con mèo này.

“Tiểu Ân không được!” Nhạc Thiên đứng lên muốn ôm mèo tách khỏi lòng ngực Cầu Thiệu Ngôn, lại bị anh ngăn cản.

“Đây là Tiểu Ân của chúng ta! Trước kia em không phải luôn ép anh làm papa của nó sao? Hiện tại papa đã trở về, con tìm đến papa là lẽ đương nhiên thôi” Cầu Thiệu Ngôn vuốt ve mèo vừa nói, ý đồ muốn dùng con mèo để kéo gần khoảng cách với Nhạc Thiên.

“Chớ nói nhảm, còn nữa, đừng cùng tôi nói chuyện trước kia, trước kia tôi chỉ là mắt bị mù mới quen biết anh” Nhìn Thiên nhìn con mèo kiên trì nằm tồng ngực anh, chỉ thất vọng mà ngồi xuống.

“Tiểu Thiên.....Ừ, chuyện trước kia là anh không đúng, anh cũng muốn giải thích rõ ràng với em!” Cầu Thiệu Ngôn không nhịn được kêu nhủ danh của Nhạc Thiên, nhưng bị cô lập tức trừng mắt đối với lời nói đó.

“Tôi cảm thấy giừo giải thích thế nào đi nữa cũng vô ích, tôi đã quên đi việc đau đớn kia, đối với chuyện trước kia tôi cũng không muốn nghe nữa, trong tiềm là hiện tại!” Nhạc Thiên kiên định theo dõi anh.

Cô tự nói với mình, bóng dáng người đàn ông này đã tách khỏi cuộc đời cô, chỉ là đột nhiên xông vào ngoài ý muốn, cô tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ trước kia mà ngu ngốc yêu anh lần nữa, đợi một năm sau khi anh chấn chỉnh công ty thật tốt sẽ tự nhiên rời đi, cô lại lâm vào van kiếp đau khổ trong vực sâu.

"Hiện tại? Anh cảm thấy hiện tại rất tốt." Trừ việc cô đối với anh giống như một bà bà hung ác bên ngoài, những thứ khác đều rất tốt.

“Tôi cho rằng một chút cũng không tốt!” Nếu như có thể, Nhạc Thiên thật đúng là muốn đánh vào nụ cười vui vẻ trên mặt anh, “Anh hãy thành thật đi, anh vừa về tới Đài Loan sau đó nhìn thấy tôi, liền vọng tưởng đối với tôi vừa kéo vừa ôm giống như trước đây, nhưng giữa tôi với anh đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, điểm này là anh nói ra trước, tại sao hiện tại anh vừa về nước lại muốn hợp lại cùng tôi?”

“Anh cho tới bây giờ cũng chưa có nói ra yêu cầu cắt đứt mối quan hệ này!” Cầu Thiệu Ngôn nói, anh vẫn luôn yêu cô, chẳng lẽ theo đuổi tình yêu cũng là một loại sai lầm sao?

“Anh có! Anh có! Thời điểm anh rời tôi đi không hề quay đầu lại, tôi liền cho là giữa chúng ta đã kết thúc!” Nhớ tới sự hoảng sợ ba năm trước, khiến Nhạc Thiên không thể tin được lời hứa hẹn của anh một lần nữa, mà anh lại bá đạo xuất hiện trước mặt cô, rốt cục là cái quái gì hả! Nghĩ tới đây, cặp mắt Nhạc Thiên kẻ ủng hồng, nhưng người cô chấp như cố tuyệt đối không thể đem sự yếu ớt đó hiện lên ở trước mặt anh.

“Anh.....” Cầu Thiệu Ngôn biết anh không nói gì mà rời đi đối với cô đã gây bao nhiêu tổn thương, nhưng mà cơ hội kia tới vừa nhanh vừa vội, cô vội ngăn năm một thư này làm cho anh không thể không chặt đứt tất cả mọi thứ ở Đài Loan, một mình bay đến nước Mỹ.

“Anh không có gì để nói sao?” Nhạc Thiên nhìn thấy anh á khẩu không trả lời được, đáy lòng giống như bị dao cắt rất đau đớn, nhưng miệng vẫn như cũ không thể tha cho anh, “Tôi nói anh đã bỏ rơi tôi, vậy thì giữa tôi với anh đã không còn bất kỳ quan hệ gì rồi, cho nên anh đừng xem tôi như tôi trước kia được không? Bây giờ tôi đã bắt đầu một cuộc sống mới rồi, tương lai của tôi đã sớm không có anh”.

Cô nói tương lai của cô đã sớm không có anh? Nghe vậy, Cầu Thiệu Ngôn như ngừng thở, cảm giác lưỡi dao sắc bén vô tình kia đang từng phát từng phát đâm vào cõi lòng cô đơn của anh.

“Ý em nói là em đã không còn yêu anh nữa sao?” Anh không muốn thừa nhận sự thật này, nhưng cái gì đến rồi sẽ đến.

Nhạc Thiên nhìn Cầu Thiệu Ngôn trước mắt, cô biết nhân từ đối với anh chính là tàn nhẫn đối với mình, anh cũng sẽ rời đi thôi, vì vậy lòng cô tàn nhẫn, lạnh lùng buột miệng nói ra “Đúng, tôi đã không còn yêu anh”.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Cô đã không còn yêu anh?

Những lời này lọt vào tai Cầu Thiệu Ngôn giống như quan tòa phán quyết tội chết mà tuyệt vọng, anh nhìn trong trong mắt đen kiên quyết của cô, nặng nề từng câu từng chữ hỏi: “Em có phải hay không yêu người đàn ông mới tới ăn cơm hôm nay?”

“Cái gì? Anh làm gì kéo Lâm Hàn vào thế!” Chuyện không yêu là chuyện giữa hai người bọn họ, cùng người ngoài một chút cũng không có liên quan.

“Em trả lời anh đi!”

“Liên quan gì đến anh? Tôi yêu ai là chuyện của tôi, không cần anh vì tôi mà hao tổn tinh thần.” Nhạc Thiên lạnh lùng nhìn chăm chăm vào anh, không định cho anh cái nhìn tốt.

“Anh chính là muốn câu trả lời của em.”

“Tôi không muốn trả lời vấn đề này.” Nhạc Thiên đứng dậy chỉ cửa chính, ra lệnh đuổi khách. “Đã muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, mời anh về đi!”

“Anh phải đợi câu trả lời rồi mới đi.” Cầu Thiệu Ngôn giống như đứa bé ăn vạ, vũng vàng ôm lấy con mèo.

“Anh đừng quá đáng nha, lập tức rời đi cho tôi!” Nhạc Thiên dùng dùng nỗi giận đi tới bên cạnh anh, dùng tất cả sức lực kéo thân hình cao to của anh. “Về đi, mời anh về cho tôi!”

“Anh không muốn đi!” Trời ơi! Sức lực của Tiểu Thiên cũng thật mạnh, kéo tay anh thật đau, nhưng anh vẫn không chịu nhượng bộ.

“Anh!” Nhạc Thiên biết mình kéo mà anh không nhúc nhích, đành phải dừng tay, hai tay chống vào eo, cúi đầu nhìn anh, “Được thôi, liền theo ý anh, tôi muốn đi ngủ!” Cô vừa nói xong liền xoay người đi vào phòng, đóng cửa lại cả đêm cũng không có trở ra.

Cầu Thiệu Ngôn nhìn bóng lưng cô rời đi, khóe miệng nâng lên đùa giỡn với mèo con, “Tiểu Ân, thật ra ba vẫn luôn yêu con cùng mẹ, chỉ là ba đến nước Mỹ kiếm tiền rồi trở về mua đồ ăn cho Tiểu Ân, bây giờ ba đã trở về, vậy Tiểu Ân tha thứ cho ba có được không?”

Ngày trước, anh luôn nói chuyện với mèo con lúc Nhạc Thiên không phát hiện. cứ như một bé trai, hoàn toàn không có biện pháp liên tưởng anh với vị vua tung hoành trên thương trường.

Mà Tiểu Ân hiển nhiên nghe lời không chút oan giận, vui vẻ kêu một tiếng “Meo meo” bày tỏ sự đồng ý.

Nhạc Thiên không biết nên làm thế nào với người đàn ông này, suốt đêm cô cứ lật người ngủ không yên, sớm một chút đã rời giường, lại phát hiện anh nằm trên ghế sa lon mà ngủ thiếp đi, lồng ngực rộng rãi của anh cho mèo con dùng làm giường để ngủ.

“Thiệt là, sao không quay về khách sạn mà ngủ? Lại muốn ngủ ở chỗ này.” Nhạc Thiên liếc anh một cái mới lặng lẽ mở cửa ra ngoài, chuẩn bị đi mua bữa sáng về nhà.

Thân là thư ký của anh, Nhạc Thiên biết Cầu Thiệu Ngôn chỉ dự định nghỉ ngơi ở Đài Loan một năm, hướng chi anh có nhiều tiền, cho nên anh bao thuê “phòng cho tổng thống” khách sạn năm sao làm chỗ ở của anh.

Cách thức tiêu tiền này làm người ta lú lờ không nói nên lời, trong nội bộ công ty thường xuyên lấy vấn đề này ra bàn tán, nhưng đó là chuyện riêng của anh, Nhạc Thiên liền không có hứng thú.

Mặc quần áo thoải mái đi ra ngoài mua hai phần ăn sáng, mới dạo bước về nhà thì đã thấy Cầu Thiệu Ngôn nằm trên sa lon đã ngồi dậy, còn rất thỏa mãn hướng về phía cô mà cười.

“Đã về? Lúc này em đã đi đâu vậy?” Anh vừa vuốt ve con mèo vừa hỏi.

“Đi mua đồ ăn sáng nha! Không thì anh muốn tôi chết đói sao?” Nhạc Thiên đem bữa sáng giờ lên cao sau đó đặt nó ở trên bàn ăn “Tôi đây ăn sáng đi!”.

“Em mua cho anh ư?” Cầu Thiệu Ngôn vui vẻ đi tới bên cạnh bàn ăn.

“Chẳng lẽ anh nghĩ tôi là người hẹp hòi thế sao? Nếu đã cho phép anh ở trên ghế sa lon của tôi ngủ một đêm, tôi sẽ hào phóng mua bữa sáng cho anh ăn.” Nhạc Thiên đem sữa đậu nành cùng bánh tiêu từ trong túi lấy ra, chia ra đặt ở trên bàn ăn.

“Cảm ơn em, thật ra bụng của anh cũng đói lắm rồi.” Cầu Thiệu Ngôn giống như đứa bé vội vàng ngồi vào bàn ăn, bắt đầu ăn bánh tiêu cùng với ly sữa đậu nành nóng hổi.

“Ăn ngon không? Tiệm này rất nổi tiếng ở nơi đây.” Nhìn anh ăn say sưa ngon lành, thật khiến Nhạc Thiên nhìn anh cũng không còn tức giận, chỉ nghiêng đầu nhìn bộ dạng ra sức ăn của anh.

“Ừ thật ngon, ở Mỹ anh chỉ có thể ăn....., tại phòng ăn khách sạn cũng chỉ có sandwich cùng cà phê làm bữa sáng” Sáng sớm có thể nhìn thấy Nhạc Thiên đáng yêu khiến tâm trạng Cầu Thiệu Ngôn rất vui, liền nói nhiều một chút, hơn nữa anh đã có quyết định, làm anh có thể vui vẻ cả ngày.

“Đương nhiên rồi, người Hoa ở nước ngoài không nhiều lắm, muốn ăn được thức ăn Trung Quốc có chút khó khăn a.”

“Ừm không sai!” Cầu Thiệu Ngôn hai ba cái liền đem bữa sáng Nhạc Thiên chuẩn bị ăn sạch trơn, cuối cùng vỗ vỗ tay, chùi miệng vẻ mặt hết sức thỏa mãn.

“Đừng rồi, anh nên trở về khách sạn tắm rửa đi? Anh còn chưa có tắm đó?” Nhạc Thiên nhìn y phước trên người anh cùng sáng sớm hôm qua đến công ty đi làm giống nhau như đúc.

“Chờ một chút anh về khách sạn tắm rửa, tý gặp ở công ty.”

“Vậy chúng ta đi nhanh đi, sáng sớm hôm nay còn có một cuộc họp đang chờ anh chủ trì đó.” Nhạc Thiên cầm tây trang áo khoác, rất không khách khí nhét vào trong ngực anh.

Cầu Thiệu Ngôn cầm tây trang áo khoác rồi nói tạm biệt cùng mèo con rồi đi tới trước cửa, khi anh mang giày da xong đột nhiên xoay người nhìn Nhạc Thiên.

“Làm gì? Giặt cả mình.” Nhạc Thiên đứng ở trước cửa đưa mắt nhìn anh chuẩn bị rời đi, lại bị cái xoay người đột ngột này dọa cho giật mình.

“Nhạc Thiên, tối hôm qua anh ở nơi này suy nghĩ thật lâu, vậy nên anh đã quyết định!” Trong mắt đen và sâu của Cầu Thiệu Ngôn tràn đầy sự kiên định.

“Quyết định cái gì?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh khiến Nhạc Thiên cũng khản trương theo.

Cầu Thiệu Ngôn thâm tình nhìn cô, nói từng câu từng chữ thật rõ ràng: “Anh quyết định phải theo đuổi em một lần nữa, anh nhất định phải để cho em trở thành bạn gái anh lần nữa”.

“Cái này.” Nhạc Thiên kinh ngạc nói không ra lời, chỉ có thể ngơ ngác đứng đó.

“Anh đi đây, gặp ở công ty.” Dứt lời, Cầu Thiệu Ngôn dịu dàng nhìn cô cười, tiếp xoay người rời đi.

Đúng tám giờ rưỡi, chiếc ô tô nhỏ màu trắng của Nhạc Thiên đúng giờ xuất hiện ở bãi đậu xe ngầm, cô cũng không vội mà tắt máy, thì Mỹ Châu không biết từ nơi nào chui ra.

“Tiểu Thiên mở cửa nhanh!” Mỹ Châu khản trương vỗ vào cửa xe của cô, giống như ở bên ngoài đang có người truy sát mình.

Nhạc Thiên ra hiệu cho cô lui về phía sau mới mở cửa xe ra “Làm sao? Sáng sớm liền đứng ở chỗ này chờ mình a, bạn là quá rảnh rồi sao?”

“Làm ơn, bạn cho rằng mình có nhiều thời gian rảnh rồi lắm sao? Mình đương nhiên là có chuyện muốn hỏi bạn.....” Mỹ Châu lời kéo Nhạc Thiên giống như kẻ trộm lén lút nhìn trái phải, sau đó kéo cô đến một góc vắng người, nhỏ giọng hỏi “Bạn cùng Tổng giám đốc có quan hệ như thế nào?”

“Mình?” Cô liền biết chắc không phải là chuyện tốt.

“Mau nói với mình, bạn cùng Tổng giám đốc rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Nếu không làm sao tối qua anh ta chạy đến nhà bạn a? Còn nữa, làm sao anh ta biết địa chỉ nhà bạn” Những vấn đề phức tạp này quấy nhiễu Mỹ Châu cả một buổi tối, hại cô cả đêm không ngủ yên giấc.

“Mình.....” Nhạc Thiên nhìn vẻ mặt quan tâm của Mỹ Châu, ráng mở miệng thật tình nói ra, “Mình không biết làm sao anh ta biết chỗ mình ở, nhưng anh ta là bạn trai trước kia của mình.”

“Bạn trai trước kia?” Mỹ Châu giật mình kêu to, khiến Nhạc Thiên vội vàng dùng tay che miệng cô lại.

“Đừng lớn tiếng quá, chuyện này bạn tuyệt đối đừng nói ra ngoài!” Nhạc Thiên thì thầm bên tai cô mà nói.

“Ừ ừ ừ” Mỹ Châu vội vàng gật đầu, lúc này Nhạc Thiên mới đưa tay che miệng cô lấy ra, được tự do Mỹ Châu nhìn bạn tốt nghi ngờ hỏi “Mình sẽ không nói, chỉ là Tiểu Thiên, Tổng giám đốc chính là người trước kia.....kẻ bạc tình đáng hận?”

“Ừ, chính là anh ta” Nếu đã nói hết sự thật cho Mỹ Châu nghe, Nhạc Thiên không có ý định che giấu nhiều.

“Vậy anh ta thật là đáng hận! Mình xem đáng đáp anh đẹp trai như vậy, lại là kẻ bạc tình” Mỹ Châu nắm chặt tay thành quả đấm phần nộ nói.

“Anh thật sự rất đáng hận, chỉ là..... Minh cảm thấy anh ta đã thay đổi” Nhạc Thiên nghiêng đầu suy nghĩ nói ra sự khác thường của Cầu Thiệu Ngôn mấy ngày qua.

"Thay đổi? Như thế nào?"

“Ừ..... Trước kia anh ta sẽ không dễ dàng cho mình thấy vẻ yếu thế như vậy, nhưng hiện tại anh ta đối với mình rất dịu dàng, dù sao chính là tính tình trở nên rất tốt.” Thật đối với cô khác biệt, nhưng với công việc vẫn như trước đây đều cẩn thận nghiêm túc.

Tuy rằng Mỹ Châu không phải là chuyên gia tình yêu, nhưng ít nhiều đã nói chuyện yêu đương mấy lần, vì vậy cô đem một tay đặt lên cằm, cố gắng suy nghĩ, “Vậy ngày hôm qua anh ta tìm bạn có chuyện gì?”

“Minh cũng không biết, vì khi hai người đi khỏi, anh ta liền hỏi Lâm Hàn có phải là bạn trai của mình hay không, những chuyện khác đều là mình nhắc tới trước, chỉ là..... Anh ta lại nói một chuyện rất thú vị.”

"Chuyện gì? Nói mau cho mình nghe một chút."

“Anh ta nói, anh ta muốn theo đuổi mình lần nữa, làm cho mình giật mình, hơn nữa mình vẫn có cảm giác, luôn cảm thấy mình cùng anh ta trong lúc đó cùng với trước kia đều giống nhau, anh rời đi chẳng qua là đi vắng một tháng, anh cho là nếu không có lời nói chia tay, chúng mình liền vẫn là người yêu của nhau như trước.” Nhạc Thiên nói ra cảm giác của mình.

“Bạn nói anh ta làm bạn có cảm giác, lại nói hiện tại muốn theo đuổi bạn một lần nữa?” Mỹ Châu nhíu lông mày suy nghĩ một chút, mới nói tiếp “Minh nghĩ Tổng giám đốc sẽ chỉ có hai khả năng thế này, trong đó khả năng thứ nhất là anh ta còn yêu bạn, anh ta nghĩ bạn cho rằng hai người đã chia tay, vì muốn bạn trở thành bạn gái anh ta nên đã quyết định theo đuổi bạn lần nữa.”

Anh vẫn yêu cô sao? Nếu như yêu cô, làm sao anh sẽ rời đi mà không một lời rờn rã ba năm mười ngày chứ. “Vậy khả năng thứ hai là gì?”

“Khả năng thứ hai chính là anh ta khó chịu khi những người đàn ông khác theo đuổi bạn, anh ta muốn bạn vì anh ta đau lòng căm hận, còn phải đòi này bạn chỉ có thể yêu một người là anh ta, cho nên giả bộ theo đuổi bạn, nhưng thật ra là muốn kéo bạn nằm trong bàn tay anh ta.” Giống như kiểu đàn ông mặt cao hơn đầu, làm sao có thể chịu được một cô gái trước kia yêu mình chết đi sống lại, bây giờ đối với mình đối xử lạnh nhạt thờ ơ chứ, trong lòng không thoải mái mới dùng hạ sách này.

“Vậy.....” Nghe Mỹ Châu nói vậy, Nhạc Thiên thật không biết nên mở miệng như thế nào, cô luôn hy vọng có thể giữ một khoảng cách với Cầu Thiệu Ngôn, nhưng mà nếu anh mở miệng nói muốn theo đuổi cô chỉ là bởi vì mất đi quyền làm chủ trong mối quan hệ này, vậy đối với cô có hơi quá đáng sao.

"Tiểu Thiên bạn cảm thấy Tổng giám đốc sẽ là loại người nào?"

“Minh.....” Nhạc Thiên ngẩng đầu nhìn bạn tốt, trong mắt lóe lên nghi ngờ “Minh không biết anh ta là loại người nào.... Minh chỉ biết là một năm sau anh sẽ rời khỏi Đài Loan, giữa mình với anh ta sẽ cách biệt lần nữa.”

“Vậy à, chỉ là do Tiểu Thiên bạn nghĩ, người đàn ông ưu tú giống như Tổng giám đốc nếu quả thật yêu thích bạn, bạn lại buông tha anh ta, vậy không đáng tiếc sao? Hơn nữa ngày trước bạn yêu anh ta như vậy, hiện tại anh ta đã trở về, bạn không cảm thấy nên cho nhau thêm một cơ hội sao?” Mỹ Châu kéo tay cô cho cô một lời khuyên chân thành nhất.

Nhạc Thiên đem lời nói của Mỹ Châu bỏ vào trong tai, nhớ tới chính mình đã từng yêu anh như vậy, thế nhưng anh lại nhẫn tâm vứt bỏ cô một mình rời đi, thật không cam tâm, loại đau thương này cô có thể chịu đựng thêm một lần sao?

“Minh thật sự không biết nên làm sao cho phải, mình không muốn lại bị tổn thương.” Đối với Cầu Thiệu Ngôn, trong lòng Nhạc Thiên cảm thấy rất sợ.

“Cái này..... Nếu không tốt như vậy, bạn đừng quan tâm đến sự theo đuổi của anh ta, cứ bình tĩnh mà đối xử, nhưng trong lúc anh ta theo đuổi bạn, bạn cũng có thể đồng ý sự theo đuổi của người đàn ông khác, nếu anh thật lòng yêu anh, anh ta nhất định lo lắng vì bạn bị người đàn ông khác cướp mất, lúc này thật lòng thật dạ sẽ lộ ra thôi, dù sao bạn cũng chưa kết hôn, nên rộng rãi đồng ý người khác theo đuổi là một chuyện rất bình thường.”

“Nhưng mà không có người đàn ông khác theo đuổi mình à.” Cách này dám chắc không thành công, cô cũng không phải là cái gì vạn người mê.

“Làm sao không có, chính là Lâm Hàn nha. Bằng không bạn cho rằng anh ta sẽ rảnh rỗi không có việc gì chạy theo hai người chúng ta cùng nhau ăn cơm?” Thiệt là, cô gái ngu ngơ này làm sao không nhìn rõ được lòng Lâm Hàn à? Muốn gõ vào đầu cô một cái, cho cô thông minh lên một chút

"Thật? Anh ta yêu thích mình?" Nhạc Thiên có chút kinh ngạc nhìn bạn tốt.

“Thật! Dù sao bạn cứ an tâm đồng ý cho Lâm Hàn cùng với Tổng giám đốc theo đuổi, đến lúc đó có muốn hay không lựa chọn một trong hai người, phải xem trong lòng của nữ hoàng xinh đẹp Nhạc Thiên chúng ta rồi.” Mỹ Châu vỗ vỗ vào sau lưng Nhạc Thiên, cùng với cô đi ra góc nhỏ cùng nhau bước tới trước thang máy.

Nhạc Thiên nhìn bạn tốt mỉm cười chân thành, những lo lắng chôn sau trong lòng cũng dần dần tiêu tan, dù sao thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, hiện giờ lo lắng không khỏi lo bỏ trắng răng.

Cả ngày hôm nay, bởi vì quá trình khai thác đất cần Ngôn Thiệu Cầu dẫn nạng đi khảo sát, nên Nhạc Thiên được tận mắt thấy thủ đoạn giao tiếp và khí phách không thể coi nhẹ của anh trên thương trường.

Hôm nay, cô cùng Cầu Thiệu Ngôn đến xem xét công trình thi công lần nữa sau khi kết thúc. Ngồi trên xe hơi BMW, vẻ mặt nghiêm túc trong công việc của anh mới bỏ xuống, dịu dàng hỏi cô: “Mệt không?”

Thật khổ cho cô, muốn một cô gái như cô cả ngày mang giày cao gót cùng anh hồi hải ngược xuôi.

“Không mệt” Nhạc Thiên ngồi ở ghế cạnh tài xế thắt dây an toàn, hướng anh nhẹ nhàng mỉm cười

“Không mệt là tốt rồi.” Cầu Thiệu Ngôn ngược mắt nhìn một chút mới phát hiện trời cũng đã khuya lắm rồi, “Chúng ta cùng nhau ăn tối đi, sau anh lại đưa em về nhà.”

“Nhưng tôi.....” Sau khi kết thúc công việc, Nhạc Thiên không muốn cùng anh có quá nhiều giao tiếp.

“Đừng nhưng nhì gì cả, em cứ coi như ông chủ vì thấy em vất vả cả ngày, đặc biệt mời em ăn một bữa cơm không được sao?” Cầu Thiệu Ngôn không muốn cho cô cơ hội từ chối, lại không cách nào ngang ngược ép cô đồng ý, buộc lòng phải đổi cách này làm cho cô đồng ý.

Đôi mắt sáng ngời của Nhạc Thiên nhìn anh, nhìn thấy ánh mắt mong đợi giấu trong tròn mắt đen sâu ấy, mím môi đồng ý “Dạ, vậy thì theo ý Tổng giám đốc”

Sau đó, Cầu Thiệu Ngôn vững vàng lái xe, sau khi hai người vào ngồi cũng ghi xong các món ăn, anh lại nhìn đáng vẻ xinh đẹp của cô không cách nào dời mắt đi.

“Sao thế?” Anh cứ nhìn chăm chăm vào cô, làm cho Nhạc Thiên nghi ngờ vuốt mặt mình.

“Chỉ là muốn đến những nơi trước đây chúng ta thường đi cùng nhau.” Đến giờ Cầu Thiệu Ngôn còn chưa muốn tin, lúc đó anh tại sao có thể có quyết tâm cùng dũng khí lớn như vậy mà rời khỏi cô?.

Trong lòng anh vẫn luôn yêu cô, chỉ là có nguyên nhân bất đắc dĩ khiến anh phải rời đi, anh mới chịu đứng tới nơi đất khách quê người, mà hết thấy tất cả giống như chuyện đời trước.

“Tôi không phải nói tôi không thích Tổng giám đốc nhắc đến chuyện trước kia sao.” Hiện tại Nhạc Thiên cho rằng cùng anh ăn cơm là đang làm thêm giờ, vì vậy vẫn như cũ miệng không thay đổi mà cung kính gọi anh.

“Ừ là anh không nên nói.” Anh vừa nói vừa nhìn cô đề nghị: “Nhạc Thiên, mai là ngày nghỉ, em cùng anh ra ngoài đi dạo một chút được không?”

“Ra ngoài đi dạo một chút?” Không phải anh rất không thích hoạt động ngoài trời sao? Làm sao đột nhiên đề cập tới.

“Anh lấy thân phận là Cầu Thiệu Ngôn mời em cùng anh ra ngoài đi dạo, em biết, anh đã rời khỏi Đài Loan ba năm rồi, bây giờ trở lại Đài Loan, anh muốn nhìn lại xung quanh, có thể không?”

“Cái này.....” Kỳ thực cô còn chưa có ý định đồng ý sự theo đuổi của anh, đối với yêu cầu đột ngột này của anh cô có vẻ lưỡng lự.

“Ngày mai là thứ bảy em hãy cùng anh đi một chút, ngày kia là chủ nhật, anh bảo đảm sẽ không làm phiền em, như vậy có được không?” Cầu Thiệu như một đứa bé cầu xin được ra ngoài đi chơi vậy, trên mặt anh tuần ấy viết lên vẻ khao khát.

“Được rồi! Nhưng mà nói trước, tôi cùng anh ra ngoài đi dạo nhìn quan cảnh trước kia, tất cả các yếu tố tình cảm khác cũng không bào hàm ở bên trong.” Nhạc Thiên vội vàng bổ sung điều kiện.

“Được được được, đều tùy em.” Cầu Thiệu Ngôn dịu dàng nhìn cô dưới ánh đèn mờ, “Cũng nên mang theo Tiểu Ân đi ra ngoài a! Trước kia em không phải cứ ngày nghỉ sẽ dẫn nó ra ngoài chơi sao?”

“Thật có thể chứ?” Nghĩ đến có thể mang theo Tiểu Ân ra ngoài, hai mắt Nhạc Thiên tràn đầy vui sướng.

“Dĩ nhiên là được.”

“Vậy thì tốt quá, ngày mai chúng ta sẽ đi.....núi Dương Minh được không? Nghe nói hiện giờ trên núi đó có nhiều loại hoa quý.” Nghĩ đến vận động ngoài trời, toàn bộ sức sống của Nhạc Thiên dâng lên, nụ cười nho nhỏ tràn đầy hưng phấn

“Được! Cứ quyết định vậy đi.” Thấy cô vui vẻ tâm trạng anh liền thật tốt, về phần anh tại sao lại đến Mỹ công tác, Nhạc Thiên không chủ động hỏi vậy anh cũng không cần nói.

Sau bữa cơm, Cầu Thiệu Ngôn dẫn cô bước lên đài kiến trúc cao nhất Đài Loan, bởi vì từ trên đây có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố Đài Bắc đầy lấp lánh, hành trình này là yêu cầu tạm thời của anh, mà trước đây Nhạc Thiên chưa bao giờ đến nơi này sau một lúc chần chờ, lập tức đồng ý.

“Thật là đẹp á!” Nhạc Thiên dùng hai tay vuốt kính thủy tinh, đôi mắt đen lấp lánh dưới ánh đèn nê ông mà tỏa sáng.

“Ừ, thật sự rất xinh đẹp.” Điều anh nói chính là cô.

Cầu Thiệu Ngôn cảm giác mình thật đã thay đổi, trước anh chỉ thích ở nơi cao nhất mà nhìn xuống, vì vậy ở Mỹ phòng làm việc của anh trừ nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà ra, còn phải có một mặt cửa sổ lớn sát đất, sau khi tới Đài Loan, yêu cầu phòng làm việc của anh cũng phải có một mặt cửa sổ lớn sát đất, bởi vì chỉ có thể dùng đôi mắt trầm tĩnh thờ ơ để nhìn dòng người đông nghịt phía dưới, anh mới có thể sáng khoái hưởng thụ mình đang đứng ở trên đỉnh thế giới, bằng không anh sẽ cho rằng anh còn là anh trước kia... người mất đi cha mẹ mất đi tất cả.

Đôi mắt sâu và đen của anh thẳng tắp nhìn Nhạc Thiên cười, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nâng lên cùng cô.

Lúc này Cầu Thiệu Ngôn mới hiểu được, vì sao anh đối với cô lại cố chấp như thế.... Nguyên nhân không phải đã rất rõ ràng sao? Thế nào bây giờ anh mới phát hiện sự thật quá rõ ràng đi?

Bởi vì cô lúc anh khó khăn nhất, thời điểm anh tệ nhất đã xông vào trong thế giới của anh, dùng đôi mắt sáng ngời chân thành cùng nụ cười ngọt ngào tan chảy anh, cứu giúp đôi anh.....

“Anh xem nơi đó là khu Đông đúng không!” Nhạc Thiên không hiểu Cầu Thiệu Ngôn rốt cuộc đang suy nghĩ chuyện gì, vui vẻ cũng quên đi muốn cùng anh vạch rõ ranh giới, mặt mũi tràn đầy hưng phấn hơn trước.

“Ừ, nơi đó vẫn như trước đây.” Cầu Thiệu Ngôn khẽ cúi người ở bên cạnh cô nhìn.

“Đúng nha! Mỗi ngày ở khu Đông đều rất đông người, hơn nữa hôm nay là thứ sáu, người đi dạo phố cũng càng nhiều.

“Vậy..... Chúng ta cũng đi đi một chút được không?” Tối nay anh không muốn chỉ đứng chỗ cao mà nhìn phía xa trên mặt đất, anh muốn kéo tay cô đi vào dòng người ấy.

“Bây giờ sao?” Nhạc Thiên hơi kinh ngạc nhìn anh, bởi vì anh ghét nhất là cùng rất nhiều người ở chung một chỗ.

“Ừ.” Hiện giờ mơ ước lớn nhất của anh là yêu đương bình thường, ngày trước anh không cách nào thực hiện mơ ước vì cô, hiện tại anh có năng lực, có địa vị, anh muốn vì cô thực hiện từng việc.

“Nếu như Tổng giám đốc không mệt.”

“Anh không mệt, đi thôi!” Cầu Thiệu Ngôn nén xuống ý nghĩ muốn ôm chặt cô, vội vàng đem đôi tay rút trong túi quần ra kéo cô cùng đi.

“Ừ, vậy..... Tôi biết nơi đó có một tiệm bán hồ lô ngào đường, qua đó tôi có thể mua được không?” Nhạc Thiên rất thích ăn đồ ăn vặt, nhất là đồ ăn càng ngọt càng thích, mỗi lần tới khu Đông cô đều ghé đến tiệm hồ lô ngào đường đó.

“Có thể, em thích ăn gì đều có thể mua.”

“Vậy chúng ta đi nhanh đi!” Nhạc Thiên vui vẻ chạy đến nhấn nút thang máy trước, tựa như chú chó nhỏ hưng phấn không kịp chờ đợi.

Cầu Thiệu Ngôn đi ở phía sau cô, khóe miệng nở ra nụ cười hạnh phúc.....

Anh đã mất đi cô một lần rồi, lần này, anh sẽ không buông tay cơ hội cùng cô yêu thêm lần nữa!

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Thời điểm trời thu không mây chính là ngày tốt để có một chuyến đi chơi, sáng sớm Nhạc Thiên đã tự làm sushi cùng bánh quy, vẫn không quên sở trường pha cà phê bỏ vào trong bình thủy, đợi một lát, đến núi Dương Minh thì hưởng thụ.

“Tiểu Ân?” Nhạc Thiên chuẩn bị xong xuôi sau đó xoay người tìm mèo con, lập tức phát hiện nó đang vui mừng ở trên ghế sa lon.

“Tiểu Ân thật đáng yêu nha!” Nhạc Thiên khom lưng ôm lấy mèo con, lúc này chuông cửa vừa lúc vang lên, cô liền ôm Tiểu Ân đi ra mở cửa.

Chắc là anh rồi? Nhạc Thiên không trực tiếp trả lời mà mở cửa ra, quả nhiên phía sau cánh cửa chính là Cầu Thiệu Ngôn.

“Giờ anh tới có thể hay không quá sớm?” Cầu Thiệu Ngôn khác lúc ở công ty vì lúc này anh mặc quần áo rất thoải mái, bộ dạng anh tuần khiến hồ hấp Nhạc Thiên cứng lại, thiếu chút nữa không dám nhìn anh.

“Sẽ không” Nhạc Thiên xoay người muốn đi vào bên trong phòng thì Tiểu Ân vừa thấy Cầu Thiệu Ngôn xuất hiện liền vận vẹo thân thể trên người cô bỏ xuống, hưng phấn chạy đến bên cạnh anh.

Sau khi Cầu Thiệu Ngôn cởi giày, lại thuận tay ôm lấy Tiểu Ân đang nũng nịu, đi theo vào phòng khách. “Hôm nay anh đến cửa nhà em mới phát hiện dường như anh tới quá sớm, cho nên vẫn ở bãi đậu xe dưới lầu đợi mười lăm phút sau mới lên.”

“Anh... Ừ, không sao.” Nghe được lời anh, Nhạc Thiên xoay người nhìn anh, nhưng ngay sau đó lại không nói gì.

Anh nghiêm túc khiến trong lòng Nhạc Thiên có một hồi rung động, lúc này cô mới hiểu được, thì ra Cầu Thiệu Ngôn nói muốn theo đuổi cô lần nữa là nghiêm túc, ít nhất cho tới bây giờ khi cô nhìn lại, anh hết sức tập trung tinh thần.

Người đàn ông cao cao tại thượng như anh, vì không muốn làm phiền cô sớm mà tình nguyện ngồi trong xe chờ mười lăm phút, điều này cho thấy anh đối với cuộc hẹn hai người hôm nay rất là mong đợi.

Lúc này, cõi lòng tan nát của Nhạc Thiên từng bị đau khổ anh gây lại dần dần nổi lên bong bóng ngọt ngào, khiến cho cô giống như chìm mình vào trong bầu không khí màu hồng.

Cầu Thiệu Ngôn nhìn Nhạc Thiên muốn nói lại dừng, khoảng chừng cũng không hỏi tới nhiều, tự mình ngồi trên ghế salon treu chọc mèo con, một màn này rơi vào trong mắt Nhạc Thiên, khoe miệng bất giác không nhịn được nhẹ nhàng nở ra.

Mười phút sau, Nhạc Thiên đã chuẩn bị thức ăn thật tốt, đi thay một bộ quần áo phù hợp mới đứng ở trước mắt Cầu Thiệu Ngôn.

“Chúng ta có thể đi rồi.” Nhạc Thiên cũng khác so với lúc đi làm, đem tóc dài hơi xoắn thả xuống, mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cùng quần đùi màu xám nhạt, thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

“Ừ, chúng ta lên xuất phát.” Cầu Thiệu Ngôn đem tờ báo trên tay bỏ xuống, tự động đứng dậy cầm túi lớn ở trên bàn ăn, khiến Nhạc Thiên chỉ cần ôm Tiểu Ân là đủ.

Hai người một mèo đi tới bãi đậu xe, Cầu Thiệu Ngôn mở chỗ ngồi phía sau xe BMW đặt đồ đạc ổn thỏa, mới giúp Nhạc Thiên mở cửa ghế phụ ra, cho cô có thể thuận lợi lên xe, anh lại vì cô đóng cửa xe lại mới đi đến chỗ tài xế ngồi, thắt dây an toàn.

Anh hành động giống như một vệ sĩ, khiến Nhạc Thiên cảm giác mình giống như một nàng công chúa được bảo vệ.

“Hôm nay em rất đẹp.” Cầu Thiệu Ngôn đem chìa khóa xe cắm vào lỗ xe sau đó quay đầu nhìn cô cười. Cô đâu chỉ xinh đẹp, trong mắt anh, cô quả thật như tiên nữ trên trời.

“Cảm ơn, hôm nay anh cũng rất đẹp trai nha!” Nhạc Thiên cũng khen lại anh, đường nét tuấn tú của anh rõ ràng so với ba năm trước đây càng trưởng thành hơn, dáng người trắng kiện của anh mặc quần áo vào giống như quần áo hàng hiệu của những người phát ngôn viên, tuấn tú đẹp trai vô cùng.

“Cảm ơn em đã khen.” Anh vui vẻ nhận lời khen ngợi của cô, mà lúc này Cầu Thiệu Ngôn dùng ngón tay dài vuốt ve cằm Tiểu Ân đang ngồi trên đùi Nhạc Thiên, khoe miệng nâng lên “Hôm nay người cũng rất đẹp trai đó.”

Nghe anh nói vậy khiến Nhạc Thiên bật cười “Anh thật ngốc, Tiểu Ân cũng không có mặc quần áo a.”

“Tiểu Ân nhà chúng ta không mặc quần áo? Lông trên người nó chính là y phục nha!” Cầu Thiệu Ngôn rất tự nhiên liền nói ba chữ “nhà chúng ta” này, anh cũng không tự chủ dùng bàn tay vuốt Tiểu Ân cưng chiều nói “Hôm nay lông Tiểu Ân vừa sáng bóng vừa mềm mại, nhìn thật tuấn tú.” Lời nói anh là nói cho Tiểu Ân nghe.

Mà không biết mèo con ở bên cạnh người đã lâu, hay do trùng hợp, nó cũng rất phối hợp mà kêu “Meo meo” một tiếng, chọc cho Nhạc Thiên cùng Cầu Thiệu Ngôn cười ha ha.

Chỉ một giờ sau, Cầu Thiệu Ngôn dừng xe ở bãi đậu xe trên núi Dương Minh, xuống xe cầm đồ đạc mà Nhạc Thiên đã chuẩn bị cùng cô sánh bước đi.

“Woa, không khí nơi này thật tốt.” Nhạc Thiên một tay ôm Tiểu Ân một tay mở rộng, dùng sức hít một hơi của không khí trong lành này.

“Ừ, nơi này thật đẹp, lớn như vậy mà anh cũng chưa từng tới nơi đây, ngắm lại thật đáng tiếc.” Cầu Thiệu Ngôn nhìn Nhạc Thiên cười rất vui vẻ, khoe miệng cũng vì cô mà mỉm cười vui vẻ.

“Trước kia anh chưa từng tới núi Dương Minh? Nơi này là thắng cảnh của Đài Bắc người người đều đến tham quan!” Nhạc Thiên kinh ngạc xoay người nhìn Cầu Thiệu Ngôn, “Lúc tôi còn nhỏ ở Trung bộ, ba mẹ sẽ không dẫn tôi đến nơi đây chơi, ngược lại thì anh là người Đài Bắc chính gốc nhưng lại chưa từng tới đây.”

“Ừ, mặc dù trước kia anh sống ở núi Dương Minh, nhưng những chuyện tham quan thắng cảnh này chưa từng đi.” Cầu Thiệu Ngôn rất thích nghe cô nói chuyện ngày trước, bởi vì anh không có cách nào tham gia vào quá khứ của cô, nhưng vẫn muốn tham gia mơ ước tương lai của cô.

“Trước kia anh sống ở núi Dương Minh?” Đôi mắt tròn to của Nhạc Thiên theo dõi anh về mặt nhìn tràn đầy bất mãn bưng bưng tức giận.

Cầu Thiệu Ngôn rất ít nói về quá khứ mình, mặc dù hai người lui tới được hai năm, Nhạc Thiên chỉ biết trước anh ở Đài Bắc, cha mẹ đều mất lúc anh học trung học, phải sống nhờ nhà người thân của anh, mãi cho đến lúc tốt nghiệp trung học sau khi thi lên đại học, mới một mình đi làm thuê rồi nướn phòng ở cho đến khi hai người quen biết.

“Anh chưa cùng em đề cập qua sao?”

“Không có, anh không thích nói chuyện trước kia, cho nên tôi liền không dám hỏi.” Nhạc Thiên bừa môi nhớ tới trước kia đối với chuyện quá khứ anh một chữ cũng không nói, làm cho cô cảm giác rất có khoảng cách.

Bất quá anh nói anh từng sống ở núi Dương Minh? Nhưng đa phần người có khả năng ở trên núi Dương Minh cũng là người có tiền, cái này có ý... Trước kia nhà anh rất giàu có? Mãi cho đến khi ba mẹ anh qua đời mới rời đi, trôi dạt khắp nơi từng nhà người thân, khi vào đại học cũng chỉ có thể chính mình chịu trách nhiệm nuôi sống bản thân?

Nhạc Thiên tự chìm trong suy nghĩ của mình, cô nghiêng đầu đem Cầu Thiệu Ngôn gạt qua một bên, nhưng anh lại không để tâm, ngược lại còn rất thích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhú mày của cô trông vẻ đang vắt óc suy nghĩ.

Cầu Thiệu Ngôn nhìn cô bộ dạng đáng yêu không nhịn được vươn tay vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô, chẳng qua bàn tay thô ráp còn chưa chạm tới lập tức thu về “Nếu em muốn nghe chuyện gì, anh có thể nói cho em nghe.”

Anh chỉ sợ cô đối với anh đã mất đi hứng thú, đây là điều anh không vui nhất. Nếu có thể, chỉ cần bây giờ cô mở miệng hỏi anh, coi như anh không nguyện ý thừa nhận quá khứ, anh cũng có thể thành thực nói hết tất cả cho cô nghe.

“Vậy chờ tôi nghĩ hỏi anh cái gì, đến lúc đó anh cũng không thể giờ trò vô lại.” Nhạc Thiên nghịch ngợm nhủ cái mũi thanh tú, nói đùa với anh.

“Không đâu, anh tuyệt đối sẽ không giờ trò vô lại, chỉ là... Thoạt nhìn anh sẽ như thể giờ trò vô lại sao?”

“Đừng nha! Anh không biết sao? Anh cái gì sẽ không, chỉ giờ trò vô lại là nhất rồi!” Nhạc Thiên chống nạnh ở eo, ngẩng đầu giả bộ tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Được lắm, vậy đợi lát nữa anh sẽ không chờ em xuống núi.” Cầu Thiệu Ngôn đưa tay ra đoạt lấy mèo con, bước đi nhanh về phía trước như bày tỏ quyết tâm của anh.

“Anh dám?” Nhạc Thiên thở phì phò chạy theo phía sau, khi cô đến gần anh liền đem bàn tay trắng nắm chặt, không ngừng đánh vào phía sau lưng anh, “Anh dám bỏ tôi ở chỗ này, tôi liền đến công ty phát ảnh nude của anh.”

“Không sao! Dù sao vóc người anh đều rất tốt, vừa vặn cho những nhân viên công ty biết, vốn Tổng giám đốc không chỉ biết kiếm tiền, vóc người bên ngoài đẹp trai còn là vô cùng tốt.” Cầu Thiệu Ngôn mới không sợ cô uy hiếp, quay đầu lại nở nụ cười lần nữa rồi bước đi nhanh về phía trước.

“Cái người không biết xấu hổ này! Hạ lưu bại hoại! Đem Tiểu Ân cùng đồ ăn trả cho tôi.” Nhạc Thiên cắn môi dưới đuổi theo, nhưng trong mắt cô hiện ra tia vui vẻ chói lọi.

“Thì ra trong túi này là đồ ăn, vậy thì thật là tốt quá, nhanh lên anh cùng Tiểu Ân tìm một chỗ ăn cơm dã ngoại, em không đói bụng sao!” Cầu Thiệu Ngôn cười rất vui vẻ, hai người giống như hai đứa bé chơi trò chơi rượt đuổi, anh không cảm thấy không thú vị, ngược lại cảm thấy ba năm sau khi rời cô đi, lần đầu tiên anh có thể cười vui vẻ đến vậy.

“Đáng ghét! Đáng ghét! Tôi ghét anh nhất, Cầu Thiệu Ngôn!” Nhạc Thiên bước một cái đem hai tay mở rộng, văng vẳng ôm chặt eo anh, đem gò má mềm mại tựa vào sau lưng rộng rãi của anh mà cười “Bị tôi bắt được rồi, anh chạy không thoát đâu!”

Có lẽ là phong cảnh nơi này thật tươi đẹp, lại có lẽ tâm tình kích động, Nhạc Thiên hăng hái nên quên mất quan hệ giữa anh với cô, cứ như vậy không hề có chừng mực còn bất giác ôm chặt anh.

“Anh sẽ không chạy mất đâu, vì vậy em cứ yên tâm đi!” Hành động thân mật của cô làm nhiễu loạn Cầu Thiệu Ngôn muốn giữ lời hứa có một khoảng cách nhất định, nhẹ nhàng cười dành cho cô một sự hứa hẹn.

Nhạc Thiên không hiểu lời anh nói lại đề cập đến chuyện đó, bên trong lời nói còn hàm ý hai nghĩa, cô vội vàng buông tay ra rồi cười trừ, nghĩ cách hóa giải hành động quá mức thân mật vừa rồi, xấu hổ nói “Cái đó... Chúng ta đi lên trước được không? Ta nhớ ở phía trên có một bãi cỏ, chúng ta có thể ngồi đó ăn trưa.”

“Ừ, được!” Cầu Thiệu Ngôn hiểu cô cần có thời gian để suy nghĩ tương lai giữa hai người, cho nên anh cùng không muốn ép cô.

Nhạc Thiên thở hồng hộc sau khi leo lên các bậc thang không tính gần nhưng cũng không cao, cuối cùng theo lời cô đi tới một bãi cỏ.

“Mệt chết đi được!” Nhạc Thiên như một đứa bé tựa vào bên gốc cây mà thở hắt hắt.

“Em có khỏe không? Sao thể lực lại kém như vậy?” Cầu Thiệu Ngôn đến gần cô, tay cầm khăn lau mồ hôi cho cô.

Anh rõ ràng dùng tốc độ chậm nhất để cùng tốc độ rùa bò của Nhạc Thiên mà đi tới, hơn nữa trên tay anh còn ôm một mèo con mập mạp, mặt khác trên vai còn mang thức ăn của hai người một mèo, vậy mà hơi thở anh một chút cũng không thở gấp, trong khi cô hai tay trống không lại thở gấp như không còn sức lực nữa!

“Tôi cũng không biết đi lâu như vậy.” Nhạc Thiên cầm khăn tay vừa quạt vừa thở hắt hắt, miệng nhỏ nhắn khẽ cong lên nói, “Tôi nhớ trước kia tôi trèo lên sườn núi này không hề thấy mệt nha! Chẳng lẽ giờ tôi đã già?”

Cầu Thiệu Ngôn nghe cô nói mình già, kinh ngạc nhìn về mặt đáng yêu này không được nhịn cười ra tiếng. “Anh nghĩ em từ lúc đi làm đến giờ, em đã không còn vận động cơ thể nữa!”

“Làm sao anh biết?” Kỳ quái, từ lúc cô đi làm công việc xã hội thì anh cũng không có ở bên cạnh cô, làm sao biết rõ cô không luyện tập chứ?

“Làm sao không biết, anh cũng không phải ngày đầu quen em, trước kia khi việc học giảm nhẹ đơn giản hơn, anh còn có thể cùng bạn bè ra ngoài vận động tay chân, lúc có kỳ thi mỗi ngày đều phải ở nhà, ngay cả động cũng không muốn động một cái, chắc hẳn phải vậy, em lúc đi làm nhất định mệt mỏi mỗi ngày, vì vậy vào ngày nghỉ hay sau khi tan việc nhất định là muốn nằm trên ghế sa lon đọc sách hoặc xem tivi.” Cầu Thiệu Ngôn ngó nhẹ vào đầu cô, để giải thích lời mình.

“Đều bị anh nói trúng, thật là không thú vị!” Nhạc Thiên nhìn anh làm cái mặt quỷ. Thiệt là, thế nào anh hiểu cô như vậy chứ?

“Anh đem đồ cất trước, em từ từ mà đi!” Cầu Thiệu Ngôn nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, trong lòng tràn đầy ý nghĩ muốn ôm lấy cô thật chặt, rồi hung hăng hôn môi cô cùng xung lực biểu thị công khai chủ quyền, nhưng anh không cách nào làm như vậy.

“Được.” Nhạc Thiên nhìn anh xoay người bắt đầu tìm kiếm chỗ có bóng mát cùng phong cảnh ở nơi này thật tốt, cái miệng nhỏ nhắn đầy đặn kia chẳng biết lúc nào lại mỉm cười, sau đó bước đi.

Cầu Thiệu Ngôn cố gắng tìm một nơi có bóng cây, hơn nữa phòng tầm mắt nhìn thấy dãy núi trùng điệp trước kia, cảnh đẹp này khiến Nhạc Thiên cực kỳ hưng phấn mà kêu lên.

“Thật đẹp, nơi đây thật là đẹp.” Nhạc Thiên nhìn dãy núi trùng điệp rồi ưỡn cái eo lười biếng một cái, hít một hơi thật sâu “Không khí ở đây thật trong lành, khiến người ta có cảm giác một tuần lễ bận rộn mệt mỏi đều tan biến mất!”

“Anh cũng cảm thấy vậy.” Cầu Thiệu Ngôn trái cái đệm từ trong túi ra, đem Tiểu Ân đặt xuống, rồi đứng bên cạnh Nhạc Thiên, học theo cô duỗi lưng một cái.

Từ sau khi tốt nghiệp trung học, anh vì kế sinh nhai không ngừng làm việc, tích góp một ít tài sản sau vận dụng sở trường tài năng của mình đem tài sản đó đi mua cổ phiếu, kiếm không ít tiền, nhưng như vậy vẫn là không đủ, thế là thời điểm anh đang cùng Nhạc Thiên yêu nhau cuồng nhiệt cũng kiên quyết rời khỏi Đài Loan, đến một công ty có thể dành cho anh những đại ngộ công việc, vẫn không ngừng bận rộn, cho tới giờ mới cảm giác mệt mỏi nhiều năm qua bị anh ném vào trong những dãy núi xanh này, cả người thật nhẹ nhõm.

“Bụng thật đói, chúng ta mau ăn một chút gì đi.” Nhạc Thiên phát hiện đã qua mười hai giờ trưa, tung tăng như chú chim nhỏ lấy ra hộp thức ăn mở ra.

Bốn hộp thức ăn được xếp gọn gàng đầy màu sắc của sushi cùng bánh quy, ngoài ra trung tâm còn có hai hộp hoa quả, Cầu Thiệu Ngôn thấy thật ngon miệng.

“Nhìn có vẻ ăn thật ngon.” Cầu Thiệu Ngôn ngồi xếp bằng, Tiểu Ân rất tự động nhảy lên đùi anh, vui vẻ lèo nhèo.

“Đây chính là sáng sớm hôm nay tôi làm.” Nhạc Thiên đắc ý ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Vậy thì cảm ơn rồi.” Nói xong, Cầu Thiệu Ngôn định đưa tay ra cầm một miếng sushi, thì động tác Nhạc Thiên so với anh còn nhanh hơn, tay trắng nhỏ bé đánh vào mu bàn tay của anh. “Thế nào?”

“Trước tiên phải rửa tay mới có thể ăn.” Nhạc Thiên từ trong túi lấy ra khăn giấy ướt giống như mẹ anh nhắc đi nhắc lại “Anh vừa mới ôm Tiểu Ân! Hơn nữa mới lúc này leo núi cũng không biết có đựng cái vật gì bẩn không, chờ một chút đau bụng xem anh làm sao?”

Cầu Thiệu Ngôn nhìn cô cười, tim anh tràn đầy kích động, lại nhanh chóng đè nén nhịp tim đập mạnh dùng giọng nói bình ổn nói chuyện “Anh đã biết, cảm ơn Nhạc tiểu thư nhắc nhở.”

“Biết cảm ơn là tốt rồi.” Nhạc Thiên lấy khăn giấy ướt đưa cho anh.

Cầu Thiệu Ngôn dịu dàng cười, không nói nhận lấy khăn giấy ướt cô đưa tới, nhưng trong lòng là vì sự quan tâm của cô đối với anh mà cảm thấy vui sướng.

Cô còn quan tâm anh, giống như trước đây đều chăm sóc anh, có lẽ bây giờ lòng cô không có anh, mà anh có nắm chắc, cũng có quyết tâm nhất định

phải có được lòng cô lần nữa kéo về, để cho đời này cô chỉ có thể ở cùng anh.

Mà anh cũng sẽ cố gắng hết sức có thể để yêu thương cô, bảo vệ cô, để cho cô không buồn không lo chỉ yên tâm cười, bởi vì chỉ cần có thể trông thấy nụ cười vui vẻ của cô, như vậy là đủ rồi.

“Ha ha xem ăn ngon hay không.” Nhạc Thiên chỉ vào miếng sushi chờ đợi lời bình của anh.

Cầu Thiệu Ngôn dùng ngón tay đã được lau sạch cầm một miếng sushi bỏ vào miệng, mùi vị thơm mát mang theo vị chua khiến anh cảm giác mỹ vị cực kỳ “Ăn thật ngon.”

Nghe anh ăn xong nói, Nhạc Thiên rốt cuộc yên tâm “Nếu ăn ngon, vậy phải ăn nhiều một chút.”

“Không cần em nói, anh cũng sẽ làm như vậy.”

Nhạc Thiên hài lòng nhìn bộ dạng anh ăn, cô nghĩ thầm, loại cảm giác này thật lý quái! Coi rõ ràng hận anh đến nghiêng răng nghiêng lợi, còn tuyên bố lời thề nói đời này tuyệt đối sẽ không yêu anh lần nữa, thế mà khi hai người mặt đối mặt ngồi trên bãi cỏ xanh biếc của cảnh sắc tuyệt mỹ này, lòng cô lại quên mất anh đối với cô ác ý bỏ rơi, ngược lại bắt đầu lo lắng cho anh.

Anh có khỏe không? Lúc ở Mỹ anh có khỏe hay không? Thoạt nhìn anh giống như có chút cô đơn lạnh lẽo? Liên tiếp những câu hỏi dồn nén này khiến Nhạc Thiên cơ hồ không thở nổi.

Quên đi! Dù sao cô cũng không có ý nghĩ cùng anh hợp lại, hôm nay hai người cùng nhau ra ngoài cũng chỉ vì nguyên nhân tồi qua anh nói, muốn cô cùng anh lấy danh nghĩa bạn bè tốt ra ngoài.

Nhạc Thiên nghĩ, nếu là người yêu thì không được, còn bạn bè kia còn có thể tiếp tục làm chứ!

“Ba mẹ em có khỏe không?” Trên đường trở về Cầu Thiệu Ngôn vừa lái xe vừa hỏi.

“Ừ, họ đều rất tốt.” Chi là liên tục lẩm bầm Nhưng mà Nhạc Thiên lại không nói ra miệng.

“Bác trai về hưu rồi sao?” Cầu Thiệu Ngôn dời mắt về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một lòng muốn biết tất cả chuyện của Nhạc Thiên.

“Một năm trước ba tôi đã về hưu, mẹ tôi tiếp tục giảng dạy tại trường, khoảng tháng tám năm sau chắc là sẽ nghỉ hưu.” Cha Nhạc Thiên là một hiệu trưởng trường học, còn mẹ Nhạc Thiên là giáo viên tiểu học, gia đình cô chỉ khá giả bên ngoài còn hết sức đơn giản.

“Vậy thì tốt rồi, sau này họ có thể đi du sơn ngoạn thủy, yên tâm dưỡng lão.” Mong muốn cô có thể chia sẻ chuyện trong nhà cho anh nghe, Cầu Thiệu Ngôn hết sức hồi hộp.

“Mới là lạ!” Nhạc Thiên không cho là đúng liền bĩu môi một cái, “Họ vẫn nhắc đi nhắc lại, nói nếu như tôi không mau lập gia đình, vậy họ không thể nào yên tâm mà sống, chỉ là tôi cũng không phải không có năng lực làm việc, làm gì nhất định phải lập gia đình họ mới có thể yên tâm chứ?”

“Có lẽ họ thấy em giờ vẫn như một đứa trẻ! Cha mẹ không phải đều như vậy sao, cho dù con mình đã lập gia đình, thì họ vẫn như cũ thấy chúng vẫn là đứa trẻ, cả đời đều không thể yên tâm.” Đôi mắt đen của Cầu Thiệu Ngôn nhìn tình hình xe cộ trước mắt, giọng nói trầm thấp nói lên lời này, nghe vào tai Nhạc Thiên, thế nào mang theo một chút bi thương?

“Anh..... rất cô đơn sao?” Lời cô tới quá đột ngột, chợt đến Nhạc Thiên còn chưa ý thức được lời nói đã bật thốt lên. “A, ý tôi là nói.....Ừ..... Cái đó.....” Cô gãi gãi đầu không biết nên cứu vãn làm sao.

Ngược lại thì Cầu Thiệu Ngôn không để bụng, khẽ cười nhẹ, “Nói đều đã nói không cần che giấu.”

“Thật xin lỗi....” Cô bĩu môi giả vờ trêu đùa trên chân Tiểu Ân.

“Không sao, em hỏi anh cô đơn không, là hỏi anh bây giờ hay trước kia?” Cầu Thiệu Ngôn nghiêng đầu nhìn cô, giọng khàn khàn giống như giai điệu của đàn vi-ô-lông-xen nghe thật êm tai.

“Tôi.....” Nhạc Thiên vừa ngẩng đầu lên lập tức ngã vào đôi mắt đen của anh, trong lúc nhất thời vẫn không tìm được tiếng nói “.....Tôi không biết”

Nhìn cô đáng vẻ khổ sở, Cầu Thiệu Ngôn quan tâm mà vuốt mái tóc đen bóng của cô, “Coi như anh chưa hỏi có được không?”

“Ừ.” Ngụy hiểm thật, anh không có ý định truy cứu, nếu không Nhạc Thiên không biết nên làm sao mới tốt.

Thật ra thì Nhạc Thiên cũng không hiểu mình rốt cục nghĩ như thế nào, cô rõ ràng tự nói với mình nên buông tay để người đàn ông đáng ghét này cách xa cô, mà cô cũng cho là mình đã buông tay để cho anh dần biến mất trong cuộc sống mình, nhưng lúc anh xuất hiện lại, nhịp tim cô đập điên cuồng, hơi thở phập phồng đến tận cùng là như thế nào?

Anh giống như con chim ưng ngông cuồng, đôi mắt sắc bén kia sẽ nhắm chính xác con mồi, sau đó dùng móng vuốt chim mạnh mẽ và thuận lợi nhấc con

mỗi lần, mà lúc này con mỗi đã bị anh ăn sạch sành sanh, anh lại không chút lưu tình mà đem xác con mỗi ném vào vực sâu trong sơn cốc, không bao giờ quay đầu lại mà bay lượn đi....

Cô không có đôi cánh rộng bay trên trời cao như anh, không cách nào cùng anh bay lượn, mà cô cũng không có lý do cho anh có thể lưu luyến, có thể để cho anh chỉ vì cô dừng lại, cho nên để cho cô không bị tổn thương cần phải quyết tâm chặt đứt tất cả ở đây, đừng ngu ngốc tự đưa tới cửa một lần nữa.

“Anh đưa em về nhà rồi, hôm nay rất cảm ơn em cùng anh đi chơi.” Cầu Thiệu Ngôn dịu dàng nhìn cô rơi vào trong suy nghĩ, nhẹ nhàng nói chuyện không muốn quấy nhiễu cô.

“Ừ, cảm ơn anh....” Nhạc Thiên cúi đầu giả vờ vuốt ve Tiểu Ân, không dám cùng anh nhìn thẳng vào nhau.

Cầu Thiệu Ngôn khẽ cười một cái, ngay sau đó chạy xe đi tới phía trước, sau cùng lái vào bãi đậu xe chỗ cô ở.

“Đến nhà em rồi.” Cầu Thiệu Ngôn tắt máy lập tức mở cửa xuống xe, sau đó mở cửa ghế sau ra lấy một cái túi lớn, “Anh giúp em đem những thứ này lên lầu.”

“Không cần đâu!” Nhạc Thiên khách khí từ chối, đến gần anh nhận lấy cái túi, “Anh lái xe cả ngày cũng mệt mỏi rồi, nhanh một chút về nghỉ ngơi đi, vì thức ăn bên trong bị chúng ta ăn hết vào bụng rồi nha! Cho nên một chút cũng sẽ không nặng.”

“Ừ” Cầu Thiệu Ngôn nhân nhật mỉm cười, lại đem cái túi giao cho cô, “Đêm bình an, hy vọng ngày mai em có thể có một ngày nghỉ vui vẻ.”

"Cám ơn." Nhạc Thiên ôm Tiểu Ân nhẹ nhàng cười, mới xoay người chuẩn bị rời đi.

Cầu Thiệu Ngôn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng gầy nhỏ của cô dần dần bị ánh hoàng hôn bao phủ thì tim anh thật đau.....

“Nhạc Thiên, nếu như anh nói anh rất cô đơn đấy?” Giọng nói anh nhân nhật mà bên trong lại nén chìm nỗi bi thương nhất.

Lời nói đó truyền vào trong tai Nhạc thiên, khiến cô kinh ngạc quay đầu lại, nhìn bóng lưng cao thẳng của anh đứng dưới ánh đèn đường, lòng cô căng thẳng, không chút nghĩ ngợi chạy về phía anh....

Tiểu Ân cũng rất phối hợp từ trong lòng cô nhảy xuống, để cho Nhạc Thiên có thể giang hai cánh tay ôm lấy anh thật chặt

“Nếu như anh cô đơn, em sẽ ở bên anh.” Cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lồng ngực rộng của anh, ngây ngốc nói

Cô biết có lẽ một năm sau anh sẽ rời đi, nhưng thật sâu vẫn yêu anh không cách nào giấu kín, cô còn tưởng rằng từ lâu cô đã sớm quên anh, nhưng mà không phải, cô vẫn còn yêu anh.

Hung hăng buông tay yêu một lần nữa, toàn vẹn đạt đến những gì tốt đẹp nhất của mối tình đầu, lần này nếu anh phải đi, cô nhất định sẽ hiểu.....

“Tiểu Thiên..... Anh yêu em...” Cầu Thiệu Ngôn cúi đầu dùng ngón tay dài nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đôi môi mỏng nhẹ nhàng dán vào đôi môi thơm mềm của cô, đem tất cả toàn yêu thương rưới vào trong miệng cô, thật lâu không thả.....

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nhạc Thiên chưa từng nghĩ tới mình có thể nhanh hạnh phúc như thế, từ lần trước cùng Cầu Thiệu Ngôn đi chơi, quan hệ của hai người từ điểm đóng băng ngay lập tức nóng sôi sục lên, rất nhanh có lại cảm giác trước kia, lâm vào trong tình yêu cuồng nhiệt lần nữa.

Nhưng đêm đó hai người ôm nhau ở bãi đậu xe đã hơn một tuần, Cầu Thiệu Ngôn bắt đầu xử lý công việc như núi cao, khiến hai người không cách nào tốt mà hẹn hò, bồi dưỡng tình cảm.

Ngày thứ sáu trong giờ làm việc, Nhạc Thiên lại hồi tưởng về nụ hôn hôm đó mà rơi vào bầu không khí ngọt ngào của tình yêu lúc này điện thoại trên bàn vang lên.

“Xin hỏi Tổng giám đốc có chuyện gì không?” Nhạc Thiên nhìn số máy nội bộ liền vội vàng nhận, trong lời nói tất cả đều là chuyên nghiệp cùng chừng chạc của một thư ký.

“Pha giúp anh một ly cà phê mang vào.” Giọng nói lạnh lùng của Cầu Thiệu Ngôn trong điện thoại truyền đến.

“Tôi đã biết.” Nhạc Thiên nói xong liền cúp điện thoại. Lại uống cà phê, như vậy dạ dày anh làm sao chịu được?

Nhạc Thiên biết trong giờ làm việc anh là ông chủ, cho nên ông chủ nói không thể không nghe, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng đây pha cho anh một ly cà phê.

Buổi hẹn hò lần sau thì cô nhất định phải nói anh mới được. Trong lòng Nhạc Thiên quyết định, tiếp bùng lên một ly cà phê nóng hổi từ phòng bếp đến phòng làm việc Tổng giám đốc, gõ cửa rồi đi vào trong.

“Tổng giám đốc, cà phê của anh.” Nhạc Thiên đến gần bàn làm việc, cẩn thận đem ly cà phê đặt lên bàn, thế nhưng đôi mắt to sáng ngời lại trộm nhìn khuôn mặt chuyên tâm của Cầu Thiệu Ngôn.

Nhìn anh có vẻ rất mệt mỏi, điều này cũng khó tránh, bởi gần đây công ty bắt đầu chỉnh lý lại các dự án khai thác đất đai, anh phải đem tài liệu cơ sở xem qua một lần, tìm ra một nơi có thể tận dụng lợi thế đất chưa khai thác.

Dưới đáy mắt sâu đen của anh có một mảng thâm quầng, đây là chứng cứ chỉ mấy ngày liên tiếp anh phải thức đêm, Nhạc Thiên thấy thế liền rất đau lòng.

Dựa trên chức vụ, Nhạc Thiên có trách nhiệm không được làm phiền anh, vì vậy liền xoay người bước nhẹ rồi đi, nhưng lúc này Cầu Thiệu đang vui đầu vào công việc lại ngẩng đầu lên kêu cô.

“Tiểu Thiên, em muốn đi?” Trong lời nói Cầu Thiệu Ngôn mang theo một chút làm nũng cùng một chút nghi ngờ.

Thế nào cô cũng không muốn lưu lại với anh một chút? Mặc dù mỗi ngày bận rộn khiến anh không cách nào cùng cô gặp mặt một chút, nhưng ít ra cô cũng nên đi đến cạnh anh nhẹ nhàng hôn anh một cái nha! Thật là không đáng yêu.

Nhạc Thiên nghe vậy quay đầu lại nhìn anh, “Tổng giám đốc, bây giờ là giờ làm việc! Cho nên xin Tổng giám đốc đừng gọi tôi như vậy được không?”

Việc công và tư luôn luôn rõ ràng không phải là điểm anh nhấn mạnh sao? Cô cũng nhớ cách đây vài ngày trong lúc Cầu Thiệu Ngôn mở cuộc họp cấp cao nói muốn mỗi cấp trên quản lý tốt các nhân viên cấp dưới, muốn bọn họ lúc làm việc phải chuyên tâm không được đem chuyện riêng cùng tình cảm mang vào công ty, giờ thì thế nào? Yêu cầu người khác làm, chính mình liền làm không được! Thật không giống anh đó.

“Đừng hẹp hòi như vậy, dù sao cũng không có người nghe thấy.” Cầu Thiệu Ngôn hướng cô mỉm cười một cái, ngoắc ngoắc tay ý muốn cô đi tới bên cạnh anh, “Đến đây một chút đi.”

“Muốn làm gì?” Anh lại muốn làm chuyện gì nữa? Cặp mắt không an phận của anh khiến trong lòng Nhạc Thiên điên cuồng rung lên tiếng chuông cảnh báo.

“Tốt hơn là em đến đây một chút nha! Nếu không em muốn anh gọi điện thoại cho vệ sĩ bên ngoài, muốn bọn họ vào đây hợp lực đưa em tới đây sao?” Cầu Thiệu Ngôn giả bộ cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi điện.

“Ai da! Tổng giám đốc anh thật giống trẻ con đó!” Nhạc Thiên thật không cưỡng lại anh, khẽ bấu môi đến gần anh, cách anh cự ly một bước chân mà dừng lại, “Muốn làm gì á!”

“Không có làm gì, anh chỉ là muốn.” Cầu Thiệu Ngôn lời nói chưa hết, thừa dịp cô không đề phòng hết sức đưa tay kéo thân thể nhỏ nhắn tới mình, để cho cô ngồi trên đùi anh mà ngay sau đó khuôn mặt anh tuần che phủ lên, ở bên má mềm mại của cô mà liếm, “Anh chỉ là muốn hôn em mà thôi.”

“Anh.Dừng.” Nhạc Thiên nói cũng chưa nói, môi thom mềm mại kia chợt bị anh mạnh mẽ chặn lại, lần nữa không nói ra lời.

Cầu Thiệu Ngôn dùng đầu lưỡi cạy ra môi thom khép hờ, liền theo sau chui vào bên trong cùng cái lưỡi đáng yêu của cô quăn quít, để cho hai đầu lưỡi khó khăn chia lìa cũng giống như cùng nhau nhảy múa, không ngừng ở trong miệng cô nhẹ nhàng khiêu vũ.

Sau một trận hôn ẩm ướt, Cầu Thiệu Ngôn mới hài lòng mà tách khỏi cô, “Hiện tại đã nạp điện xong.”

“Hả?” Nhạc Thiên vẫn cố gắng thở khi bên trong tràn đầy mùi vị nam tính khí phách của anh, mơ hồ hỏi.

“Em đó!” Cầu Thiệu Ngôn dùng một bàn tay vuốt má trắng hồng của cô, cung chiều lên tiếng “Em cũng không phải không biết công việc anh bây giờ rất vất vả, cho nên hằng ngày không thể gặp em, em cũng biết lòng anh rất cô đơn nha, thật là chạm vào em, muốn hôn em, nhưng mà thời gian lại không cho phép. Cho nên anh chỉ tốt lợi dụng lúc đi làm hung hãn hôn em, để tránh anh không có động lực tiếp tục làm việc trong tình hình đặc biệt ấy.”

“Anh thật nhảm chán!” Nhạc Thiên xấu hổ khi bị anh nói thế, hai gò má cũng đỏ rực lên, chỉ có thể giả bộ tức giận, đẩy bàn tay không an phận của anh, từ trên đùi anh nhảy xuống. “Em không thêm dý ý anh nữa!”

Đáng ghét! Anh vẫn giống trước kia nha! Điều chi biết dùng gương mặt nghiêm túc nói ra điều người khác chán ghét, hại cô luôn lúng ta lúng túng.

“Tiểu Thiên em muốn đi?” Mất đi hương thơm nhuyễn ngọc, khiến Cầu Thiệu Ngôn mất mát.

Nhạc Thiên liếc anh một cái mới cúi đầu nhìn bên ngoài, chợt đắc ý tuyên bố “Đã tới giờ tan việc, tôi muốn về nhà, xin Tổng giám đốc tự mình cầu nhiều

phức.” Dứt lời, cô xoay người không quay đầu lại mà rời đi.

“Thật là tuyệt tình, chỉ là... Cũng may chủ nhật này chúng ta lại có hẹn, đến lúc đó xem anh thế nào đem phần hôn mảy ngày nay bù đắp lại.” Cầu Thiệu Ngôn tự mình lẩm bẩm nhìn cánh cửa, nhưng mà miệng lại dịu dàng nâng lên, hài lòng với bộ dạng đáng yêu của cô.

Mỹ Châu làm sao còn chưa tới? Nhạc Thiên nhìn thời gian đã vượt qua cùng bạn tốt hẹn nhau, nhưng lại lần nữa không thấy bóng dáng của người bạn tốt đâu, chỉ có thể một mình ngồi ở trước bàn ăn mà uống trà chiều.

Hôm nay, Cầu Thiệu Ngôn bận rộn đến nỗi không thể cùng Nhạc Thiên hẹn hò, bởi vì muốn biết tình hình của Mỹ Châu nên Nhạc Thiên bèn mời cô đi uống trà chiều, thuận tiện nhờ cô nói chuyện với Lâm Hân một chút không được nói lung tung chuyện Cầu Thiệu Ngôn đến nhà Nhạc Thiên ngày đó.

Ngay lúc Nhạc Thiên vừa khẽ cau mày cúi đầu nhìn nước uống đưa Ha-Mi trước mắt, thì một giọng nam già nua đột nhiên vang lên ở sau lưng cô.

“Đây không phải là Nhạc Thiên sao?” Ngô Thuận Thiên kinh ngạc nhìn vì tình cờ gặp Nhạc Thiên.

“Chủ tịch, ông khỏe chứ.” Đầu tiên Nhạc Thiên là kinh ngạc nhìn trưởng lão trước mắt một chút, ngay sau đó vui vẻ đứng dậy chào hỏi.

“Ông vẫn khỏe, cháu ngồi đi.” Ngô Thuận Thiên ra hiệu muốn Nhạc Thiên ngồi xuống sau đó mới lại hỏi “Ông có thể ngồi đây trò chuyện tán gẫu với cháu được không?”

“Dạ tất nhiên rồi, mời ông ngồi.” Nhạc Thiên mời ông ngồi xuống, đợi ông ngồi vào chỗ mình sau mới mở miệng nói chuyện “Sau khi ông rời khỏi công ty, mấy ngày nay nhất định rất nhàn rồi!”

Ngô Thuận Thiên là ông chủ “Triệu Dương” của “Tập đoàn Thuận Thiên” trước đây, kể từ sau khi tốt nghiệp trung học Nhạc Thiên ở bên cạnh ông đảm nhiệm công việc thư ký, hai người làm việc hết sức vui vẻ, rồi “Thuận Thiên” bị Công ty thu mua Hoàn Á mua lại, cô cũng chưa có lời tạm biệt với ông chủ trước kia.

“Cũng tốt.” Ngô Thuận Thiên nhìn chằm chằm vào Nhạc Thiên sau đó ngụ ý hỏi “Cô bây giờ là thư ký cho Tổng giám đốc công ty sao? Người đó có được hay không? Có hay không bắt nạt cô?”

“Tổng giám đốc rất tốt, đối với cháu cũng rất tốt.”

“Vậy sao.....”

“Chủ tịch làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lời nói Nhạc Thiên đã quá nhiều suy nghĩ của ông, nhưng chợt ngẩng đầu lên bày ra nụ cười thân thiện nói, “Đúng rồi, cháu còn nhớ trước kia ông vẫn đề cập chuyện cháu trai ông với cháu không?”

“Dạ cháu nhớ, cháu trai ông bây giờ đang học lấy bằng tiến sĩ kinh tế tài chính ở đại học Oxford đúng không!” Nhạc Thiên nhớ trước kia người lãnh đạo này, luôn cùng cô đặc ý nói về cháu trai độc nhất kia.

“Đúng vậy! Vẫn là người trẻ có trí nhớ tốt! Ông đã nói với cháu, ba ngày trước cháu ta đã tốt nghiệp trở về nước, ông muốn tìm một ngày giới thiệu cho hai cháu làm quen nhau.” Ngô Thuận Thiên hào hứng nói chuyện.

“Giới thiệu chúng cháu làm quen? Cái này.....” Nhạc Thiên vẫn biết Chủ tịch yêu thích mình, luôn nói đợi cháu trai ông về nước thì sẽ cho hai người gặp mặt, nhưng giờ cô đã có Cầu Thiệu Ngôn, cho nên chuyện này đương nhiên phải từ chối.

“Đừng xấu hổ, nam nữ trẻ tuổi kết giao nhiều bạn bè là chuyện tốt.” Ngô Thuận Thiên vỗ vỗ bàn tay bé nhỏ của Nhạc Thiên lại hỏi “Điện thoại di động của cháu vẫn dùng số trước kia chứ?”

“Dạ.” Nhạc Thiên nhẹ nhàng gõ đầu, cô muốn mở miệng từ chối vậy mà lời nói Ngô Thuận Thiên so với cô còn tới nhanh hơn.

“Thời gian không còn sớm, ông cũng phải đi rồi.” Ngô Thuận Thiên đứng lên thì một bóng dáng cao to bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hai người làm cả hai đều sợ hết hồn.

“Nhạc Thiên, tại sao em lại ở chỗ này?” Vốn là anh nên ở công ty sao Cầu Thiệu Ngôn đột nhiên xuất hiện, đôi mắt đen lạnh lùng đang nhìn hai người bắn ra tia lạnh lẽo, mà môi mông này thốt lên những chữ hàm chứa sự tức giận.

“Em.....” Nhạc Thiên ngơ ngác nhìn gương mặt tuấn tú tràn đầy tức giận, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Đi theo anh.” Cầu Thiệu Ngôn không để cho cô có quá nhiều cơ hội giải thích, đem cổ tay nhỏ bé của cô còng lại thật chặt không cho trốn thoát, sải bước dài bước nhanh rời đi.

Mà một mình Ngô Thuận Thiên ở lại nhìn một màn này, ánh mắt hiền lành kia bắn ra một tia lạnh lùng. Nhìn chằm chằm vào họ cho đến khi họ dần dần biến mất ở cuối đường mới thôi....

Cầu Thiệu Ngôn ánh mắt tức giận phát ra tia lạnh lùng làm người khác sợ hãi, bị anh nắm chặt tay Nhạc Thiên không biết làm sao, cũng không biết anh rốt cục muốn thế nào.

Chỗ anh ở là tầng cao nhất của khách sạn này, đầu tiên anh lôi kéo bàn tay trắng nõn nhỏ bé của cô đến trước cửa thang máy, tiếp lôi cô vào thang máy sau đó nhanh chóng nhấn số tầng lầu rồi mới buông tay Nhạc Thiên ra.

“Anh có biết hay không vừa rồi anh rất không lễ phép?” Nhạc Thiên vuốt cổ tay bị nắm đau, khẽ cau mày trừng anh.

“Anh không lễ phép? Em là nói anh đối với em không lễ phép hay đối với ông già kia?” Cầu Thiệu Ngôn cũng không chịu yếu thế hỏi ngược lại, giọng nói vẫn tức giận bất mãn.

“Cái gì ông già, anh nhất định phải nói chuyện thiếu lễ phép như thế sao? Ông ấy dù gì cũng là ông chủ trước kia của em.” Nhạc Thiên hai tay chống nạnh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Kỳ quái, chẳng lẽ luật pháp có quy định nhân viên không thể cùng ông chủ cũ nói chuyện với nhau sao? Cô thật muốn biết anh tốt cùng có lý do gì.

“Ông chủ trước kia? Hừ!” Cầu Thiệu Ngôn cúi đầu nhìn cô, môi mông đẹp mắt lại phun ra lời nói khinh thường. “Nếu không phải là ông ta kinh doanh không tốt, làm sao công ty rơi vào tay anh?”

Mặc dù cô cùng Ngô Thuận Thiên không có bất kỳ quan hệ thân thích nào, nhưng là ngày trước Ngô Thuận Thiên đối với cô đặc biệt chiều chuộng, làm cho Nhạc Thiên vẫn hết sức cảm động và ghi nhớ, lúc này Cầu Thiệu Nổi lại nói ra những lời như vậy khiến cô tức giận, cảm thấy anh không hề nói lý.

“Là kinh doanh không tốt sao? Cũng là tập đoàn thu mua Hoàn Á các người dùng thủ đoạn bỉ ổi gì, mới để cho công ty trước kia của em đóng cửa?” Nhạc Thiên không muốn nhắc chuyện đã qua, nhưng mà dưới con thình nộ này cô không cách nào suy nghĩ được.

Mặc dù tập đoàn thu mua Hoàn Á thủ đoạn cao minh, nhiều lần ký hợp đồng thu mua công ty người khác nhất định thành công, nhưng sự tồn tại của bọn họ trong kinh doanh còn lúng túng, bởi vì bọn họ vừa giống như lưu manh vừa giống như một thương nhân gian trá, đoạt lấy công ty người khác để làm phương tiện kiếm tiền cho bản thân, thật sự rất độc ác, vì vậy có nhiều người trong kinh doanh đối với bọn anh cực kỳ khinh thường.

“Anh gia nhập Hoàn Á thì thế nào?” Cầu Thiệu Ngôn không đề tâm hỏi.

“Anh nói lời này chính là anh thừa nhận sao?” Nhạc Thiên có vẻ hơi kinh ngạc nhìn anh, bởi vì thân là Tổng giám đốc công ty khai thác đất đai Triệu Dương nhưng anh lại thừa nhận là một thành viên tà ác của công ty kia, làm cô cảm thấy kinh ngạc.

“Anh thừa nhận, cho tới bây giờ anh chưa từng phủ nhận mình là nhân viên Hoàn Á, anh có khả năng sáp nhập và mua lại những thứ đã sớm bị sụp đổ của các công ty đó có cái gì không đúng? Cầu Thiệu Ngôn không cho là thu mua công ty người khác kết cục lỗi sai ở đâu, hướng chỉ tập đoàn Thuận Thiên vốn cũng đã lung lay muốn đổ rồi.

“Anh.....” Nhạc Thiên thật không biết nên nói như thế nào rồi.

“Không phản đối? Vậy thì tốt, đến lượt anh hỏi em” Cầu Thiệu Ngôn bắt lấy cổ tay Nhạc Thiên lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc giống như không cho phép cô cưỡng từ đoạt lý, yên lặng nhìn cô.

Lúc này, thang máy đã đến tầng lầu cao nhất chỗ ở Cầu Thiệu Ngôn, anh lôi kéo cô đi ra thang máy sau đó từ trong túi móc ra chìa khóa đứng trước cửa phòng, lưu loát đem cửa phòng mở ra.

“Đi vào trong.” Cầu Thiệu Ngôn khẽ đẩy Nhạc Thiên, đem thân thể nhỏ nhắn của cô đẩy vào bên trong.

“Cái tên ác bá này, buông em ra!” Nhạc Thiên bị đẩy vào bên trong, nhưng vừa tiến vào phòng liền hất tay ra.

Cầu Thiệu Ngôn cũng không phải là người đàn ông hung bạo đối với phụ nữ, anh buông tay Nhạc Thiên đóng cửa phòng sau đó ngồi trên ghế salon ở phòng khách. “Ngồi ở chỗ này, anh có điều muốn hỏi em.”

“Em vì sao phải nghe lời anh?” Nhạc Thiên đứng đằng xa không muốn thỏa hiệp.

“Em đã không muốn ngồi, đứng đó cũng được.” Cầu Thiệu Ngôn bắt đầu rót hai chén nước đặt lên bàn, “ Có muốn uống nước hay không?”

“Không cần, em chỉ muốn nghe anh nói rốt cục dẫn em tới nơi này làm gì?” Mỹ Châu cũng đã đến rồi chứ! Cô nhất định phải nhanh chóng xuống dưới mới được.

Cầu Thiệu Ngôn nhìn cô một cái mới nói, “ Anh dẫn em tới đây là muốn hỏi em, em cùng Ngô Thuận Thiên đang cùng nhau nói cái gì?”

“Mắc mớ gì tới anh?” Nhạc Thiên không chút ngại ngối liền hướng anh hằm hừ.

Cô hằm hừ như vậy khiến Cầu Thiệu Ngôn nghi ngờ, nếu không phải cô chột dạ sợ người khác biết, cô vì sao phải nóng lòng phui sạch.

Cặp mắt đen của anh nheo lại, giống như Hắc Báo vậy ưu nhã nhanh nhẹn mà đứng lên đến bên cạnh cô, “Vì sao không chịu nói cho anh biết? Chẳng lẽ các người đang thảo luận chuyện không muốn người khác biết?”

Nhớ tới cô cùng Ngô Thuận Thiên gặp mặt khiến trong lòng anh càng tức giận, chẳng lẽ cô cứ như vậy thích ông chủ trước kia sao?

“Cái gì chuyện không muốn người khác biết? Anh đừng đoán mò.” Nhạc Thiên không chịu yếu thế nâng đầu lên trừng mắt anh.

“Nếu không phải chuyện không muốn người khác biết vì sao không dám nói?”

“Em.....”

Muốn nói sao? Nói với anh rằng ông chủ trước kia muốn làm mai cô cho cháu trai của ông sao? Không được! tuyệt đối không thể nói, nếu theo như cá tính của anh nhất định sẽ đem cô buộc lại thật chặt, sẽ rất không lễ phép gọi điện cho ông chủ trước kia nói rõ quan hệ của hai người, đến lúc đó nếu chuyện bị truyền ra ngoài, người trong công ty cũng sẽ biết quan hệ bọn họ rồi, cô thế nào bước chân tới công ty nữa?

Nghĩ tới đây, Nhạc Thiên cả người run lên, vội vàng phủ nhận “Trước mắt nội dung câu chuyện của em cùng ông chủ trước là chuyện giữa em với ông ấy, em nghĩ em hẳn không phải chuyện gì cũng có nghĩa vụ báo cáo lại với anh chứ!”

Trong mắt Cầu Thiệu Ngôn chỉ nhìn Nhạc Thiên khẩn trương, anh thấy, cô chỉ giống như giấu đầu hờ đuôi làm cho anh càng giận dữ.

Bỗng nhiên, một bàn tay Cầu Thiệu Ngôn bóp chặt cằm thon Nhạc Thiên, so với con báo tuyết đi tới thì trong đôi mắt đen sẫm kia còn muốn dấy lên một ngọn lửa tức giận, trong miệng mỗi lời nói từng câu từng chữ đều được nói rõ ràng và lại còn cắn răng nghiền lợi, “Em có phải là muốn đem tài liệu bí mật của công ty cho ông ta?”

“Cái gì?” Hai mắt Nhạc Thiên tràn đầy kinh ngạc cùng không hiểu. “Anh nói cái gì?”

“Lời nói như vậy không cần anh nói thêm một lần nữa chứ.” Nếu không phải vì chuyện này không thể để lộ ra ngoài sáng, cô vì sao phải che giấu chuyện hai người? Nghĩ tới đây, toàn bộ sự tức giận của Cầu Thiệu Ngôn như thủy triều cuộn trào mãnh liệt tới.

“Anh có phải hay không hiểu lầm cái gì đó?” Nhạc Thiên nhìn ra anh hùng hực tức giận, khẽ cau mày cả giận nói: “Anh nghĩ gì thế sao lại đem ông chủ trước của em cùng em xem như bọn tiểu nhân như vậy? Chẳng lẽ trong mắt anh chính là như vậy không thể tin tưởng người khác sao?”

Thật vậy sao! Nếu không tin cô cũng đừng mời cô làm thư ký của anh nha!

“Anh tin tưởng em, nhưng anh lại không tin ông ta.” Cầu Thiệu Ngôn gầm nhẹ, anh không muốn hù dọa người mình nên chỉ cố đề xuống sự tức giận.

“Tại sao anh có thể nghĩ được điều như vậy?” Tại sao anh muốn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử như thế?” Ở trong mắt Nhạc Thiên, Ngô Thuận Thiên vẫn luôn là một trưởng lão thân thiện, ông luôn an ủi cô mỗi khi cô làm việc mắc lỗi, khích lệ cô mỗi khi cô khó khăn, đối với cô mà nói ông thật sự là một cấp trên tốt.

“Em nói anh là tiểu nhân? Còn ông ta là quân tử?” Cầu Thiệu Ngôn nặng nề nhéo mày, đôi tay run rẩy cầm cổ tay trắng nõn của cô, trong nháy mắt, anh tức giận hét lên: “Anh không cho em lúc nào cũng nói những điều tốt đẹp về ông ta, anh cũng không cho phép em bí mật đi gặp mặt ông ta một lần nào nữa.”

Nếu không phải hôm nay anh để quên tài liệu ở khách sạn, thừa dịp công việc đã kết thúc thì mới nghĩ trở về khách sạn lấy tài liệu, thuận tiện nghĩ xuống dưới xem có gì sót bưng, phát hiện Nhạc Thiên cùng Ngô Thuận Thiên cùng nhau ngồi ở trong phòng ăn nói chuyện phiếm, nếu không bắt gặp hai người họ hẳn là anh nhất định vẫn không hay biết gì?

Cầu Thiệu Ngôn nhìn cái miệng nhỏ đáng yêu kia đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì một đôi môi mỏng liền đặt lên, cắt đứt cô mở miệng.

“Ừm.....” Anh tại sao lại hôn cô? Bọn họ còn chưa nói chuyện xong, anh liền lại hôn cô.

Anh cảm thấy mình ích kỷ, anh không biết Nhạc Thiên ở sau lưng anh cùng Ngô Thuận Thiên rốt cuộc đang làm những gì, nhưng anh không muốn nghe, hiện tại cũng không muốn biết.

Lưỡi anh tách ra môi thỏm khếp hờ của cô, lướt qua hàm răng liếm cái lưỡi luống cuống của cô, giống như cưỡng ép cô phải cùng anh dùng mảnh nhảy múa.

“Ngôn..... Ừm..... Đừng.....” Toàn bộ lời Nhạc Thiên muốn nói đều thành ừm, khiến cho cô thất bại mà nghĩ muốn thay đổi dùng hai tay vỗ vào bả vai rộng rãi của anh, để cầu anh dừng lại.

Lời của cô cũng còn chưa nói hết mà, anh đối với sự hiểu lầm của cô cùng ông chủ trước cũng còn chưa có nói rõ ràng, thế nào liền muốn hôn cô để trốn tránh?

Nhưng hình như Cầu Thiệu Ngôn không muốn cho cô quá nhiều thời gian để nói chuyện, lưỡi to chui vào trong miệng quấy nhiễu, chuyển động, làm cho cô nhất định mở đôi môi tiếp nhận anh xâm nhập.

Lúc này, bàn tay anh theo bà vai nhỏ hẹp của cô đi xuống eo thon, chút nhẹ chút nặng xoa, cách vãi vốc vuốt ve da thịt nhạy cảm của cô.

"Đừng. Ừ." Nhạc Thiên muốn mở miệng nói, nhưng mà lời cô vừa ra khỏi miệng lại trở thành tiếng rên rỉ yếu đuối, chất lỏng thơm mát không cách nào nuốt vào cũng theo lời nói chảy xuống, nhiễm ướt cầm cô cùng cầm anh.

Cầu Thiệu Ngôn chỉ coi sự cự tuyệt của cô là do xấu hổ, bàn tay xoa eo nhỏ nhắn của cô đi về phía sau lưng cô, lên xuống không ngừng dao động, anh còn bá đạo mà dùng lực mạnh từ bắp đùi đẩy ra hai chân khép chặt của cô, lại đem chân đi tới chỗ mềm mại giữa hai chân cô.

Cầu Thiệu Ngôn cố ý đưa bắp đùi cường tráng cọ xát vào giữa nơi mềm mại của cô, muốn khơi dậy nơi mẫn cảm chân thực nhất trong cơ thể cô.

Nhạc Thiên cảm giác thấy bụng mình dần dần truyền tới một ngọn lửa, đã sớm cùng anh trải qua thời gian thân mật nhất nên cô hiểu cảm giác này là gì, lập tức xấu hổ, hai gò má hồng đỏ rực. Vì hai người hôn khó mà chia lìa, nhất là Nhạc Thiên bắt đầu dùng lưỡi hồng khiêu khích liếm Cầu Thiệu Ngôn thì anh lập tức trở nên hưng phấn, bộ dạng cô lúc này khiến anh cực kỳ yêu thích.

Anh cảm giác dục vọng trong quần anh bắt đầu tích tụ, sau đem vật cứng cương ngạnh đó càng ngày càng dấn vào bụng cô, tuyên bố anh vì cô đã ngừng lên chào cờ.

Bốn cánh môi không ngừng kết liếm cuối cùng tách ra, từ trong miệng hai người có một sợi chỉ bạc mập mờ, cho đến khi chia lìa đủ xa thì mới biến mất.

"Thiệu Ngôn. Anh. Thế nào anh nhanh như vậy liền." Nhạc Thiên không dám suy nghĩ nhiều, chỉ có thể ngượng ngùng nũng nịu.

"Anh thế nào?" Cầu Thiệu Ngôn hiểu cô muốn nói điều gì, anh một bên khẽ nâng chân mày lại cười nhìn cô.

Cô thật sự rất đáng yêu, mặc dù bề ngoài so với ba năm trước càng thành thực hơn rồi, nhưng trong lòng vẫn luôn thẹn thùng như tâm hồn một cô gái nhỏ.

"Anh rất đáng ghét!" Nhạc Thiên dùng đôi bàn tay trắng như phấn vỗ vào vai anh.

Anh rõ ràng biết cô muốn nói điều gì, còn giả bộ cái gì cũng không biết vậy, này cùng với anh ba năm trước có cái gì khác nhau ?

Cầu Thiệu Ngôn gọi lên nụ cười sâu hơn, bàn tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Tiểu Thiên, anh như vậy đáng ghét sao? Anh vì em cứng lên, em nên vui vẻ mới đúng, sao lại nói đáng ghét chứ?

"Em chính là muốn nói đáng ghét!" Nhạc Thiên hai gò má đỏ bừng, khiến bên má trắng mịn lại có màu hồng đỏ ửng, cô không ngừng đánh vào vai rộng của anh, nũng nịu: "Đáng ghét! Đáng ghét! Em chính là chán ghét anh!"

"Anh thật sự như thế khiến em chán ghét sao?" Nhìn bộ dạng cô làm nũng với anh, Cầu Thiệu Ngôn tâm tình tràn đầy vui vẻ, lúc này chân dài cong lên xâm nhập giữa hai đùi cô mà thúc lên trên, hơi dùng lực cọ xát chỗ kín mềm mại "Như vậy cũng khiến em chán ghét sao?"

"A. Đáng ghét." Một trận khoái cảm tê dại từ dưới hướng lên, khiến Nhạc Thiên thiếu chút nữa chân đứng không vững.

"Như vậy cũng đáng ghét?" Cầu Thiệu Ngôn làm ra vẻ mặt khổ não, tiếp miệng cười một tiếng một tay đem Nhạc Thiên chặn ngang ôm lấy, cúi đầu nhìn cô "nếu anh như vậy cũng khiến em chán ghét, vậy anh sẽ để cho em vẫn là chán ghét mới thôi."

"Anh." Biết anh muốn làm chuyện gì, xấu hổ chôn mặt vào lồng ngực rộng rãi của anh, chậm chạp không dám ngắt đầu.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cầu Thiệu Ngôn không tốn chút sức nào ôm cô vào căn phòng rộng bên trong, sau đó đem cô đặt trên khăn trải giường màu đen, thân hình cao lớn đứng bên giường cúi đầu ngắm cô.

Nhạc Thiên phát hiện từ trong đáy mắt anh chứa đầy dục vọng, lúc này cô cảm giác mình giống như một con thỏ nhỏ vô dụng bị chim ưng bắt được, không cách nào trốn thoát được cái bẫy nó giăng ra.

"Đừng nhìn em như vậy, em sẽ. Làm sao anh như vậy!" Nhạc Thiên khom người ngồi ở trên giường muốn ngăn cản một trận cuồng yêu sắp tới, nhưng Cầu Thiệu Ngôn không nghe lời, bắt đầu cởi xuống áo vét tây trang màu đen, tiếp tục cởi nút áo sơ mi ra, khiến cho cô vội vàng kêu la.

“Anh thế nào hả?” Cầu Thiệu Ngôn hiểu rõ ý cô nhưng lại giả bộ không hiểu.

“Anh đáng ghét!” Hai người bọn họ mới vừa rồi vì chuyện ông chủ trước mà cãi nhau không vui, thế nào sau một nụ hôn nóng bỏng, còn đưa đến tình hình như bây giờ thế? “Cuộc nói chuyện của chúng ta chưa kết thúc, cho nên hiện tại cũng đừng làm vậy được không?”

Cô muốn nói chuyện với anh thật tốt, để tránh công việc hay riêng tư bị hiểu lầm chạm đến giới hạn thấp nhất của anh, đến lúc đó về mặt ai đó cũng rất khó coi.

“Hiện tại anh không muốn nói, hiện tại anh đói bụng.” Cầu Thiệu Ngôn nói chưa hết câu, thân thể co ngao to lớn như ngọn núi đỏ sụp về hướng cô đè xuống.

“Đói bụng thì mau đi ăn cơm! Tại sao phải đè trên người em?” Nhạc Thiên lấy tay đẩy đẩy lồng ngực rộng rãi của anh, mặc dù sức lực của cô đối với anh mà nói không thể nghi ngờ là bộ ngựa kéo xe, nhưng cô vẫn là muốn anh đừng quá đến gần cô,

Bởi vì tính tình cô dễ xấu hổ, Nhạc Thiên đối với chuyện thân mật cùng Cầu Thiệu Ngôn cảm thấy hết sức thẹn thùng, huống chi hai người cũng đã ba năm không chung đụng ở cùng một chỗ, rồi gặp lại không bao lâu mà gần đây mới có ý định tái hợp lại, nghĩ tới đây cô thẹn thùng không biết làm sao.

Cầu Thiệu Ngôn biết ý trong miệng Nhạc Thiên là không muốn, nhưng hưởng thụ dục vọng anh mang tới cũng là cô, anh nhếch miệng từ trên nhìn cô, “Anh chính là đói bụng, cho nên muốn ăn em!”.

“Anh.” Ý của anh cô nghe được rõ ràng, vì vậy liền cong môi kiêu diễm nhìn anh, “Cái người này anh rất không đứng đắn đó!”

Ở công ty anh rõ ràng là một Tổng giám đốc cao cao tại thượng, nhưng khi bí mật hẹn hò lại nói ra những lời kia làm cô cảm thấy xấu hổ, trong nhất thời Nhạc Thiên lúng ta lúng túng.

“Anh còn chưa bắt đầu không đứng đắn, em cứ như vậy nói anh, vậy nếu anh thật sự làm, em sẽ nói thế nào?” Cầu Thiệu Ngôn mỉm cười mà bàn tay không an phận xoa eo nhỏ của cô, bắt đầu dịu dàng xoa bóp.

“Anh rất đáng ghét.” Nhạc Thiên bắt lấy bàn tay không an phận đang vuốt ve của anh, “Đừng như vậy á! Em còn có lời muốn cùng anh. Uhm. Ừ.”

Cầu Thiệu Ngôn không đợi cô nói hết lời, chợt đem môi mòng đặt lên đôi môi mềm mại vừa đóng vừa mở của cô, lưỡi to thừa dịp cô không phòng bị hết sức chui vào bên trong, dùng đầu lưỡi bá đạo quét hết ngọt ngào trong khoang miệng cô.

Mà hôn đối với anh mà nói căn bản không đủ, tay Cầu Thiệu Ngôn từ trên eo thon Nhạc Thiên dần dần di chuyển lên trên, đi tới bộ ngực đầy đặn của cô, cách vài vó tìm được đỉnh núi tuyết nhô ra, có ý trêu chọc say mê dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ kẹp lại làm nụ hoa đứng thẳng, bắt đầu khẽ vân vê.

“Ừ. Ngôn.” Nhạc Thiên cảm giác bị anh đùa giỡn, nụ hoa hồng không ngừng trướng căng, cảm giác đau đớn này xen lẫn sáng khoái xông lên đầu cô.

Cô luôn dễ dàng làm tù binh của anh, lúc này Nhạc Thiên cái lưỡi không nhịn được mãnh liệt theo đuổi Cầu Thiệu Ngôn, đôi lưỡi bắt đầu quấn lấy nhau, tốc độ cùng múa điên cuồng khiến cô bắt đầu vô lực.

Cầu Thiệu Ngôn cũng không chịu nổi ham muốn cô, lửa nóng dưới thân không ngừng trướng đại khiến anh muốn một lần động xông vào bên trong thân thể mềm mại của cô, bừa bãi chạy băng băng.

Nhưng anh không cách nào làm như vậy, anh biết Nhạc Thiên là anh vất vả có được lần nữa, anh thế phải càng thêm dịu dàng quý trọng cô, yêu cô, coi như cô cùng Ngô Thuận Thiên có hay không chuyện gì bí mật, bây giờ với anh mà nói đều không quan trọng, bởi vì anh hiểu, anh yêu cô, yêu đến mất đi lý trí, coi như cô cuối cùng có phản bội anh, anh đều không quan tâm nữa.

Một bàn tay khác của Cầu Thiệu Ngôn mò tới trên đùi cô, bàn tay thô ráp theo đùi mềm mại của cô hướng lên từ từ vuốt ve, mãi cho đến mép bên cạnh bắp đùi mới lại trở về xuống phía dưới.

Bàn tay ấm áp của anh như đẩy lên ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, khi anh dịu dàng vuốt ve, Nhạc Thiên cảm giác da thịt mình nóng lên mà anh liên tục vuốt ve, cảm giác thoải mái này khiến cả người cô tê dại, xụi lơ ở phía dưới cơ thể mình.

Sau khi bốn cánh môi lưu luyến không rời mà tách ra, Nhạc Thiên cái miệng nhỏ nhắn thoải mái bật ra tiếng ngâm nga, “Ừ. Ừ ha.”

Bàn tay pháp của anh mặc dù không có xâm nhập vào nơi riêng tư của cô, nhưng sâu trong lòng Nhạc Thiên chợt bắt đầu từng hồi co rúc lại, phía dưới tiết ra chất dịch nóng động tình, nhiễm ướt cả quần lót của cô.

Nhạc Thiên nhắm mắt lại hưởng thụ đôi tay bàn kia vì cô mang đến ham muốn khoái cảm, chân mày khẽ cong lên cùng tiếng thở gấp tất cả cảm giác của cô muốn nói cho anh biết.

Bộ dạng của cô khiến Cầu Thiệu Ngôn cực kỳ hài lòng, anh nhìn da thịt trắng nõn nổi lên một mảng màu hồng, khi đôi môi xinh đẹp ấy mang theo tiếng rên yêu kiều từ trong miệng bật ra, càng làm anh thêm ý nghĩ muốn cô.

Cầu Thiệu Ngôn bắt đầu cởi ra áo sơ mi màu hồng trên người cô, khiến hai quả núi trắng như tuyết từ áo ngực ren màu tím hiện ra ở trước mắt anh.

“Trời ơi, Tiểu Thiên em thật đẹp.” Anh nhìn núi tuyết trắng nõn mềm mại nửa lộ ở trên vải vóc màu tím kia, gò núi tròn trĩnh kia theo hô hấp của cô phập phồng lên xuống

“Đáng ghét!” Cả người Nhạc Thiên gần như xụi lơ, cô hơi hơi mờ mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt đen thẳng tắp kia nhìn chăm chăm vào bộ ngực của cô, khiến cô xấu hổ dùng tay muốn che giấu đi cảnh xuân đang lộ ra ngoài.

“Đừng che, em như vậy thật đẹp, cho nên đừng che.” Cầu Thiệu Ngôn động tác so với cô còn nhanh hơn nhiều, bàn tay anh giữ cổ tay của cô, dịu dàng đặt trên khăn trải giường màu đen, cúi đầu chôn mình vào nơi tròn mềm mại của cô, há mồm hôn mút.

Anh hôn một bên nhũ hoa trắng tuyết của cô, làm cho da thịt trắng nõn hiện lên một mảng nước ẩm ướt, căng lộ ra vẻ mập mờ cùng cảnh đẹp ý vui.

Lúc này, Cầu Thiệu Ngôn bắt đầu cởi áo ngực viền tơ ra, khiến một đôi non mềm lại rất tròn nảy bật ra ngoài, kích thích giác quan của anh, mà anh cũng không thể chờ đợi lâu hơn, ít lời há miệng một lần nữa, ngậm một bên nhũ hoa của cô, chắc chắn mà mút ra tiếng

“Ừ ha. A.” Anh hôn mút khiến Nhạc Thiên không tự chủ cong lên eo ếch, khiến cho nhụy hoa càng thêm xâm nhập vào trong miệng không an phận của anh.

Cô cảm giác được anh mỗi một lần mút xuống đều làm cho cô có một trận co rút, tiếp đó là từ nơi xấu hổ bí mật sẽ tiết ra chất dịch nóng bỏng, làm nóng giữa chân của cô.

“Tiểu Thiên, em thật đẹp. . . .” Cầu Thiệu Ngôn tách ra nhũ hoa hồng đã sớm nở rộ, ngón tay dài vân vê nơi đã dính đầy nước bọt của anh, kéo miệng nhìn cô “Cái người này bên trong cũng đã vì ta ẩm ướt, còn nói em không muốn sao?”

“Anh.” Hiện tại toàn thân Nhạc Thiên xụi lơ vô lực, không cách nào đứng dậy cùng anh đối đầu, chỉ có thể bĩu môi giả bộ tức giận, đáng yêu trừng mắt anh “Chán ghét anh nhất!”

“Lại chán ghét? Anh thật sự khiến em chán ghét đến vậy sao?” Cầu Thiệu Ngôn nói từng chữ một, bắt lấy nhũ hoa bên kia của cô dùng ngón tay khẽ bóp xuống.

“Ừ. A.” Ghét! Ghét! Tại sao anh luôn trêu chọc cô như vậy! Bị anh đùa giỡn như vậy khiến Nhạc Thiên không cách nào nói chuyện, chỉ có thể há mồm kêu lên tiếng ngậm nga đáng yêu.

“Anh xem em thật giống như cũng không phải là rất chán ghét sao!” Cầu Thiệu Ngôn cực kỳ hài lòng với phản ứng của cô, vờn đầu lưỡi lại liếm nhũ hoa hồng nóng, lúc này anh không có ác ý mút lấy, mà giống như liếm một vật báu vật rất nhẹ nhàng, dịu dàng mà dùng đầu lưỡi đâm một viên nhỏ trên núm vú đỏ của cô.

Anh đối xử nhẹ nhàng như vậy làm cho Nhạc Thiên rơi vào bẫy dục vọng lần nữa, bày ra một không khí ngọt ngào, hàm răng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng nhắm mắt lại hưởng thị kỹ thuật cao siêu của anh

Mà lúc này, Cầu Thiệu Ngôn lưỡi to linh động từ đỉnh đỏ tươi của cô đi tới bên kia, giống như lúc này không hề do dự há mồm ngậm lấy, sau đó hôn, mút, kéo khiến Nhạc Thiên hoàn toàn không có biện pháp chống đỡ, chỉ có thể để anh mặc sức tìm kiếm

Nhưng bàn tay Cầu Thiệu Ngôn cũng không có buông lỏng xuống, cứ lên xuống vuốt ve cần thân chân dài bên kia của Nhạc Thiên, bàn tay còn lại di chuyển đến giữa hai đùi cô, hơn nữa còn có tình tham dò nơi cấm địa, muốn quyến rũ cô đối với anh khát cầu.

“Ừ. Ngôn.” Nhạc Thiên nhắm mắt lại hưởng thụ anh vì cô mang đến ngọt ngào, trong miệng nhẹ giọng kêu tên ngày trước cô hay gọi anh.

Mấy ngày trước Nhạc Thiên nhất định không thể tưởng tượng chính mình có ngày lại nằm dưới người anh, mặc cho anh khơi lên dục vọng vô hạn, bởi vì cô vẫn luôn hận anh, cô hận anh đối với cô tàn nhẫn vứt bỏ, cũng hận anh một đi không trở lại, càng hận hơn anh cái gì cũng không nói cứ như vậy đột nhiên biến mất.

Vậy mà sau ba năm anh xuất hiện lần nữa, phá vỡ tất cả suy nghĩ của cô, cô vẫn cho là cô có thể nói lớn tiếng ở trước mặt anh là cô đã không còn yêu anh nữa, nhưng kết quả thực sự cũng không giống như cô nghĩ.

Nhạc Thiên giang hai cánh tay thật chặt ôm lấy cổ của anh thật chặt, chỉ sợ anh lại như trước kia không nói tiếng nào mà rời bỏ cô, rời khỏi Đài Loan.

“Tiểu Thiên, em đem anh ôm thật chặt.” Cầu Thiệu Ngôn đã sớm nhả ra khi trong miệng anh nhụy hoa đã nở rộ, khàn giọng cười.

“Ngôn. . . . Anh sẽ không rời em đi nữa chứ. . . . Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em chứ.” Nhạc Thiên nhắm hai mắt lẩm bẩm nói chuyện, bởi vì lý trí của cô đã sớm bị cái vuốt ve của anh mà biến mất, hiện tại trong lòng cô chỉ có sự chân thật nhất.

Thì ra trong lòng cô vẫn luôn lo lắng anh sẽ rời bỏ cô. . . Nghĩ tới đây, lòng Cầu Thiệu Ngôn có một trận néo chặt, yêu thương mà hôn lên trán cô, ở bên tai cô dịu dàng nói: “Tiểu Thiên. . . . Anh sẽ không rời xa em nữa. . . . Sẽ không! Sẽ không bao giờ nữa. . . .”

Lời hứa của anh khiến trong lòng Nhạc Thiên tràn đầy cảm động, khóe mắt chảy ra dòng nước mắt sáng ngời, tiếp đó lướt qua bên má trắng mịn chảy xuống khăn trải giường

Cô vẫn luôn chờ đợi chính là một câu nói này, ngày trước cô không ngừng nói yêu anh, muốn anh vì cô mà ở lại, thế nhưng anh lại chưa bao giờ cho cô một lời hứa hẹn nào.

Nhạc Thiên vẫn cảm thấy Cầu Thiệu Ngôn cũng không phải là một người thu mình trong thế giới nhỏ, năng lực anh rất vượt trội, tuyệt đối không vì cô mà có thể dung nạp.

Cầu Thiệu Ngôn như chú chim rộng cánh bay giữa đất trời còn cô thì không cách nào vươn tới, ngay lúc đó Nhạc Thiên chỉ có thể thừa dịp anh đang bên cạnh cô ôm lấy anh thật chặt, làm cho cô lầm tưởng cô có thể cho anh vì cô mà ở lại, nhưng sự thật chứng minh, cô hoàn toàn sai.

Suy nghĩ một chút, từ trước tới giờ Cầu Thiệu Ngôn chưa từng mở miệng nói muốn vì cô mà ở lại, chỉ là ba năm trước đây anh đi quá đột ngột, khiến cho cô ứng phó không kịp hận anh ba năm.

Mà anh giờ lại nói vì cô ở lại, hết thấy điều này đều quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

“Tại sao khóc? Đừng khóc.” Cầu Thiệu Ngôn dùng lưỡi liếm khô những giọt nước mắt ướt trên mặt cô.

“Ngôn. Em yêu anh, em thật sự yêu anh.” Nhạc Thiên khẽ mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn thấy trong đôi mắt đen ấy đầy vẻ lo lắng, chợt mỉm cười.

Nhìn cô vừa khóc vừa cười, thật làm cho Cầu Thiệu Ngôn không hiểu nổi, chỉ có thể cười theo một tiếng rồi gõ nhẹ vào đầu cô “Thiệt là, cô gái nhỏ thích khóc lại thích cười, lần sau muốn khóc hoặc muốn cười từng lần một được không?”

“Dạ.” Anh đối với cô yêu thương khiến Nhạc Thiên cảm giác mình tựa như một bảo bối được trân trọng nhất trong thế giới của anh.

Cầu Thiệu Ngôn cúi đầu dùng đầu lưỡi miêu tả rõ đôi môi cô, tiếp lưỡi to dần đi vào bên trong khuấy động lưỡi cô.

Mà bàn tay anh trên đùi cô cũng không dừng lại bắt đầu không an phận di chuyển hướng lên trên, lướt qua quần lót viền tơ, bao phủ nơi cấm địa dụ người nhất của cô.

“Ừ.” Bàn tay ấm áp của anh đi tới nơi bí mật của cô, khiến Nhạc Thiên đột nhiên run lên, tiếng rên yêu kiều cứ thế bật ra.

Cầu Thiệu Ngôn tách khỏi đôi môi hồng bắt đầu hôn lên má mềm mại của cô, bởi vì anh không muốn che miệng cô lại, để tránh mình không nghe rõ tiếng ngâm nga ngọt ngào của cô.

Bàn tay lửa nóng bắt đầu trên dưới xoa nắn, khiến cánh hoa bên dưới run rẩy, muốn đẩy lên ngọn lửa dục vọng khắc sâu nhất trong cô.

Nhạc Thiên cảm giác vách tường thịt bên dưới không ngừng co rút, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ cảm giác ướt át khiến cho cô xấu hổ cắn môi dưới, không dám suy nghĩ nhiều.

“Tiểu Thiên đáng yêu của anh.Xấu hổ sao?” Cảm giác hoa tâm của cô từ từ ẩm ướt, Cầu Thiệu Ngôn mỉm cười nói.

"..... Ừ..... Đừng hỏi..... Đừng hỏi em....." Nhạc Thiên cắn chặt môi dưới, muốn nói chuyện rồi lại sợ không kiềm chế được tiếng yêu kiều sẽ từ trong miệng bật ra.

“Tại sao không hỏi? Anh muốn biết.” Ngón tay Cầu Thiệu Ngôn chạm mép quần lót, bắt đầu dùng ngón tay vuốt ve cánh hoa ướt mềm của cô.

“Ừ..... A..... Đừng hỏi.....” Đây là lần đầu tiên quan hệ sau ba năm qua, khiến dục vọng sớm yên tĩnh đã lâu lại như rom gặp lửa cháy lan không thể kiểm soát được.

“Tiểu Thiên, xem em thoải mái như vậy làm anh cũng cảm thấy thoải mái.” Lời anh càng nói càng suông sã, đem quần lót của cô kéo xuống, khiến thân thể cân xứng cứ như vậy hoàn toàn trần truồng hiện ra trước mắt anh.

Lụa đen mềm mại bên dưới đem da thịt trắng nõn của cô nổi bật càng thêm trắng như tuyết, giống như nữ thần sáng rực rỡ trong đêm tối, khiến Cầu Thiệu Ngôn nhìn không nhịn được mà thán lên “Tiểu Thiên, em thật đẹp.... Khiến anh thật không biết mình có xứng với em không.”

“Đừng nói nhảm.Anh..... Thế nào không xứng với em.” Nhạc Thiên chịu đựng dục vọng trong cơ thể muốn bộc phát, dứt quãng nói chuyện.

“Làm sao sẽ xứng, trong mắt anh em như một nữ thần cao quý,,,,, Em như vậy khiến anh tự ti mặc cảm” Cô thuần khiết như vậy, tâm hồn cô cao quý như thế, mà anh.

Khi anh chưa gặp cô thì trong lòng anh chỉ muốn bất chấp tất cả để trèo lên trên đỉnh núi cao nhất của thế giới, chỉ hướng và nguyện vọng này đã được quyết tâm từ khi anh học cấp 3.

Cô rất tốt đẹp, mà anh lại quá dơ bẩn, như vậy hai người có thể ở cùng nhau sao?

“Đừng nói như vậy.” Nhạc Thiên nhìn thấy đáy mắt anh hiện ra một chút bi thương. Cô không biết vì sao nhưng lại giang hai tay ôm chặt anh “Ồ trong mắt em, anh là tốt nhất.Ngôn.....Anh đồng ý với em, đừng rời đi.”

Cô không thể chịu nổi đau đớn mất anh lần nữa, Nhạc Thiên biết đời này cô chỉ vì anh mà sống, vì anh mà yêu.

“Anh không rời đi, không rời đi.....Anh muốn vĩnh viễn ở bên cạnh em.” Cầu Thiệu Ngôn đem hai chân cô kéo ra, đôi tay đẩy đầu gối cô cong ra bên ngoài, khiến cánh hoa ướt dính hoàn toàn hiện ra trước mặt anh.

Trời ơi! Cô ngọt ngào dụ hoặc lấy giác quan của anh, để cho anh không cách nào tự kiềm chế mình cúi người đầu đi vào giữa hai chân của cô, lộ ra đầu lưỡi liếm cánh hoa mềm mại của cô.

“A.....Ngôn.....” Anh thế nào lại liếm nơi đó của cô? Đã ba năm không có quan hệ thân mật Nhạc Thiên cả người run rẩy.

Cầu Thiệu Ngôn có thể cảm nhận hoa tâm của cô bởi vì anh trêu chọc mà không ngừng co rút, lúc này anh nhè nhẹ mỉm cười sau lại dùng lưỡi đâm vách tường bên trong của nơi mềm mại này, khiến cô nhạy cảm tiết ra một mảng dịch sáng trong suốt.

“Ngôn.....Ngôn.....Đừng như vậy.....Ừ a.....” Nhạc Thiên cảm giác chỗ sâu nhất trong hoa tâm mình mãnh liệt phun ra dịch nóng lán tràn, ướt át này làm cho cô xấu hổ nhuộm đỏ cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Cầu Thiệu Ngôn không để ý lời cầu xin của cô, mà anh cũng biết cô luôn nói trái với lương tâm, đem lưỡi to xâm nhập vào cửa miệng ngọt ngào của cô lần nữa, tiếp xoay tròn, đâm vào sâu bên trong mềm mại của cô.

“Cái người này thật ngọt.” Cầu Thiệu Ngôn há miệng ngậm lấy nơi bí mật mềm mại ấy, không hề do dự mút, đem toàn bộ dịch thơm mát ngọt ngào ấy nuốt vào trong miệng.

“A.....Ừ.....Ngôn.....Không cần.....” Nhạc Thiên cảm giác nơi bí mật ấy bị đôi môi nóng bỏng đó lấp đầy, khiến cánh hoa đã nóng giờ càng nóng thêm, còn cô không cách nào ngăn nói bí mật điên cuồng tiết ra dịch nóng động tình.

Chính cô đã đạt tới điểm giới hạn rồi, cô không cách nào nhẫn nại nữa lửa dục này tựa như một con rắn linh hoạt, từ bên dưới thân thể cô chui ra, nó dùng tốc độ nhanh chóng đi đến mọi nơi trên cơ thể cô.

Nhạc Thiên cong người đem đôi tay nắm chặt khăn trải giường bên cạnh, mở miệng đem toàn bộ dục vong của cô rên rỉ kêu lên, cô bây giờ không còn ngưng ngừng, không có nhất gan, chỉ anh mà nở rộ quẫy rũ cùng chân thật nhất.

“Tiểu Thiên.....Thật đẹp.....” Cầu Thiệu Ngôn thu lưỡi mình, sau đó đứng dậy đem ngón tay dài tiến vào bên trong mềm mại của cô, dùng ngón tay chính xác thăm dò nơi chỗ sâu nhạy cảm nhất của cô.

“A.....Ngôn.....” Một cảm giác trống không nhanh chóng xuất hiện trong đầu cô, khiến Nhạc Thiên không cách nào suy nghĩ, linh hồn như bị hút cạn, thân thể vô lực xụi lơ, không cách nào di chuyển.

“Cái cô bé hư này, thừa dịp anh không chú ý mà đạt tới cao triều trước?” Cầu Thiệu Ngôn đem ngón tay đã ẩm ướt rút ra hoa tâm của cô, cười cúi đầu nhìn cô “Anh cũng không cho em toại nguyện.”

“Ngôn.....” Anh rút ra khiến Nhạc Thiên trong thân thể dâng lên một loại trống rỗng, nhũ mỳ mơ màng nhìn anh, bày bỏ về bất mãn của cô.

“Tiểu Thiên đáng yêu của anh, muốn anh sao?” Cầu Thiệu Ngôn cười, ác ý hỏi.

Anh muốn chính miệng cô nói muốn anh, mới có thể để anh cảm thấy mình được cô cần.

“.....Ngôn.....” Anh thật xấu, biết rõ ý của cô nhưng vẫn là ép cô nói rõ ra.

“Nói mau, Tiểu Thiên đáng yêu nói muốn anh mau đi.” Cầu Thiệu Ngôn có ý xấu dùng ngón tay dài trêu chọc lối vào ngọt ngào ướt át của cô, muốn ép cô nói chuyện.

“A.....Ngôn.....Đừng như vậy.....” Anh đùa giỡn khiến Nhạc Thiên cả người run lên, không cách nào khác chế được cảm giác trống rỗng lại càng thêm hùng hực, chỉ có thể đem đôi tay nắm thật chặt cánh tay ngăm đen của anh, không để ý ngưng ngừng kêu ra tiếng “Muốn.....
Ngôn.....Em muốn anh.....”

“Em thật muốn anh sao?” Cầu Thiệu Ngôn hài lòng câu trả lời của cô, nhưng lại ác ý muốn nghe âm thanh đáng yêu yêu kiều của cô.

“Ngôn.....Em muốn anh.....Nhanh lên một chút.....” Nhạc Thiên không còn cách không chế cơ thể trống rỗng này, toàn thân cô trên dưới từng tế bào đều kêu muốn anh.

“Được, anh đã hiểu, Tiểu Thiên đáng yêu của anh.” Cầu Thiệu Ngôn vui vẻ mỉm cười, thân hình cao lớn đứng dậy sau đó cời loạn xạ áo quần xuống, khiến cự long đang vận sức chờ phát động trong quần lót được giải phóng.

Ba năm trước anh trần truồng Nhạc Thiên sớm đã nhìn qua nhiều lần, nhưng mà hôn nay ba năm sau, vóc dáng của anh càng thêm vững chắc, bắp thịt căng phồng trắng kiện vô cùng, thân hình hoàn mỹ này như một kiệt tác Thượng Đế hài lòng nhất.

Ngay trong lúc mộng lung, cô nghĩ anh nhìn thấy ý nghĩ của mình, cự long khổng lồ này cao cao đứng vững, mạnh mẽ mà hùng hồn khiến Nhạc Thiên không thể bỏ qua.

“Anh.....” Nhạc Thiên cắn môi dưới đỏ tươi, xấu hổ mà muốn nhìn qua lại, rồi lại không cách nào kiềm chế mình nhìn đục vọng cường tráng của anh.

“Anh thế nào?” Nhìn cô thẹn thùng, Cầu Thiệu Ngôn liền hiểu rõ vì sao cô xấu hổ.

“Em....” Cô thế nào? Nên nói gì mới đúng?

Cầu Thiệu Ngôn không thể chờ đợi, anh không muốn chờ lâu câu trả lời của cô, hạ thân xuống khiến cự long nhắm ngay cửa vào của hoa tâm mềm mại.

“Tiểu Thiên, thích như vậy phải không?” Cầu Thiệu Ngôn cầm đầu cự long lần đến nơi xinh đẹp nhất của cô, giống như cố ý, lại giống như trêu đùa nhẹ nhàng đâm vào, làm thế nào cũng không chịu tiến vào bên trong.

Anh làm sao không muốn cô chứ? Anh muốn nhắm mắt lại cảm thụ nơi mềm mại của cô chặt chẽ quấn lấy cảm giác của anh, anh muốn phát điên, thế nhưng anh vẫn cố đè xuống đục vọng, chịu đựng ngắm cô.

Anh thật yêu nhìn cô vì anh mà khẽ nhủ mảy, vì anh mà cắn môi dưới đến nổi cánh môi mềm mại tấy bệch, lại nhìn cô yêu hơn vì anh không ngừng co rút, run rẩy.

Mà Nhạc Thiên lại không cách nào kiên nhẫn nữa rồi, mỗi giác quan cô nói cho cô biết cô thật sự thật sự cần người đàn ông trước mắt này, đây là tình yêu đầu tiên cũng là cuối cùng của cô với người đàn ông này trong cuộc đời mình.

“Ngôn.....Cho em...Cho em.....” Anh cương ngạnh chống lại cánh hoa mềm mại của cô, cảm giác khác biệt này khiến Nhạc Thiên cả người run rẩy, trong lòng, trên thân thể tràn đầy khát vọng muốn anh, mới để cho cô không ngừng yêu kiều kêu lên.

“Tốt.....” Cô không ngừng khẩn cầu giống như gãi đúng chỗ ngứa của anh, làm anh mềm lòng, vội vàng nói “Tiểu Thiên, anh đem tất cả của anh đều cho em.....”

Lời nói anh vẫn chưa hoàn toàn bật thốt lên, vật nóng không thể sao lãng liền một tắc lại một tắc tiến vào bên trong cánh hoa của cô.

Khi anh tiến vào khiến hoa tâm chứa đầy dịch lỏng ướt át một trận co rút, mà dịch vị ngọt ngào cứ như vậy chảy ra bên ngoài, nhiễm ướt bên trong bắp đùi cô tiếp đó chảy xuống phía dưới, khiến cho dưới khăn trải giường màu đen có một mảng nước đọng lại.

“Ngôn....” Bị anh hoàn toàn bổ sung khiến cô ngửa đầu thoải mái hô to.

“Tiểu Thiên, em thật chặt.....Khiến anh thật thoải mái.....” Cầu Thiệu Ngôn đem đôi tay đặt trên vai nhỏ của cô, dùng cùi chỏ tựa vào trên giường cố gắng không cho thân hình cao lớn của mình đè lên trên thân thể mềm mại nhỏ bé của cô.

Cảm giác ngọt ngào như trước trong nháy mắt như thủy triều đánh tới, Cầu Thiệu Ngôn cùng Nhạc Thiên không như thời gian quay lại, trong nháy mắt trở lại màu trắng của rèm cửa cùng mềm mại trắng nõn trên giường lớn.....

Anh trở lại! Anh cuối cùng cũng trở lại

Động thái này khiến trong mắt sáng Nhạc Thiên hiện lên một mảng sương mù mê hoặc, chảy xuống khoé mắt, khiến khăn trải giường hút vào

“Ngôn.....” Nhạc Thiên dùng đôi tay ôm cổ anh thật chặt, âm thanh thâm tình nhìn chăm chăm vào anh “Yêu em....Yêu em.....”

Cô muốn anh hưng hăng yêu cô, mới có thể để cho cô biết tất cả đều này không phải là mộng cảnh, mà là thực cảnh một cách chân thực nhất đang diễn ra trước mắt cô.

“Được.....Anh sẽ thật tốt yêu em..... Nhất định.....” Cầu Thiệu Ngôn cúi người hôn khô nước mắt ở khoé mắt cô, ở bên tai cô nhẹ nói ra những lời tâm tình ngọt ngào

Ba năm, đã ba năm qua, anh không ngừng làm việc, khiến mình không có thời gian rảnh để nghĩ về cô, nhưng mà ba năm sau anh cùng với cô một lần nữa tái hợp khiến anh hiểu, hơi thở của anh, nhất cử nhất động tất cả đều vì cô mà hoạt động.

Nếu không phải lúc trước gặp nhau, anh vẫn như cũ là một người đàn ông lạnh lùng, nhưng lần đó gặp nhau bất ngờ khiến cho anh một con chim ưng không hề yêu hiểu được thế nào dừng lại đứng im bên cạnh hoa hướng dương rực rỡ mà cần thân, chu đáo che chở.

Cầu Thiệu Ngôn đưa đầu lưỡi liếm vành tai của cô, cảm giác cô vẫn như trước, vì động tác của anh mà co bả vai, cười ha ha.

“Tiểu Thiên....Anh yêu em, anh nguyện vì em mà ở lại....” Đây là giọng nói khàn khàn của anh nói lên khiến cô cảm động không nên lời.

.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Hoa huyết chặt khít của cô tựa như gắm vóc chặt chẽ đem vật nóng to lớn anh bọc lại ở bên trong, khiến Cầu Thiệu Ngôn không cách nào chịu đựng được, bắt đầu đông đưa thất lung đi vào trong con đường nhỏ của cô vừa chậm vừa sâu rút ra đâm vào.

“Ừ.....Ngôn.....Thật thoải mái.....” Anh dịu dàng Nhạc Thiên cảm nhận được, cô cảm thấy mình như một báu vật được anh cẩn thận mà đối xử, tỉ mỉ mà yêu thương, khiến cô không kiềm chế được từ trong miệng bật ra những tiếng rên rỉ thoải mái nhất.

“Anh cũng vậy, anh cũng rất thoải mái.....” Cầu Thiệu Ngôn cảm thấy con đường nhỏ hẹp của cô chặt chẽ ngấm chặt phần thân của anh, khiến cho vật nóng to lớn bị gắm vóc cẩn thận bao bọc, cảm giác đó anh không thể nói rõ ràng, giống như toàn bộ hạnh phúc trên thế giới đều rơi vào trên người anh.

Anh đâm vào thật sâu rồi nhẹ nhàng rút ra, khiến cho hoa tâm tiết ra dịch lỏng ngọt ngào nhiều hơn đến giúp đỡ hai người giao hợp, mà dịch lỏng được anh kích thích theo chỗ hai người kết hợp chậm chạp chảy xuống.

“Tiểu Thiên.....Em thật đẹp....” Cầu Thiệu Ngôn cúi đầu hôn vào trán cô, tiếp đó thất lung cường tráng đông đưa bắt đầu tốc độ nhanh hơn, kia vừa sâu vừa mạnh mẽ rút ra đâm vào khiến hoa tâm cô bắt đầu nhạy cảm mà co rút lại.

“Ừ.....A.....Ngôn.....” Nhạc Thiên cảm giác trong cơ thể mình bắt đầu nhóm lên một ngọn lửa nóng.

Anh mỗi lần đâm vào toàn bộ đều chôn thật sâu vào trong thân thể mảnh mai của cô, ép cô phải mở rộng thêm nữa hai chân để tiếp nhận vật nóng lớn của anh.

“Tiểu Thiên... Tiểu Thiên của anh.....” Cầu Thiệu Ngôn đem hai tay chống ở hai bên thân thể cô, nhỏ hẹp nhưng hông anh mạnh mẽ hướng phía trước chia vào, tốc độ chỉ có càng lúc càng nhanh hơn mà thôi.

“A.....Chậm một chút.....Chậm một chút.....” Hai tay Nhạc Thiên chia ra cầm hai cổ tay to khỏe của anh, bởi vì trong cơ thể nhiệt độ không ngừng lên cao mà hai gò má nhuộm đỏ như hoa anh đào nở rộ chói mắt và mỹ lệ.

Nơi bí mật của cô bị lấp đầy truyền đến một hồi lại một hồi mạnh mẽ có lực co rút lại, mà mỗi khi anh mạnh mẽ đâm đến đỉnh cuối trong cơ thể cô một chút thì Nhạc Thiên sẽ mạnh mẽ co rúc tiếp bụng dưới cũng không ngừng co lại, chặt chẽ hút dục vọng của anh.

“Trời ơi! Tiểu Thiên.....Em muốn anh ra nhanh lên một chút phải không? Cô mãnh liệt co rút lại khiến cho phần thân anh cơ hồ muốn cầm giữ không nổi, nếu không phải ý chí anh mạnh mẽ ngăn chặn lại, anh không phải ở trước mặt cô mất đi tính hùng phong (hùng dũng +oai phong) hay sao?”

“Ừa.....Em.....Không có.....” Cô không có? Nhạc Thiên nhú mi đem oan ức nói ra.

“Không có? Nếu như không có thì làm sao đem anh hút chặt như vậy?” Cầu Thiệu Ngôn cong người xuống khẽ cắn chóp mũi cô tỏ vẻ trừng phạt. “Cái cô gái hư này, xem anh như thế nào trừng phạt em.”

Cầu Thiệu Ngôn vừa nói chuyện vừa đem bàn tay đến giữa hai chân cô, ngón tay dài lồi kéo vãn về hạt trần châu sung lên của cô, bắt đầu chút nhẹ chút nặng xoa nắn.

“A.....Đừng.....Đừng như vậy.....” Trời ơi! Nhạc Thiên cảm thấy trong cơ thể mình có một ngọn lửa mạnh mẽ nổ lên, khiến thân thể cô mềm mại vô lực, toàn thân cao thấp không một chỗ có thể tự do hoạt động.

“Thoải mái sao?” Cầu Thiệu Ngôn phát hiện hoa tâm của cô vừa chảy ra một lượng lớn dịch hương, kia tức là bằng chứng cô sắp đạt tới đỉnh điểm.

“A.....Thoải mái.....Thoải mái.....” Nhạc Thiên mất đi lý trí, mở miệng kêu.

“Thật sự thoải mái như vậy sao?” Cầu Thiệu Ngôn nhìn vào cặp mắt linh động kia mang theo lửa dục, con mắt sáng nửa mờ che đầy sương mù kia, đôi môi đầy đặn kêu gọi khẽ bật ra tiếng ngấm nga, khiến vật nóng lớn của anh chôn trong cơ thể cô lại càng thêm nóng bỏng.

“Ừ, ừ, thoải mái.....Thoải mái.....Ừ.....” Cô mơ hồ cảm thấy vật nóng của anh lại trường đại lên, gần như muốn phá hoa huyết của cô.

Thế nhưng loại cảm giác được lấp đầy đủ này thật sự là thoải mái tới cực điểm, khiến cô nhú mi lên cảm thụ anh đi vào.

Tốc độ di chuyển của Cầu Thiệu Ngôn lại tăng nhanh lần nữa, hai tay anh chống đỡ đầu gối cô, thời điểm anh cố gắng đâm lên trước rồi kéo về phía sau, làm cho Nhạc Thiên hoàn toàn thuộc sở hữu của anh.

Nếu có thể anh nghĩ muốn vĩnh viễn vui sâu trong thân thể cô, bởi vì loại cảm giác hợp hai làm một này mới để cho anh cảm thấy thế giới này chính thật là tốt đẹp.

Dáng người cường tráng của anh, bởi vì mỗi ngày nghỉ luôn ổn định luyện tập thể thao, nên thể lực Cầu Thiệu Ngôn hết sức tốt, do đó anh nhanh chóng kéo ra đưa vào một cách mạnh mẽ mà hoàn toàn không lộ vẻ mệt mỏi, ngược lại có khuynh hướng càng lúc càng nhanh.

Bên trong bắp đùi anh vỗ vào bắp đùi cô, khi anh không ngừng tăng cường ra vào phát ra tiếng dâm mỹ của thân thể vỗ đánh vào nhau, vang dội cả phòng.

“Ngôn. A.” Nhạc Thiên muốn lấy tay ôm chặt cổ anh nhưng cảm giác hai tay mình không hề có sức, chỉ có thể vô lực để hai tay xụi lơ trên giường.

Lúc này, một lực mạnh mẽ chia vào hoa tâm của cô, cọ xát đến chỗ nắn cảm nhất của cô, Nhạc Thiên cảm thấy một cổ bóng bèn từ chỗ giao hợp của hai người như sét đánh truyền đến, nhanh chóng lấy đi lý trí của cô, khiến trong đầu cô một mảng hỗn độn, không cách nào suy tư.

Từ bên trong hoa huyết cô không ngừng mãnh liệt co rút lại, Cầu Thiệu Ngôn biết cô đã đạt tới đỉnh điểm rồi, hiểu được cô ở dưới thân thể anh đạt tới cảnh giới thoải mái nhất, bàn tay ngấm đen đặt ở ngang hông mảnh khảnh của cô, rồi một hồi nhanh chóng tiến công.

“Tiểu Thiên.” Cầu Thiệu Ngôn không ngừng chia vào trước, sau cùng một cái thật sâu xâm nhập vào bên trong, anh phóng ra dục vọng cùng tình cảm của mình, phun vào trong hoa tâm của cô, dung nhập hoa dịch của cô từ bên trong hoa huyết chậm chạp chảy xuống.

Cầu Thiệu Ngôn nhìn Nhạc Thiên đã hiện một mảng mồ hôi, mỉm cười nhẹ lấy tay kéo những sợi tóc không nghe lời của cô ghim ra sau tai, âm thanh khàn khàn dịu dàng ở bên tai cô nhẹ nhàng vang lên: “Tiểu Thiên.Anh yêu em. . . .” Nhạc Thiên nụ cười nâng lên, trong lòng không ngừng nói ngược lại.

Em cũng yêu anh.Thực sự rất yêu anh.

Mở mắt ra lần nữa, đầu tiên Nhạc Thiên hơi lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn lên trần nhà được chạm trổ tinh xảo, mới phát hiện ra nơi đây cũng không phải là phòng trọ của cô, mà là khách sạn Cầu Thiệu Ngôn ở.

Bàn tay nhỏ trắng nõn dùng sức duỗi dài thăm dò một chút bên người, bỗng chốc phát hiện người đàn ông bên cạnh đã rời khỏi giường, một cổ khăn trưng trong nháy mắt đánh úp tới trong đầu cô

Anh đi đâu? Thế nào lại không có ở nơi này?

Ba năm trước sau một trận yêu điên cuồng, anh cũng ở bên tai cô nói yêu cô, sau đó là im lặng biến mất, mà bây giờ. . .

Nghĩ tới đây, Nhạc Thiên khàn trương ngồi dậy nhìn ngoài cửa sổ, ánh chiều của hoàng hôn từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến căn phòng hoa lệ này toàn bộ đều hiện lên sắc vàng.

Buổi trưa bị anh kéo vào đây, cô không có khả năng tán thưởng căn phòng cao cấp này thật tốt, mà bây giờ lòng cô liên tiếp rung động, để cho cô hốt hoảng tùy tiện cầm quần áo bên mép giường khoác lên người, đứng dậy tìm anh, để cho cô không thể hưởng thụ tốt một chút căn phòng thượng hạng này.

“Ngôn. Thiệu Ngôn.Anh ở đâu?” Nhạc Thiên vừa mang dèp vừa kêu

Khi cô tìm hết cả phòng nhưng vẫn là không thấy bóng dáng cao to của anh, trong lòng chuyển một cái cô nhớ tới còn có điện thoại di động có thể sử dụng!

Lúc này Nhạc Thiên cầm điện thoại di động lên mới phát hiện, khi cô ở cùng Cầu Thiệu Ngôn thì Mỹ Châu đã gọi điện cho cô rất nhiều lần, cô mới nhớ lại cuộc hẹn trà chiều của hai người họ.

Đang lúc cô muốn gọi điện cho Mỹ Châu thì điện thoại vang lên, Nhạc Thiên nhìn một chút vào số điện thoại gọi tới mặt đầy áy náy rồi bắt máy. “Mỹ Châu. . . .Thật xin lỗi, hôm nay mình.”

“Đừng xin lỗi, mình biết hôm nay bạn đã xảy ra chuyện gì.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói trong trẻo của Mỹ Châu.

“Ah? Làm sao bạn sẽ biết chuyện hôm nay của mình?” Nhạc Thiên kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Thật ra thì hôm nay khi mình ngồi ở phòng ăn chờ bạn chừng hơn ba giờ đó thì lại thấy Tổng giám đốc xuất hiện tại nơi đó, sau đó anh ra chạy đến nói chuyện với mình, mình liền nói cho anh ta biết chúng ta có một cuộc hẹn trà chiều nha, rồi anh ta nói các người vừa mới có một chút ít hiểu lầm, tiếp đó gây gỗ cuối cùng là bạn ngủ thiếp đi ở trong phòng của anh ta.” Mặc dù trong lời nói đó Mỹ Châu có chút không tin tưởng, nhưng vẫn là tin tưởng lời nói của Cầu Thiệu Ngôn.

“Ah? Vậy làm sao anh ấy biết mà đến phòng ăn?” Kỳ quái, anh lại không biết cô có hẹn với Mỹ Châu.

“Tổng giám đốc đói bụng nên xuống dưới ăn cơm thì gặp mình, mình nói với anh ta hôm nay mình và bạn có cuộc hẹn uống trà chiều ở chỗ này, sau đó về mặt anh ta cũng có chút thờ phào nhẹ nhõm, kỳ thực mình cũng không biết tại sao anh ta có về mặt đó.”

Mỹ Châu không hiểu, nhưng Nhạc Thiên hiểu, cô biết anh đã biết cô cũng không cùng Ngô Thuận Thiên hẹn ở nơi nào gặp mặt, mà hai người ngồi chung một chỗ uống trà rồi vô tình gặp nhau mà thôi.

Đầu điện thoại bên kia Mỹ Châu không nghe thấy Nhạc Thiên trả lời, liền lại nói: “Tiểu Thiên, bạn bây giờ vẫn còn trong phòng ăn sao? Vậy bạn ngồi đó thư giãn chút đi, mình lại có chuyện, cho nên cúp điện thoại trước.”

“Ừ, mình hiểu rồi, thật xin lỗi, ngày mốt đến công ty mình sẽ thật tốt xin lỗi với bạn.”

“Yên tâm, mình sẽ hưng hăng bắt bạn khao một khoản thích đáng, cứ như vậy nha, gặp lại sau.” Mỹ Châu chờ Nhạc Thiên trả lời liền đem điện thoại cúp đi.

Sau khi hai người hết thông điện thoại, Nhạc Thiên thờ phào nhẹ nhõm mới nghĩ tới Cầu Thiệu Ngôn không biết biến mất đi đâu, cô nhìn xem đồng hồ đeo tay cây kim chỉ đã chỉ hướng sáu giờ, vì vậy cô quyết định gọi điện cho anh.

“Tiểu Thiên, em đã tỉnh.” Khi điện thoại vừa thông, sau đó giọng nói Cầu Thiệu Ngôn nhẹ nhàng vang lên.

“Anh ở đâu?” Nhạc Thiên khẩn trương hỏi, cô thật sợ anh sẽ trả lời anh lại quyết định rời khỏi Đài Loan.

“Anh ở công ty, có một số việc phải xử lý xong trong ngày hôm nay, cho nên tối nay em hãy về nhà trước đi, ngày mai anh sẽ đứng ở cửa trạm xe điện ngầm chờ em, em biết, chính là chỗ hẹn trước kia của chúng ta đó.” Trong lời nói của Cầu Thiệu Ngôn tràn đầy cung chiều.

“Được rồi, em đã biết. Anh nhớ phải ăn cơm thật ngon đó, ngày mai gặp.” Nhạc Thiên nói tạm biệt anh rồi mới cúp điện thoại.

Cuối tuần trước anh mở miệng hẹn cô, chuyện này Nhạc Thiên vẫn nhớ

Ngày mai tại sao anh muốn hẹn cô tới nơi đó? Làm sao anh không đến đón cô sau đó cùng nhau đi?

Trong lòng Nhạc Thiên tràn đầy nghi ngờ, nhưng lúc này một ý nghĩ vọt qua đầu cô, lập tức khiến cô chỉnh sửa quần áo cầm túi xách rời đi.

Bây giờ tối, cỗ xe nhỏ màu trắng của Nhạc Thiên xuất hiện tại bãi đậu xe ngầm của “Công ty cổ phần hữu hạn phát triển đất đai Triệu Dương”

Cô đi xuống xe lại từ trên xe xách ra một hộp cơm thơm ngào ngạt, phát hiện xe Cầu Thiệu Ngôn vẫn còn ở bên trong bãi đậu xe, mới yên lòng đi tới trước cửa thang máy nhấn nút.

Khi cô đi thang máy đến tầng lầu - phòng làm việc của Tổng giám đốc, Nhạc Thiên có ý bước nhẹ nhàng hướng phòng làm việc đi tới.

Cô đem hộp cơm đặt ở trên bàn làm việc của mình, nhẹ tay nhẹ chân mở cửa chính phòng làm việc Tổng giám đốc, xuyên qua một khe hở nhỏ muốn nhìn coi bên trong Cầu Thiệu Ngôn có vui đâu vào làm việc không.

Thế nhưng khi đôi mắt tròn sáng ngời kia hướng nhìn trộm vào bên trong một vòng, thì bất ngờ phát hiện anh không làm việc như trước mà ngồi ở ghế salon, bên cạnh có một phụ nữ lai xinh đẹp sát anh thật chặt.

“Tổng giám đốc, chừng nào anh mới chịu về Mỹ?” Thư ký của Cầu Thiệu Ngôn ở bên Mỹ - Julia cong đôi môi gọi cảm, giống như làm nũng rồi lôi kéo tay Cầu Thiệu Ngôn, hai lên lay động.

“Tôi không phải nói một năm sau sao?” Giọng nói Cầu Thiệu Ngôn không nóng không lạnh, nghe không ra tâm tình bây giờ của anh

.

“Một năm?.....Nhưng người ta rất nhớ anh.....” Julia đem đôi môi đỏ tươi dán lên gương mặt anh, muốn cùng anh có nụ hôn nóng bỏng.

Julia sớm đã quyết định rằng cô nhất định phải lấy được người đàn ông trước mắt này, cô tin tưởng bằng vẻ đẹp của cô cùng trí tuệ của cô, nhất định có thể khiến Cầu Thiệu Ngôn ngoan ngoãn thuần phục dưới cô.

Cô không ngại ngần dậm xa đi tới Đài Loan, vì chính để cho anh hiểu, cô thương anh đến cỡ nào, cần anh đến cỡ nào, để cho anh rơi vào trong dòng nước xoáy dịu dàng của cô, không cách nào tự kiềm chế yêu cô.

Tuy rằng anh đối với cô lúc nóng lúc lạnh, hoàn toàn không cảm thấy được tâm ý của anh, chỉ lợi dụng thân thể cô để giải quyết nhu cầu của mình, nhưng là cô có mười phần nắm chắc, chỉ cần cho cô thêm một chút thời gian, cô nhất định làm cho anh mở miệng nói muốn cưới cô.

Lúc này, Nhạc Thiên trốn ở một bên không nghĩ lại nghe được cuộc đối thoại của hai người, cũng không muốn nhìn trộm hành động thân mật của hai người, bởi vì trong đầu cô tràn đầy giọng nói khàn khàn của anh khi nói câu kia khiến cô đau lòng cỡ nào....

Tôi không phải nói một năm sau sao?

Một năm sau.....Anh vẫn muốn rời khỏi, thế mà hôm nay anh lại còn có thể ở bên tai cô nói nguyên ý vì cô mà ở lại!

Tên lừa gạt! Cầu Thiệu Ngôn là tên lừa gạt! Trong lòng Nhạc Thiên không ngừng lớn tiếng mắng.

Nhạc Thiên giờ lên hộp com bước nhanh rồi đi, khi cô đứng trong thang máy thì mới bỗng nhiên cảm thấy, trên mặt mình chẳng biết lúc nào đã có hai hàng nước mắt.

Khóc cái gì! Làm gì vì loại đàn ông đó mà khóc? Nhạc Thiên nhìn chăm chăm chính mình trong gương, rất có chí khí mà lấy cùi chỏ lau khô nước mắt.

Nhạc Thiên nguoi đừng quên, người đàn ông đó đã phản bội người một lần sẽ không khó phản bội người lần thứ hai, là nguoi vẫn ngây ngốc muốn tin tưởng anh ta, cho nên giờ người khóc là bởi vì nguoi đáng đời xui xẻo, hiện tại nguoi đã hiểu rồi chứ? Để cho người đàn ông ghê tởm đó cùng người phụ nữ lại đi ở chung một chỗ là tốt lắm, loại đàn ông này, không cần cũng được.

Điện thoại di động từ sáng nay vẫn không ngừng vang lên, Nhạc Thiên bắt đầu mờ mắt ra đến bây giờ toàn bộ đã có hơn một trăm cuộc gọi đến.

“Àm ỉ chết! Phiên phức chết.....” Tối hôm qua Nhạc Thiên thật vất vả mới ngủ được, hiện giờ lại bị tiếng chuông điện thoại gọi đến, chỉ có thể ngồi trên giường trừng mắt tức giận nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng chuông đó.

Không nhận được đi xuống giường cầm điện thoại di động lên, nhìn một chút tới cuộc gọi nhờ mới phát hiện đã có hơn một trăm cuộc điện thoại toàn bộ đều từ Cầu Thiệu Ngôn.

Anh muốn làm gì? Rõ ràng đã có một mỹ nữ tâm tình từ xa bay tới Đài Loan làm bạn cùng anh, anh làm gì không đãi với cô ta thật tốt, mà vẫn gọi điện tới phiên cô?

Trong lúc Nhạc Thiên chửi bới một hồi, điện thoại lại không thức thời vang lên.

“Làm sao?” Nhạc Thiên bắt máy, hướng điện thoại rống to

“Tiểu Thiên, em làm sao vậy? Em bây giờ ở đâu? Tại sao anh gọi điện nhiều lần mà giờ em mới nhận? Có phải là em đã ngã bệnh? Hay tâm tình em không tốt?” Cầu Thiệu Ngôn đầu kia liền hỏi một chuỗi dài.

“Anh một lần có thể chỉ hỏi một chuyện không?” Tối hôm qua bị cái người đàn ông ghê tởm này làm phiền đến thể xác lẫn tinh thần mệt mỏi, thật vất vả mới ngủ được, bây giờ bị anh đánh thức không sao, lại còn hỏi một đồng câu hỏi, để cho cô nổi trận lôi đình.

“Làm sao em lại tức giận như vậy?” Âm thanh Cầu Thiệu Ngôn trong điện thoại hàm chứa một chút làm nũng.

Anh không biết Nhạc Thiên tức giận tức giận cái gì, chẳng lẽ là ngày hôm qua anh không có nói cho cô biết anh đến công ty, cho nên tình ngu lại không thấy người âm tức giận? Hay do tối qua anh không có gọi điện thoại cho cô mà để cô tức giận.

“Tôi nói chuyện vốn là như vậy, được rồi! Anh rốt cuộc muốn gì?” Nhắc tới anh hai lần phản bội Nhạc Thiên liền tức giận.

Cái người đàn ông cực kỳ không biết xấu hổ này, ngày hôm qua còn cùng cô nong nân thân mật lên giường, tiếp thừa dịp cô ngủ lấy công việc làm cái cơ chạy tới công ty cùng người tình ở một chỗ, hiện tại lại muốn gọi điện hỏi cô làm sao, cái người này thật là không biết xấu hổ.

Trong lòng Nhạc Thiên nín chặt, nhưng cô không muốn làm cho mình ngu ngốc nữa, chỉ có thể tự do tức giận để che giấu vết thương trong lòng cô thật mệt mỏi.

Thì ra yêu anh không phải một cái sai lầm, mà là lỗi của cô! Bởi vì cô quá ngu ngốc, mới có thể để cho anh có cơ hội lần nữa lợi dụng mà đến gần cô.

Bên đầu điện thoại kia, Cầu Thiệu không hiểu việc gì, nhưng giọng nói vẫn như cũ thật tốt “Được rồi! Em đừng tức giận, thật ra thì anh gọi điện thoại tới là muốn hỏi em, em bây giờ đang ở đâu?”

“Tôi ở đâu?” Nhạc Thiên trước nhỏ giọng lặp lại lời anh sau đó kéo cô hòng ra hướng phía anh rống to “Tôi còn có thể ở đây? Đương nhiên là ở nhà!”

Bị cô đột nhiên tức giận mà sợ hết hồn, khiến giọng nói Cầu Thiệu Ngôn cũng tăng lên một ít tức giận, anh vì che giấu mình bị giật mình, cũng cố tình lớn tiếng nói chuyện để che giấu “Em làm gì mà lớn tiếng như vậy?”

“Hung dữ cái gì?”

“Anh không phải hung dữ? Anh là bởi vì.....”

Nhưng lời giải thích của anh Nhạc Thiên không muốn nghe, cô không đợi anh nói xong liền mở miệng ngắt lời “Anh thế nào là chuyện của anh, nếu không có chuyện gì, vậy tôi muốn cúp điện thoại.”

“Đừng cúp điện thoại, anh có lời muốn hỏi em.” Vừa nghe đến Nhạc Thiên muốn cúp điện thoại, khiến cho Cầu Thiệu Ngôn gấp đến độ mở lời.

“Vậy hãy nhanh nói, làm gì mà kì kèo vòng vo, anh nghĩ rằng tôi rất rảnh rỗi sao?”

Cô nghĩ, anh nhất định cho là cô rất nhàn rỗi cho nên mới phải tung chiêu quyến rũ cô lần nữa, đem cô ngu ngốc lừa gạt lên giường sau khi đã cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ.

Tốt nhất! Người đàn ông ghê tởm này, cho lừa cô lần đầu tiên, sau lần thứ hai, cô còn có thể bị lừa lần thứ ba sao? Cái này quá xem thường người sao!

“Em làm sao lại hung dữ như vậy?” Ngày hôm qua Tiểu Thiên của anh không phải thật tốt sao? Còn dùng giọng nói đáng yêu của cô nói yêu anh, chẳng lẽ lúc ấy cô chỉ là nói thể thôi.

“Kỳ lạ, tôi hung dữ là chuyện của tôi, là anh muốn mình gọi điện cho tôi, tôi có ép anh gọi điện thoại sao?” Nói cô hung dữ? Ngày hôm qua nữ nhân kia tương đối biết làm nũng, anh vì sao không đi tìm cô ta?

“Được, là anh không đúng, cho nên.Em bây giờ muốn rời nhà chưa?” Cầu Thiệu Ngôn với sự tức giận của cô không có phản ứng nổi giận lại.

“Rời nhà? Tôi muốn rời nhà lúc nào?” Nhạc Thiên không hiểu ý anh.

“Chúng ta không phải hẹn gặp ở trạm xe điện ngầm?” Anh đã giống như thằng ngốc đứng ngây ngốc tại cửa trạm xe điện ngầm đợi cô gần ba giờ rồi, chẳng lẽ cô quên cuộc hẹn hôm nay.

Vôn dĩ anh muốn cùng cô trở lại chốn cũ, để nhớ lại hồi hai người yêu nhau trải qua.

“A” Ngày hôm qua anh hẹn cô ngày hôm nay gặp nhau tại trạm xe điện ngầm, nhất định là tối hôm qua cô ngã xuống giường khóc cả đêm sau đó quên mất chuyện này, bất quá quên cũng tốt, hiện tại cô không muốn gặp lại anh, vì vậy Nhạc Thiên lạnh lùng bỏ lại một câu “Tôi không đi, cho nên chính anh đi chơi đi!”

Nhìn anh muốn tìm người phụ nữ lai xinh đẹp kia đi cùng anh cũng tốt, dù sao, cô chắc chắn không bị lừa lần nữa.

“Em nói cái gì?” Cầu Thiệu Ngôn tức giận hạ thấp giọng nói chuyên, dù sao đây cũng là nơi công cộng không thích hợp lớn tiếng ồn ào.

“Tôi nói anh tự mình đi chơi thì tốt rồi, nếu không anh cứ bắt chuyện với một cô gái qua đường rồi rủ cô ấy đi cùng” Dù sao, anh ta trông đẹp trai lại nhiều tiền, chẳng lẽ còn thiếu phụ nữ.

“Nhạc Thiên nhanh tới đây.” Đối với sự lạnh nhạt của cô Cầu Thiệu Ngôn giận không kiềm được, từ trong điện thoại truyền tới tai Nhạc Thiên.

Chỉ tiếc cô cũng không nghe lời không đem sự tức giận của anh coi thành chuyện gì to tát, Nhạc Thiên lạnh lùng nói chuyện “Tôi sẽ không đi, nếu không thì anh về đi, nếu không anh đến bắt chuyện với cô gái qua đường, còn nếu không thì đi chơi một mình, vậy chính anh chọn một trong ba cái đi!”

“Anh không muốn, anh muốn em tới đây đi cùng anh.” Cầu Thiệu Ngôn giống như ăn quả cân quyết tâm như vậy, như một đứa bé ăn vạ.

Nghe anh vô lý yêu cầu, Nhạc Thiên hít sâu một hơi áp chế sự tức giận, bình tĩnh nói chuyện “Tôi nói, tôi sẽ không đi.”

“Em nhất định phải đến.”

“Anh.” Anh vô lại Nhạc Thiên toàn bộ trong lòng dấy lên ngọn lửa phẫn nộ, lúc này cô không cách nào khác chế con thịnh nộ của mình, hướng về phía điện thoại trút hết tâm sự “Tuỳ anh, dù sao tôi cũng sẽ không đi!”

“Nhạc Thiên!” Lửa giận của cô đột nhiên xuất hiện khiến Cầu Thiệu Ngôn cũng không ccahs nào khác chế mình, hướng về phía điện thoại hô to.

Anh không phải là không có chí khí, bởi vì cô là người phụ nữ anh yêu cho nên anh mới có thể chịu đựng như vậy, bằng không Cầu Thiệu Ngôn làm sao bỏ qua cho người cùng anh hẹn xong nhưng lại đến lúc đó lờ hẹn.

“Thế nào?” Sự phẫn nộ của anh cô không để ý tới, Nhạc Thiên cũng rất không khách khí gào thét lại.

Cầu Thiệu Ngôn đột nhiên phóng to âm lượng hướng điện thoại nói “Anh sẽ đến em tới mới thôi!”

“Được thôi! Anh cũng chậm chậm mà chờ đi!” Muốn cùng cô chơi chiêu này? Không có cửa đâu. “Tạm biệt!”

Sau khi Nhạc Thiên hướng phía điện thoại mắng xong liền tắt máy, khiến anh không cách nào gọi điện thoại lại tới quấy rầy cô.

Khi bên trong phòng trở nên một mảnh yên tĩnh thì Nhạc Thiên lại chậm rãi ngồi xuống giường, hai tay vòng chặt đầu gối để cho mình co rút thành một cục.

Tại sao anh muốn đối với cô như vậy? Mặc dù cô biết rõ anh cũng không phải là người bị không chế bởi bất kỳ người nào, thế nhưng anh không phải nói vì cô sẽ ở lại sao?

Cùng người phụ nữ khác chia sẻ người yêu cô không làm được, cô cũng chỉ có thể buông tay, trốn ở góc phòng lần nữa từ từ dùng thời gian xóa đi việc cô đối với anh thật yêu, cho đến hoàn toàn quên được mới thôi.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngày hôm qua đến gần giữa trưa thì trời lại đổ mưa to, mưa trút nặng trên mặt đất khiến cho khu vực trũng thấp này thành biển lớn mênh mông.

Mà trận mưa này từ hôm qua cho tới sáng sớm hôm nay cũng không ngừng tạnh, vì phòng mình đi làm đến muộn, Nhạc Thiên đã ra ngoài sớm hơn.

Ngồi ở trước bàn làm việc nhìn đồng hồ, cô thở dài một cái.

Chờ một lát anh sẽ tới đây, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng đi làm trễ.....

Cô nên đối mặt với anh thế nào đây? Ngày hôm qua sau một trận cãi nhau qua điện thoại cô đã ngã xuống giường mà khóc, chẳng biết ngủ lúc nào, lúc cô tỉnh lại thì trời đã mờ tối, vừa mở tivi xem tin tức thì mới biết là trời đã mưa to từ giữa trưa đến giờ.

Anh chắc rất nhanh đã đi về rồi, đợi không được cô sẽ trở về khách sạn....

Điều này Nhạc Thiên một mực nghĩ trong đầu, từ hôm qua đến bây giờ, trong lòng lo lắng càng ngày càng nặng thêm.

Đồng hồ tí tách chạy, nhìn kim chỉ giờ đã đến chín giờ, tiếp lướt qua chín giờ đến mười giờ, sau đó là mười một giờ.....

Thế nào anh còn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ anh vẫn còn đứng ở cửa trạm xe điện ngầm đợi cô, Điều này sao có thể?

Lòng Nhạc Thiên cá kình, vội vàng thả công việc trong tay xuống rồi gọi một cuộc điện thoại, điện thoại vang lên vài tiếng rồi cuối cùng cũng bắt máy.

“Alo?” Giọng nói Cầu Thiệu Ngôn khàn khàn và nhỏ, không có tức giận.

“Tổng giám đốc?” Nhạc Thiên thử dò xét lên tiếng. Anh thế nào? Giọng nói giống như ngã bệnh? Chẳng lẽ đúng là ngày hôm qua gặp mưa sao?

“Tiểu Thiên là em....” Giữa lúc mê mẩn Cầu Thiệu Ngôn nghe được tiếng Nhạc Thiên.

“Anh bây giờ ở đâu?” Nhạc Thiên khẩn trương hỏi.

“Anh.... Anh ở khách sạn.”

“Khách sạn? Anh vẫn ngủ sao?”

“Anh cảm thấy không thoải mái, hôm nay anh có thể không đến công ty.” Giọng nói Cầu Thiệu Ngôn chậm chạp, giống như thật ngã bệnh.

“Không thoải mái? Vậy.... Đã mời bác sĩ khám chưa?”

“Không có, anh ngủ một chút là tốt thôi.” Không ngờ Tiểu Thiên của anh vẫn quan tâm đến anh, Cầu Thiệu Ngôn lập tức nói rồi bật ra cười một tiếng.

“Sao lại chưa? Bây giờ em sẽ đi qua xem anh, vậy.... Anh có hay không muốn ăn cái gì đó? Em giúp anh mua qua đó.” Nhạc Thiên vừa nghe anh ngã bệnh, lo lắng mà đã quên chuyện ngày hôm qua hai người đã cãi nhau, cũng quên ngày hôm trước anh sau lưng cô cùng thân mật với cô gái khác, việc đó rất đáng giận.

“Anh muốn em nấu cháo Quảng Đông.” Tối hôm qua đến bây giờ, anh cũng đầu óc không tỉnh táo, thứ gì cũng ăn không vô cũng chỉ muốn ăn cháo mà cô tự nấu.

“Ừ, em biết rồi, em lập tức qua đó.” Nhạc Thiên lo lắng cúp điện thoại, lấy cái túi liền lao ra công ty về nhà chuẩn bị thức ăn cho anh.

Khi Nhạc Thiên xách theo bình cháo vào khách sạn, cô cúi nhìn trong tay bình cháo Quảng Đông thì thấy buồn cười.

Nào có người như vậy.... Rõ ràng hận chết Cầu Thiệu Ngôn đáng ghét kia, cũng không cách nào quên ba năm trước đây anh vút bỏ mình, nhưng khi biết anh ngã bệnh, lại không chút nghĩ ngợi mà xông về nhà chuẩn bị bát cháo cho anh?

Khi cảm tính cô kéo trở về, mới phát hiện mình rõ ràng đã dùng tốc độ nhanh nhất nấu xong cháo nóng thơm ngào ngạt, rồi hoá tốc chạy tới khách sạn,

cô nghĩ, cả đời này của cô có thể đều bị Cầu Thiệu Ngôn khống chế.

Nghĩ tới đây, lòng cô liền bao phủ thất bại, thẳng nhìn thấy Cầu Thiệu Ngôn nhắm mắt nằm trên giường, cảm giác lo lắng lại nhảy lên trong lòng cô, đuổi đi cảm giác thất bại.

“Anh không sao chứ? Ngày hôm qua anh rốt cục đã ở đó đợi đến khi nào? Nhạc Thiên nóng nảy cầm cái bàn đặt trên giường, vừa đem bình cháo đổ ra vừa hỏi.

Vừa nghe thấy tiếng cửa mở Cầu Thiệu Ngôn liền mở mắt chậm rãi ngồi dậy, anh chịu đựng cảm giác choáng váng mà cười yếu ớt nhìn cô “Anh không sao..... Anh ở đó đợi bao lâu cũng không quan trọng, ít nhất bây giờ anh có thể nhìn thấy em, vậy cũng tốt.”

Ngày hôm qua, một mình anh đứng ở cửa trạm xe điện ngằm đợi đến mười hai giờ khuya, lúc đó chuyến xe cuối cùng cũng đã đi anh vẫn còn chưa từ bỏ ý định, mãi cho đến hơn hai giờ sáng mới quyết định kêu xe taxi trở về khách sạn.

Trong lúc đợi 16 tiếng đồng hồ kia, anh đều lo lắng, anh sợ hãi thật vất vả tình yêu này mới trở về sẽ vì nguyên nhân không rõ mà biến mất.....

“Anh...” Nhạc Thiên thật không biết nên nói thế nào với anh mới tốt, nhìn tóc đen anh xốc xếch cùng nửa người trên lộ ra, chỉ có thể thở dài, bắt đầu vì anh chải lại tóc đen cùng cầm áo sơ mi trên ghế salon giúp anh mặc vào. “Anh đã bị cảm! Thế nào còn giả bộ đẹp trai không mặc quần áo? Chẳng lẽ anh không biết điều hoà không khí trong phòng chỉ có 23 độ?”

Cầu Thiệu Ngôn nhìn chằm chằm cô tỉ mỉ vì anh sửa sang bộ dạng, tâm kia đã sớm thuộc về cô mà cuồng liệt rung động, bỗng nhiên anh nắm lấy tay nhỏ bé của cô đang giúp anh cài áo, đôi mắt đen và sâu hôm nay gọn sóng cuồng phong gào thét “Đừng rời khỏi anh, anh cần em”

Nhạc Thiên bị anh bất thành linh bộc bạch dọa cho giật mình, đôi mắt cô sáng ngời nhìn thẳng theo dõi anh, cuối cùng miệng nhỏ nhắn mới tìm được giọng nói, nhàn nhạt hỏi: “Vì sao.....?”

“Cái gì vì sao?”

“Anh vì sao lại đối với em như vậy?” Hơi thở Nhạc Thiên nghẹn ngào, làm đôi mắt to sáng ngời khoác lên một tầng hơi nước “Anh rõ ràng đã có người phụ nữ khác, vì sao còn phải nắm giữ em?”

Cô vốn không muốn thừa nhận, chỉ cần cô nhớ anh ác ý trêu đùa lòng Nhạc Thiên sẽ giống như bị dao cắt, nhưng lúc cô nhìn mắt thâm tình của anh nói ra lời chân thật nhất, cô phát hiện lòng cô giống như toàn bộ bị đào lên, đau đến nỗi cô không cách nào không chế mình, mặc cho nước mắt chảy xuống.

“Anh? Anh nào có người phụ nữ khác?” Nhìn bộ dáng cô khóc sưng mắt, Cầu Thiệu Ngôn cực kỳ không muốn, nhưng lúc bàn tay anh vươn ra muốn vì cô lau đi nước mắt thì câu trả lời của cô khiến cho anh ngừng tay hỏi.

Lẽ nào lúc này anh còn muốn nguy trang sao? Nhạc Thiên đổi lấy tức giận nhìn anh chằm chằm “Còn nói không? Ngày hôm trước anh đem em bỏ ở nơi này chạy đến công ty còn ở chung với một người phụ nữ lai xinh đẹp không phải sao?”

“Làm sao em biết?” Khuôn mặt anh tuần của Cầu Thiệu Ngôn hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc

Về mặt kinh ngạc của anh khiến Nhạc Thiên đau nhói vì anh vết thương lòng chồng chất, nhưng cô lại mạnh mẽ lên tinh thần “Ngày hôm trước em đến công ty tìm anh, sau đó em liền thấy anh cùng một tiểu thư có dáng dấp rất xinh đẹp ở chung một chỗ”

Nghĩ đến ngày đó cô không chịu nổi cũng không muốn hỏi tường lại lắm, hiện tại hai người chạy tới ngã bài, vậy cũng tốt đem hết tất cả nói rõ ràng.

“Cái này.....” Về mặt Cầu Thiệu Ngôn lộ ra vẻ khổ sở hiếm có, về mặt áy náy nhìn Nhạc Thiên “Thật ra thì người phụ nữ kia tên là Julia, cô ấy là thư ký của anh ở Mỹ, Tiểu Thiên anh thành thật thừa nhận với em, trong ba năm ở Mỹ này anh cùng một số phụ nữ lên giường, mà cô ấy cũng là một trong những phụ nữ đó, thế nhưng khi anh quyết định theo đuổi em, anh cũng đã không muốn quay về cuộc sống trước kia nữa, bây giờ anh chỉ muốn cùng em ở chung một chỗ, mãi cho đến khi chúng ta trở thành ông lão, bà lão.”

Những thứ này đã qua anh cũng không phải là không chuẩn bị nói, mà anh cho là thời cơ chưa tới để nói.

“Nếu như anh quyết định không muốn cùng các cô ấy có quan hệ, vậy vì sao anh còn nói muốn về Mỹ sau một năm?” Trong ba năm hai người tách ra, anh cùng với bất kỳ người phụ nữ nào xảy ra quan hệ đối với cô mà nói không quan trọng, Nhạc Thiên muốn chính là bây giờ anh đối với cô thành thực.

“Đúng anh xác định sẽ về Mỹ sau một năm” Cầu Thiệu Ngôn không muốn phủ nhận, hít sâu một hơi mới nói tiếp: “Chẳng qua anh về Mỹ để xin ông chủ của anh cho anh ở Đài Loan luôn, bởi vì tập đoàn Hoàn Á chuẩn bị mở công ty chi nhánh ở Đài Loan, mà anh quay về tranh thủ cơ hội ở Đài Loan mà ở lại.”

Thì ra là cô hiểu lầm, nhưng ngày hôm trước anh để cho người phụ nữ xinh đẹp kia cảnh tượng tựa vào cùng nhau thân thiết khiến cô không muốn tin tưởng, vì vậy nửa hí mắt nhìn anh, “Anh xác định anh đã cùng người phụ nữ kia tách ra?”

“Thật ra thì anh.....” Cầu Thiệu Ngôn nói tới chỗ này thì xấu hổ gãi gãi đầu, mặt xanh đen chuyển dần đỏ “Thật ra thì anh vẫn luôn thích em, nhưng vì lời thề trước kia nhất định phải tách khỏi em đến nước Mỹ, ba năm nay anh cũng rất khổ sở, bởi vì anh rất yêu em cũng rất nhớ em, vì vậy thường rất muốn mua vé máy bay trở về Đài Loan tìm em, vì muốn ngăn chặn hành động như vậy, cho nên anh trừ không ngừng làm việc bên ngoài, còn cùng các phụ nữ khác quan hệ, dùng họ để quên em, nhưng khi anh vừa về Đài Loan nhìn thấy em, anh liền hiểu.....”

“Hiểu cái gì?” Giọng nói khàn khàn dịu dàng của anh, đã xoa bỏ sự tức giận của cô.

Cầu Thiệu Ngôn khẽ cười dịu dàng nhìn cô “Anh vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay của em. ... Từ thời điểm hai ta lần đầu tiên gặp nhau một khắc kia trở đi trái tim anh vẫn luôn của em, sau ba năm trở lại Đài Loan gặp lại em, anh vui vẻ đã quên hai người chúng ta đã xa cách ba năm rồi, anh còn coi em là Tiểu Thiên của anh, đem em hung hăng ôm lấy hôn em”

Đây là lần đầu tiên nói đến tình yêu sâu đậm nhất của anh, lập tức khiến Nhạc Thiên hai gò má đỏ thắm, bởi vì cô cũng giống như anh, ở lần đầu tiên vội vã thoáng nhìn nhau, đời này cô đã có tình yêu sâu sắc nhất.

“..... Em không tin tưởng anh sao?” Anh đã từng quay lưng với cô rời khỏi Đài Loan ba năm như vậy, cô có thể tin tưởng sao?

Nghe vậy, Cầu Thiệu Ngôn mở cánh tay rộng rãi đem cô vững vàng ôm vào lồng ngực, dùng hàm dưới cọ cọ sợi tóc mềm mại của cô, nhẹ giọng nói chuyện: “Em không tin anh cũng không sao, là anh không tốt mới để cho Tiểu Thiên của anh đau lòng khổ sở, nhưng xin em tin tưởng, lòng anh chỉ yêu một mình em. Thời gian sẽ chứng minh tất cả, để cho em hiểu Cầu Thiệu Ngôn anh đời này chỉ yêu có một người phụ nữ là em.”

Ở lúc không gặp cô, anh không hiểu được cái gì gọi là yêu, sau khi rời đi, anh không hiểu tại sao ân ái trên một người khác, Julia cũng tốt những người phụ nữ khác cũng được, nhưng đáy lòng anh cũng chỉ là khách qua đường ngắn ngủi.

Nhạc Thiên nghiêng tai nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, chỉ cần mỗi lần anh nói ra một câu với âm thanh trầm khàn kia chỉ biết khi cô quanh quẩn ở trong lồng ngực rộng rãi, nước mắt cô rung động cũng chảy xuống.

Cô không phải nói nên vì anh thử một lần nữa sao? Vì anh đừng cảm thêm một lần nữa. Nhạc Thiên tin tưởng mình tuyệt đối có thể làm được.

Lúc này, cô giang hai cánh tay cũng ôm anh thật chặt “Em tin tưởng anh. ... Em tin tưởng anh. ...”

Cô tin tưởng khiến Cầu Thiệu Ngôn cảm động vành mắt hồng hồng, lệch đầu khiến gò má quấy rầy mái tóc đen nhánh của cô, cố gắng đè nén kích động nói chuyện: “Cảm ơn em. ...”

Nhạc Thiên nhắm hai mắt lại, nước mắt ẩm áp cứ như vậy từ hốc mắt lăn xuống, lướt qua má hồng của cô sau đó tu hội tại cằm nhỏ của cô.

Hai người không hề có cách trở mà ôm nhau, cảm thấy thời gian giống như ngừng lại, dừng ở một khắc hai người thật lòng ôm nhau, mãi cho đến khi Cầu Thiệu Ngôn kích động bình phục sau đó mới mở miệng nói chuyện.

“Tiểu Thiên, anh muốn nói cho em biết lý do tại sao anh phải rời Đài Loan.” Thật lâu anh mở miệng

“Ừ, anh nói, em nghe.”

“Anh.” Cầu Thiệu Ngôn buông Nhạc Thiên ra đưa tay tựa vào sau óc nằm nghiêng ở trên giường, Nhạc Thiên giống như mèo nhỏ ngoan ngoãn ghé vào lồng ngực anh, thuận cho anh thở. “Em biết cha mẹ anh đã qua đời lúc anh còn học cấp 3”

“Em biết.”

“Bọn họ là tự sát, cha anh chở mẹ anh cùng lên xe lao xuống đồi, kết quả hai người tử vong tại chỗ.” Cầu Thiệu Ngôn trong lời nói vô cùng bình tĩnh, giống như không phải đang kể câu chuyện xưa của chính mình.

“Sao lại như vậy? Nhất định là ngoài ý muốn.” Nhạc Thiên ngẩng đầu lên nhìn anh, cô nghĩ, tại sao cha mẹ anh có thể nhẫn tâm bỏ rơi một mình anh mặc kệ mà rời đi.

Cầu Thiệu Ngôn khoé miệng nâng lên giống như nói cho cô biết, câu hỏi của cô anh hiểu được, mới lại tiếp tục nói chuyện “Bởi vì lúc ấy công ty cha anh phá sản, đi khắp nơi nhưng không xoay sở được tiền sau mới quyết định dùng cái chết để rời khỏi thế gian, lúc ấy cha anh cùng mẹ anh có tiền bảo hiểm rất cao, cho nên họ quyết định dùng cách chết đi, sau anh có thể lấy tiền bảo hiểm mà tiếp tục cuộc đời của anh.”

“Nhưng bọn họ không nghĩ tới, hiện trường xảy ra tai nạn không có bất kỳ dấu vết phanh xe, vừa nhìn cũng biết là cố ý lái xe lao xuống đồi, cho nên anh không những không lấy được tiền bảo hiểm mà cũng mất đi cha mẹ.”

"Này." Nghe đến đó, Nhạc Thiên mắt to sáng dâng lên hơi nước.

Cầu Thiệu Ngôn dừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói “Cha anh vốn là ông chủ của công ty khai thác đất đai, ông sở dĩ phá sản bởi vì ông giúp một người bạn tốt hơn nhiều năm của ông nên đứng ra bảo đảm, người kia ngoài đến cha anh mượn tiền còn đến mượn ngân hàng, ngầm chia ngân hàng ra mượn số tiền rất lớn, nói công ty mới cần có nhiều tiền như vậy, cha anh không nghĩ ngờ gì, ngoài vay tiền bên ngoài còn là người bảo lãnh, ngay cả công ty cũng cầm đi thế chân, nhưng người kia cũng không phải thật lòng cần tiền, bởi vì hắn sau khi lấy được tiền mở công ty một thời gian chợt tuyên bố phá sản, tiếp người chạy đi chẳng thấy đâu mà cha anh là đối tượng ngân hàng truy bắt.”

“Tại sao có thể có người đáng hận như thế.” Nhạc Thiên phẫn nộ nói

“Lúc ấy anh cũng không cho là trên đời này có người đáng hận như thế, nhưng lúc cha anh không còn tiền mà phải tự sát, anh đã ở nhà một đêm tại nhà người thân, anh phát hiện người đàn ông đó xuất hiện, hắn ta mua công ty cha anh, dùng một ít tiền để mua công ty sau đó kiếm lợi nhuận từ đó, còn xuất

hiện trong ngày giỗ cha mẹ anh.” Nhớ tới đó, đáy mắt Cầu Thiệu Ngôn rí ra tia lửa.

“Sau đó thì sao? Anh có tiến lên đánh hấn một trận không?” Nhạc Thiên khẩn trương hỏi

“Không có, anh không đánh hấn, chỉ là trong lòng anh có một lời thề.” Cầu Thiệu Ngôn mỉm cười nhìn cô, cảm thấy cô thật đáng yêu.

“Lời thề gì?”

“Anh thề anh nhất định muốn công ty nhà anh đoạt lại, tiếp đó cũng muốn cho hấn ném mùi vị tan cửa nát nhà.”

"Cho nên Anh mới có thể gia nhập công ty thu mua Hoàn Á?"

Cô vẫn thật thông minh nha! Cầu Thiệu Ngôn xoa xoa nhẹ lên tóc cô “Ừ, lúc ấy lòng anh chỉ có hai chữ báo thù, mãi cho đến khi gặp em và bắt đầu biết cha mẹ em, em biết không? Lúc ấy anh bị người thân đẩy qua đẩy lại, giống như là cái u ác tính không có ai chịu chữa chấp anh, ở anh đối với lòng người cảm thấy nản lòng lúc đó em lại xuất hiện, sự xuất hiện của em như thiên sứ mang theo anh đến nhà em hưởng thụ sự ấm áp của gia đình, đến bây giờ lòng anh vẫn còn tràn đầy cảm động. Cho nên anh thề anh nhất định sẽ yêu em cả đời, nhưng ba năm trước đây, học trưởng của anh ở bên Mỹ sáng lập ra công ty thu mua Hoàn Á, anh ta hy vọng anh có thể tới đó giúp đỡ anh ta, lúc ấy anh nhớ tới anh mẹ anh, tới sự thù hận nên quyết định bay đến nước Mỹ, nhưng là anh không có dũng khí nói với em lời từ biệt cho nên anh rất không có trách nhiệm rời em đi, đến bây giờ anh cũng không cách nào tự tha thứ cho mình.”

“Không sao, em tha thứ cho anh” Nhạc Thiên không nghĩ tới quá khứ của anh lại gặp ghen như thế, khiến cho cô yêu thương, thật là khổ sở.

Nghe vậy, Cầu Thiệu Ngôn vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dịu dàng cười.

Mặc dù cô tha thứ cho anh, nhưng Cầu Thiệu Ngôn nhất định dùng tình yêu chân thành nhất để bù đắp cô, sử dụng năng lực lớn nhất của anh để bảo vệ cô, yêu thương cô.

"Vậy. Anh có đoạt lại công ty nhà anh không?"

“Đoạt lại được, nhưng mà anh xem hấn vẫn không biết hối cải.” Nghĩ đến anh đã thành công một nửa, khoé miệng không nhịn được nâng lên.

“.....Nếu anh đã đoạt được công ty về rồi, nên rời khỏi Hoàn Á đến công ty cha anh quản lý kinh doanh cho tốt mới đúng!”

“Anh biết, cho nên anh cũng đang tiến hành phương diện này. Anh thu mua công ty cha anh rồi một mình sáng lập lại, thật ra quyền kinh doanh vẫn còn thuộc về Hoàn Á, vì vậy anh hết sức thực hiện tự mình lãnh đạo công ty này, anh muốn sau một năm công ty ch anh lấy lại được quyền kinh doanh, tiếp đó từ Hoàn Á đem công ty mua về.

“À.” Kỳ lạ, Nhạc Thiên thế nào nghe cũng cảm thấy kỳ lạ. “Vậy công ty bây giờ không phải là.....”

Chẳng lẽ cha anh một tay sáng lập công ty chính là.

“Công ty cha anh chính là công ty phát triển đất đai Triệu Dương, người cướp nó đi chính là Ngô Thuận Thiên, hiện tại anh lại từ trên tay hấn đem công ty đoạt lại”

“Tại sao anh không nói sớm?” Khó trách anh tức giận khi thấy cô cùng Ngô Thuận Thiên nói chuyện, khó trách anh luôn hiểu lầm cô cùng Ngô Thuận Thiên có gì bí mật không muốn người khác biết, khó trách anh hiểu lầm cô mà trong đáy mắt anh có thật sâu đau đớn.

Nước mắt xuất hiện trong khoé mắt Nhạc Thiên, chậm rãi chảy xuống.

“Tại sao khóc?” Nhìn thấy cô khóc, Cầu Thiệu Ngôn cả người cũng luống cuống.

Nhạc Thiên ngẩng đầu lên tức giận trừng mắt nhìn anh, tiếp đôi tay trắng nõn thành nắm đấm đánh vào lồng ngực rộng rãi của anh, “Cái người này anh thật đáng ghét! Vì sao không nói sớm với em? Vì sao không nói? Hại em còn. Còn ở trước mặt anh bảo vệ cho hấn, anh nhất định rất khó chịu đúng không?” Nói được câu sau, Nhạc Thiên cả người ghé trên người anh mà khóc.

Anh thật xấu xa! Thật xấu xa! Tại sao lại để cho cô nói những lời đó làm cho anh buồn chứ? Tại sao lại để cô bảo vệ cho kẻ thù của anh chứ?

Lúc đó, nếu cô hiểu rõ lòng anh, cô tuyệt đối sẽ không nói ra những lời đó.

“Không sao, đều đã qua rồi. Anh không trách em, thật không trách em.” Bàn tay Cầu Thiệu Ngôn dịu dàng vuốt tóc dài của cô, giống như vỗ về một đứa bé nói chuyện dịu dàng, mãi cho đến khi cô không còn thút thít nữa mới lại nói “nhưng mà lúc đó em cũng không đúng!”

“Không đúng? Em không đúng chỗ nào?”

“Ai bảo em không chịu nói với anh là hai người nói chuyện gì, cho nên mới làm anh hiểu lầm, vậy bây giờ, em có thể nói đúng không?” Cầu Thiệu Ngôn có ý bốp nhẹ cánh tay cô tỏ vẻ khiển trách.

“Có thể không nói không?”

“Không được ! Chẳng lẽ các em thật có mưu kế đoạt lại công ty sao?” Cầu Thiệu Ngôn nửa hí hai mắt nhìn cô chăm chăm.

“Em mới không có như thế, dù sao thì.....” Nhạc Thiên từ trong ngữ anh ngẩng đầu lên, mặt áy náy cúi đầu nói chuyện “Thì..... Ông ta muốn giới thiệu cháu trai hẳn cho em biết, ông ta muốn em làm cháu dâu của ông.....”

Khi Nhạc Thiên nói tới chỗ này thì điện thoại cô đột nhiên vang lên.....

“Là.... Ông chủ trước của em” Nhạc Thiên cầm điện thoại lên nhìn số đang hiện ra sau đó nhìn Cầu Thiệu Ngôn nói.

“Đề anh, anh nhận.” Cầu Thiệu Ngôn lấy điện thoại từ trên tay Nhạc Thiên, nhấn một cái phím tắt rồi sau trầm mặc nghe giọng nói từ đầu điện thoại bên kia, mãi cho đến khi anh không thể chịu được nữa, nhìn Nhạc Thiên mở miệng “Chào Ngô tiên sinh, tôi là bạn trai của Nhạc Thiên – Cầu Thiệu Ngôn, tôi nghĩ ông còn nhớ cha tôi ở Triệu Dương chứ? Hiện giờ tôi chỉ muốn khuyên ông chớ đem mục tiêu của ông đặt lên trên người bạn gái tôi, tôi cùng cô ấy rất yêu thương nhau, cô ấy tuyệt đối sẽ không cùng cháu trai ông qua lại, cũng sẽ không ở sau lưng Tổng giám đốc của cô ấy đem tiết lộ tài liệu của công ty mình.” Nói xong, không quan tâm gì khác mà đem điện thoại tắt máy.

“Thế nào?” Nhạc Thiên khẩn trương hỏi.

“Không có gì, hiện tại ông ta đã biết em là bạn gái của anh, sẽ không gọi điện thoại tới hẹn em cùng cháu ông ta ăn cơm đâu.” Cầu Thiệu Ngôn sờ sờ đầu cô dịu dàng nói.

Anh làm sao có thể nói cho cô biết nội dung trong điện thoại chứ? Cầu Thiệu Ngôn chỉ có thể bội phục da mặt dày của Ngô Thuận Thiên, hoàn toàn không dám tin hẳn ta có thể đem hôn nhân của cháu mình cùng hạnh phúc Nhạc Thiên để đổi lấy tài liệu cơ mật của công ty.

Cầu Thiệu Ngôn từ trong lời Mỹ Châu biết được Ngô Thuận Thiên rất tốt với Nhạc Thiên, sờ dĩ vì để cho trong lòng cô có ấn tượng tốt với hình tượng ông chủ trước nên quyết định không nói ra.

“Là như thế à.” Nhạc Thiên ôm eo anh nói.

“Vây là em cảm thấy đáng tiếc?” Cầu Thiệu Ngôn giả bộ híp một con mắt hoài nghi nhìn cô.

“Anh cũng thật nhàm chán!” Anh rõ ràng biết cô yêu anh, còn cố ý nói lời này “Em xem anh căn bản không có ngã bệnh đó! Còn giả bộ bệnh không đến công ty.”

“Ai nói anh không có bệnh?” Cầu Thiệu Ngôn vội vàng cầm muỗng múc cháo đưa vào trong miệng “Ừ, thật ngon....., có muốn hay không ăn một miếng?” Anh nói dứt lời liền múc một muỗng đem đến trước miệng Nhạc Thiên.

“Muỗng này của anh toàn vi khuẩn! Chẳng lẽ anh muốn đem cảm lây cho em?” Nhạc Thiên bắt đầu đẩy bàn tay anh ra.

“Dĩ nhiên, hai chúng ta thật là người yêu mà! Nên có hoạn nạn cùng chịu mới đúng.” Cầu Thiệu Ngôn dứt lời đem muỗng để xuống, bàn tay nắm lấy ót sau cô để cho cô không cách nào động đậy, tiếp môi mỏng liền dán lên đôi môi đầy đặn của cô, chuẩn bị cho màn hôn hít nóng bỏng.

“Đáng ghét..... Ừm.....” Nhạc Thiên một bên đánh anh cự tuyệt, nhưng kỹ thuật hôn cao siêu của anh nhanh chóng khiến cô vô lực xui xẻo, khuất phục dưới uy quyền của anh.

Chắc hẳn phải vậy, tương nhũ dĩ mật* kết quả chính là hôm sau hai người cũng nhau đi khám bệnh!

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Gần sáu giờ tối, đèn đường trên phố cùng đèn nê ông của các nhà cũng sáng lên.

Cỗ xe nhỏ màu trắng của Nhạc Thiên từ trong bãi đậu xe công ty chạy ra ngoài, trong miệng nói.

“Kỳ quái, tại sao mình phải tới nơi đó, mấy tháng này công việc bận rộn suốt ngày đêm, hai người cũng không có thật tốt trải qua một cái giống như là buổi tối hẹn hò lãng mạn, anh ta không biết lại còn muốn lúc tan việc mình vì anh ta đem văn kiện tới một nơi khác.” Nhạc Thiên hướng vị trí kẻ bên tài xế mà Mỹ Câu đang ngồi vừa oan trách vừa lái xe.

“Được rồi! Dù sao bạn cũng là thư ký Tổng giám đốc kiêm người yêu, bạn nên chấp nhận một chút đi chứ! Mình không không phải là đã bỏ bạn trai

mình cùng bạn đi hay sao?” Mỹ Châu cầm bản đồ chỉ dẫn Nhạc Thiên đi tới địa điểm Cầu Thiệu Ngôn chỉ định

Vì vậy, địa chỉ ở nơi chưa được mở rộng hoàn toàn trong khu vực núi cao, Mỹ Châu sợ Nhạc Thiên sẽ tìm không tới địa điểm ấy nên mới xung phong theo sát đi cùng.

“Cảm ơn bạn đã bỏ rơi người yêu tiểu Hàn của bạn cùng mình tới nơi khó tìm này đưa tài liệu.” Nhạc Thiên nhìn trên đường dòng người qua lại và chuẩn bị đi về, lắc đầu mỉm cười bạn tốt.

Vốn muốn Lâm Hàn theo đuổi Nhạc Thiên bởi vì sự cản trở của Mỹ Châu nên không có nhiều cơ hội gặp mặt, mà hai người Nhạc Thiên cùng Cầu Thiệu Ngôn thân thiết lặng lẽ trình diễn tiết mục tình yêu, còn ước định sang năm kết hôn, tình yêu hai người ngọt ngào đến cả người đi đường nhìn cũng sẽ đỏ ửng.

“Ồ đây queo cua.” Mỹ Châu chỉ ngơ hém trước mặt nói.

“Được.” Nhạc Thiên chuyển động tay lái, khiến xe nhỏ chạy hướng trên đường mòn núi.

Khi hai người tới địa điểm chỉ định thì trời đã sớm tối đen rồi.

“Đây là nơi nào?” Nhạc Thiên nhìn một mảnh đen tối trước mắt, cùng một toà nhà lớn bị đêm tối bao trùm.

Ngay lúc Nhạc Thiên cùng Mỹ Châu xuống xe, đột nhiên, toà nhà kiến trúc trước mắt phát sáng khiến hai người sợ hết hồn.

“Đây là cái gì? Trời ơi...” Nhạc Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt không thể tưởng tượng nổi, che miệng lại nước mắt không kiềm chế được mà chảy xuống.

Một toà nhà giáo đường màu trắng kiến trúc kiểu cổ dựa vào núi mà xây, bên ngoài giáo đường là một vườn hoa lớn, toàn bộ hoa cỏ cây cối bên ngoài giáo đường treo đầy bóng đèn, ở lúc hai người đi đến thì kể cả trong lẫn ngoài giáo đường toàn bộ cùng nhau sáng lên, chiếu sáng bầu trời đêm tối.

Khiến Nhạc Thiên cảm động, bận rộn ba tháng vẫn chưa gặp người Cầu Thiệu Ngôn mặc tây trang màu đen đứng ở trong hoa viên, còn cha mẹ Nhạc Thiên từ trong giáo đường đi ra nhìn con gái mình dịu dàng mỉm cười.

“Tiểu Thiên...” Cầu Thiệu Ngôn ưu nhã đến gần cô, bắt lấy tay cô ở trên ngón út hôn một cái “Thích không? Đây là anh vì em mà xây.”

Sau khi Cầu Thiệu Ngôn cùng Nhạc Thiên đã ngoại cùng nhau ở núi Dương Minh, anh liền bắt đầu khai phá vùng núi này trong dự án, bởi vì anh muốn vì Tiểu Thiên xinh đẹp nhất của anh xây nên một toà giáo đường đẹp nhất, làm cho cô ở nơi xinh đẹp này gả cho anh, đem cuộc sống hạnh phúc sau này giao phó cho anh.

“Anh....” Nhạc Thiên nước mắt thế nào cũng không ngừng được, chỉ có thể thút tha thút thít gạt đầu bày tỏ sự yêu thích “Làm sao ba mẹ em lại ở đây?”

“Là anh mời bọn họ đến, bởi vì anh muốn cho họ xem một chút đây vì em mà xây giáo đường, anh suy nghĩ xin họ đồng ý tình yêu cùng hôn nhân của chúng ta.” Cầu Thiệu Ngôn cười nhìn khuôn mặt cảm động của cô.

“Anh.... Ghét ghê!” Lúc nào anh cũng lãng mạn như thế sa? Hại cô khóc thành ra như vậy, nhất định rất xấu xí a!

“Anh sao lại đáng ghét?” Cầu Thiệu Ngôn vừa nâng lông mày vừa nhìn cô cười, “Vây....nhưng anh yêu Tiểu Thiên xinh đẹp, không biết em có đồng ý gả cho người đáng ghét là anh đây không?”

Lời của anh khiến Nhạc Thiên buột miệng cười, không nói.

Thấy thế, Cầu Thiệu Ngôn từ trong túi tây trang ấy ra một chiếc nhẫn lấp lánh, nửa quỳ trước mặt cô thâm tình nói: “Tiểu Thiên..... Anh có thể vinh hạnh cầm chiếc nhẫn này chặt chẽ trời chặt em bên anh không?”

“Dạ, em đồng ý.” Nhạc Thiên xấu hổ gạt đầu, không để ý ánh mắt của cha mẹ cùng Mỹ Châu, ngồi xổm xuống vòng chặt ở đầu vai anh, đem đôi môi đầy đặn dán lên môi mỏng của anh.

“Thật đúng là không biết xấu hổ mà!” Mỹ Châu cười mà nước mắt chảy ra nhìn một màn thân mật quá đáng này đang xảy ra trước mắt, lòng cô cũng yên lặng quyết định, chờ sau khi hai người trước mặt kết hôn xong, cô cũng phải ở chỗ này gả cho Lâm Hàn.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Trẻ Nóng Bỏng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

